

TAMIL-PANDIT

ഒന്നു

திருமொழிபெருநாயகம்
பன்னிருபாட்டுப்பெருநாயகம்.
~~திருமொழிபெருநாயகம்.~~
திருமொழிபெருநாயகம்.
திருமொழிபெருநாயகம்.

29. 77 117 10 000 000 000.

கடவுள்துணை.

கண்ணிமேதாவி யார்

அருளிச்செய்த

திவணமாவஸ்தூற்றைமப்பது

முடிமும் உரையும்.

க. - குறிஞ்சி.

நடைபடர் சாத்த மருமெறிந் துநாநா

ஹையெநிர நது விநதிபலு தேவநா—பிறையெதிராந
தாமரைபோல் வாண்முநததுந காப்துழலீர் காணீரோ
வோரை போதந விண்டு.

என்றது தலைமகன் தோழரும் ஒருங்கிணைந்தவழி சென்று தலைமகள்
தோழியை மீட்டிப் படுக்கித் து

குதிர்பெருநா நடைக்கொடி படாநதுயார, சகசனங்களை அற
பெட்டி வலவாளால் மடை பெய்யுந் தாவுகையேற்றுகொண்டு விசதி
முதிர்ந்த எனலினகட், பிறையை யேற்றுகொண்டதொரு தாமரை மல
ரைப்போலும் வாணமுசத்தையும் தாழ்ந்தகுழியுமுடையோர் கண்டிலீரோ?
எவ்வுண்டமை போதனவறறை இவவிடத்து என்றவாறு (க)

உ தசுளளி சனைநிலந் தோபா லிசைபெயலை

யாளி யாகுததின் மேலாய்நது—தெனளி

* 'நடைபாத்த சாத்தம்' எனவும் பாடம். "இது மதியுடம்படுத்தது,
இது முதற்பொருளினிற் வந்த குறிஞ்சி" எனவுரைத்தது, (தொல், பொ,
அகத், உ) இதனை "ஊரும் பெயருந் கெடுதியும் பிறவு, நீரிற் குறிப்பி
னிரம்பக் கூறித், தோழியைக் குடியுறும் பகுதியும்" (தொல், பொ, கள,
கக) என்புழிக் கெடுதிவிஞ்ஞாதற்கு உதாரணங்காட்டினா நச்சினுக்கீகனியர்.

† "இது களிற்றிடைபுதவி கூறிற்று" எனவுரைத்தது (தொல், பொ,
கள, உ) இதனை ஏதென்கு உதாரணங்காட்டி, "இசுனுள் அளகத்தின்
மேலாய்நது எனவே பூதநந்தமை கூறினாள்" என்றா நச்சினுக்கீகனியர்.
(தொல், பொ, கள) ஏதென்கு-ஒருவன் களிறும் புலியும் நாயும் போல்வன
காத்து எம்மைக் கைக்கொண்டான என்மை, பூதநந்தான் தழைந்ததான்
எனவும் இவைமுதல்ய காரணமிட்டுணர்த்தல் எனபா.

திணைமாலே நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்.

யிதணற் கடிமொடுங்கா வீரங்கடா யானை
யுதணற் கடிந்தா னுளன்.

எ-து தோழி செவிலிக்கு அறந்தோடுநின்றது.

இ-ள். நறவமலரையுஞ் சனைநீலமலரையும் ஆகோகமலரையும் கொய்
துமுடித்து நின்மகள் குழலின்மேலே ஆராய்ந்து புனைவதுஞ்செய்து பின்
நொருநாட் டினிந்து பரணற் காவலமையாத ஈர்க்கடா யானையை மொட்டம்
பாற் கடிந்து காத்தும் இப்பெற்றி யுதவிசெய்தான் ஒருவனுளன் ; எ-று. (2)

ந. டீசாந்த மெறிந்துழுத சாரற் சிறுதினைச்
சாந்த மெறிந்த விதன்மிசைச் — சாந்தங்
கமழக் கிளிகடியுங் கார்ம்பி லன்னா
விமிழக் கிளியெழா வார்த்து.

எ-து பகழ்தறிக்கண் வந்த தலைமகனக்கண் தோழி செறிப்பறிவுநீஇ
யது.

இ-ள். சந்தனங்களை வெட்டியுழுத சாரலின்கண் வித்திய ஏனலின்கட்
படிந்த கிளிகளைச், சந்தனங்களைக் காலாகறறிந்து செய்த பரண்மிசையிருந்து
பூசிய சாந்தம் எங்கும் பரந்துகமழ உலாவிக், கழகின்ற கார்மயிலன்னாள்
தான் வாய்திறந்து ஆயோ என்றியம்புதலாற் றம்மினமென்று கிளிகள் ஆர்த்
துப்போகா; எ-று.

‘சாந்தமறைத்தவிதன்’ என்று பாடமோதிச் சந்தனத் தழையான்
மறைத்த இதண் என்பாருமுளர்.

ச. டீகோடாப் புகழ்மாறன் கூட லனையானை
யாடா வடகினுங் காணென்போர்—வாடாக்
கருங்கொல்வேன் மன்னர் கலம்புக்க கொல்லோ
மருங்குல்கொம் பன்னான் மயிர்.

எ-து தலைமகள் இம்செறிந்தகாலத்துப் புனத்தின்கண்வந்த தலைமகள்
நலைமகனைக் காணது ஆற்றதுபெயர்கின்றன் சொல்லியது.

† ‘இது பிறரைக் காத்தற்கு இவ்வெரைச் செறிப்பறிவுநீஇயது’
என்றார் நச்சினுக்கினியரும். (தொல், பொ, சுள, உந.)

ஶ. இதுனைப் ‘பரிவுற்றுமெலியினும்’ என்பதற்குதாரணங் காட்டினார்
நச்சினுக்கினியர். (அட, ஷெ, ஷெ; கட)

சூழிஞ்சி.

இ-ள். கோடாத புகழையுடைய மாறன் மதுரையினையானே அடாத பண்ணையுருங் காண்கின்றிலேன் ; போரிகண் வாடாத கருங்குதாற்றெழுநிலையுடைய வேல்மன்னர் அணிகலமாகிய முடிகூடனகெல்லோ! இடையாற் கொம்பையினையாள் மயிர்கள் ; எ-று.

ஆடாவடகு என்று விளையாட்டிற்கு வேளிப்படைநிலை யென்னும் அலங்காரத்தாற் பெயராயிற்று. அடா என்பதனை ஆடா என்று நீட்டியது. மன்னர்கலம் என்பது மன்னரணியும் மணிமுடியாதலான் முடியின் பெயராற் கூந்தற்குச் சேர்த்தி முடிகூடிற்றுக் கொல்லோ என்றதாகக்கொள்க. (சு)

ரு. வினைவினையச் செல்வம் விளைவதுபோ னீடாப்

* பனைவிளைவு நாமெண்ணப் பாத்தித்—தினைவினைய

மையார் தடங்கண் மயிலன்னாய் தித்திண்ம

கையார் பிரிவித்தல் காண்.†

எ-து தலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைமகளுக்குச் சொல்லுவாளாய்த் தோழ்செறிப்பறிவுறியது.

இ-ள். கெடாத பனை யென்னு மளவுபோன்ற அளவினையுடைய இன்பவிளைவினை நாமெண்ணியிருப்ப அதற்கிடையூறாக, நல்வினை வினையச் செல்வம் விளைவது போலப் பாத்தியின்கட் டினைவிளைதலான், மையார் தடங்கண்மயிலன்னாய்! தினைகொய்ய நாட்சொல்லி வேங்கையார் நம்மை இங்குரின்றும் பிரிவித்தலைப் பாராய்; எ-று. (ரு)

மான்ல மாண்ட துகிலுமிழ்வ தொத்தருவி

மான்ல மால்வரை நாடகேண்—நீமான்லங்

காயும்வேற் கண்ணாள் கணையிருளி நீவர

வாயுமோ மன்றநீ யாய்.

எ-து இரவுக்குறிவேண்டிய தலைமகளுக்குத் தோழி மறுத்துச்சொல்லியது

இ-ள். மிக்க நிலைமணிவரை மாட்சிமைப்பட்ட வெண்கெடிலையுமிழ்வது போல, அருவிகள் மயங்காநின்ற நிலமால்வரைநாடனே! கேளாய்; கரியநில மலர்களை வெகுளாநின்ற வேல்போன்றகண்ணாள், செறிந்த இருளின்கண் நீவர, நினக்கிடையூறில்லாமை ஆராயவல்லளோ; உண்மையாகப்பாராய்—எ-று

* பனையளவு எனவும், † மடநல்லாய் எனவும் பாடம்.

‡ இஃது இவ்வொழுக்கத்தினை வேங்கை நீக்கிற்றெனத் தலைவிக்குக் கூறியது என்றார் நச்சினர்க்கினியரும். (தொல், பொ, கள, உஉ).

§ 'மான்லம்' எனவும் பாடம்.

திணைமாலே நிறைம்பது மூலமும் உரையும்.

எ கறிவளர் பூஞ் சாரற் கைந்நாகம் பார்த்து
சேறிவளர் நீள்வேங்கை கொட்டு—முறிவளர்
நன்மலை நாட விரவரின் வாழாளா
நன்மலை நாடன் மகள்.

இதுவுமது.

இ-ள். மிளகு படர்கின்ற பூஞ்சாரலின்கட் கையையுடைய நாகங்களை
ப்பார்த்து வழியின்கண் வளர்கின்ற பெரும்புலிகள் திரிதரும் இரவின்கண்
நீவரிற், தளிர்வளர்கின்ற நன்மலைநாட்! நன்மலைநாடன் மகள் வாழாள்; எ-று.

அ அவட்காயி னைவனங் காவ லமைந்த
திவட்காயிற் செந்தினைகா ரேன—லிவட்காயி
னெண்ணுவா லைந்திரண் டத்தான்கொ லென்னாங்கொல்
கண்ணுவாற் காமன் கணை.

எ-து பின்னிலைமையாது நின்ற தலைமகள் நேழியை மதியுடம்படுத்தது.

இ-ள். அவ்விடத்து வருவேனாயின் நனக்கு ஐவனங்காவலமைந்தது;
இவ்விடத்தின்கண் வருவேனாயிற் செந்தினையுஞ் செறிந்த பசுந்தினையும்
காத்தலே அமைந்தது; ஆதலான் எனக்கொரு மறுமாற்றற் தருகின்றிலை;
நின்றோழியாகிய இவட்காயிற், காமன் அம்பு ஐந்தெண்ணுவால், அவற்
றுவிரண்டம்பினைக் கண்ணாகக்கொடுத்தான் கொல்லோ! நின்றோழிக்குக்
கண்கள் காமன்கணை யுளவால், என்னுயிர்க்கு என்னாங் கொல்லோ! எ-று.

க வஞ்சமே யென்னும் வகைத்தாலோர் மாவினாய்த்
தஞ்சற் தமியாய்ச் சென்றேனென்—னெஞ்சை
நலங்கொண்டார் பூங்குழலா ணன்றாயத் தன்றென்
வலங்கொண்டாள் கொண்டா ளிடம்.

எ-து பாங்குற்றுத் தலைமகள் தலைமகளைக் கண்டவகைகூறித் தன்னுற்
றமைந்தித் சொல்லியது.

இ-ள். மாயமே யென்று சொல்லப்படுந் தன்மைத்தால்! ஒருமாவினை
வினாவி யானினைவினை நீங்கித் தனியே எளியேனாய்ச் சென்றேன்: சென்ற
விடத்து நலங்கொண்டு நிறைந்த பூங்குழலையுடையாள் மிகவுந் தன்னாய்த்
தின்கண் அன்று என் வென்றியை யெல்லாங் கொண்டு என்னெஞ்சத்தைத்
தனக்கிடமாய்க் கொண்டாள்; எ-று.

(க)

க0 கருவிரற் செம்முக வெண்பற்குன்மந்தி
பருவிரலாற் பைஞ்சுனைநீர் தூஉய்ப்—பெருவரைமேற்
மேன்றேவர்க் *கொக்கு மலைநாட வாரலோ
வான்றேவர் கொட்கும் வழி.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கியது.

இ-ள். கருவிரலினையுஞ் செம்முகத்தினையும் வெண்பல்லினையுமுடைய
யகுன்மந்தி தன் பெரியவிரலானே பைஞ்சுனையினீரைத்தூவிப், பெருவரை
யின்மேலே வைத்த தேன்பொதிகளைத் தேவர்கட்குக் கொடுக்கும் மலை
நாடனே! வாராசொழிவாயாக; தேவர்கள் திரிதரும் வழியாம்; எ-று. (க0)

கக கரவில் வளமலைக் கல்லருவி நாட
வுரவில் வலியா யொருநீ—யிரவின்
வழிகடாஞ் சால வரவரிய வார
விழிகடா யானை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். பழுதில்லாத வளங்களுடைய கல்லருவி நாடனே! வலிய
வில்லே நினக்கு வலியாம் ஒருநீ இரவின் கண்ணாகத் துணையின்றி வழிகள்
தாம் மிகவும் வரவரிய; இழியாரின்ற கடாத்தையுடைய யானைகளி நெதிர்
வாரல்; எ-று. (கக)

கஉ வேலனார் போக மறிவிடுக்க வேரியும்
பாலனார் கீக பழியிலாள்—பாலாற்
கடும்புனவி னீர்திக் கரைவைத்தாற் கல்லா
னெடும்பனைபோ றேனேரா ணின்று.

எ-து வெறிவிலக்கித் தோழி செவிலிக்கு அறந்தோடுநின்றது.

இ-ள். வெறியை விட்டு வேலனார் போக; மறியையும் விடுக்க; கள்ளை
யும் அக்கள்ளினை துகர்வார்க்கீக; இப்பழியிலாதாள் ஊழ்வலியாற் கடும்புன
லுட் பாய்ந்து நீர்திக் தன்னை யெடுத்துக் கரையின்கண் வைத்தாற்கல்லது
நெடிய வேய்போன்ற தோளை நல்காள் இறந்துநின்று; எ-று. (கஉ)

‘ஒண்ணிண்ப்பலி யொக்குவல்’ என்பது திருச்சிற்றம்பலக்
கோவை. (உரு.)

கக ஒருவரை போலெங்கும் பல்வரையுஞ் சூழ்ந்த
வருவரை யுள்ளதாஞ் சீறார்—வருவரையு
ளையாய நாகம் புறமெல்லா மாயுங்காற்
கையாய நாகஞ்சேர் காடு.

எ-து நெறியினதருமை கூறித் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். ஒரு மலைபோல எல்லா மலையும் தம்முள் அளவொக்க உயர்ந்து
சூழ்ந்த அரிய எல்லையுள் உள்ளதாம் என்கள் சீறார்; நீவரும் அவ்வெல்லையுள்
உள்ளகத்தின்கண் உள்ளன ஐந்துவாயையுடைய நாகங்கள்; புறத்துள்ளன
ஆராயுங்காற் கையொடுசேர்ந்த வாயையுடைய யானைகள் சேர்ந்தகாடுகள்;
எ-று. (கக)

கச வருக்கை வளமலையுண் மாதரும் யானு
மிருக்கை பிதண்மேலே மாகப்—பருக்கைக்
கடாஅமால் யானை கடிந்தானை யல்லாற்
றொடாஅவா லென்றோழி தோள்.

எ-து. செவிலிக்குத் தோழி அறந்தோடுநின்றது.

இ-ள். வருக்கைப் பலாவினையுடைய வளமலையின்கண் மாதரும் யா
னும் எமக்கிருக்கையாகிய பரண்மேலேயிருந்தேமாகப், பெரிய கையினையுந்
கடாத்தையும் பெருமையையும் உடைய யானையைத் துரந்து கடிந்தானை
யன்றித் தீண்டாவால், என்றோழியுடைய தோள்கள்; எ-று. (கச)

கரு வாடாத சான்றோர் வரவெதிர் கொண்டிராய்க்
கோடாது நீர்கொடுப்பி னல்லது—கோடா
வெழிலு முலையு மிரண்டிற்கு முந்நீர்ப்
பொழிலும் விலையாமோ போந்து.†

எ-து தலைபகர் சான்றோரை வரைவுவேண்டி விடுத்தவிடத்துத் தலை
மகளிதந்தைக்குத் தனையன்மார்க்கும் நற்றய் அறந்தோடுநின்றது.

இ-ள். தள்ளாத சான்றாண்மையையுடையார் வரவை எதிர்கொண்டி
ராய்க் கோடாது உடம்பட்டு நீர் கொடுப்பினன்றித் தளராத அழகும் முலையு
ம் என்னும் இரண்டிற்கும் முந்நீராற் சூழப்பட்டவுலகும் விலையாமோ
கிரம்பி; எ-று. (கரு)

† இதுவும் உசாதலாயடங்கும் என்பர் நச்சினுர்க்கினியர். (தொல்.
பொ. பொருளி. கக)

குறிஞ்சி.

க௭ நானாக நானு நனைகுழலா னைக்கித்தன்
பூணாக நேர்வளவும் போகாது—பூணாக
மென்றே னிரண்டாவ துண்டோ டாடன்மாமே
னின்றேன் மறுகிடையே நேர்ந்து.

எ-து தோழி சேட்படுத்தவிடத்துத் தலைமகன்முறையற்றமையற்சொல்
லியது.

இ-ள். நாகநாண்மலர்நானும் சேனூல் நனையப்பட்ட குழலான் எனக்கு
நல்கித் தன்னுடைய பூண்மார்பினை நேருமளவும் என் மார்பினின்றும் அவ்
வெலும்பாற் செய்த பூண்போகாதென்று நனைக்குச் சொல்லினேன்; இனி
யிரண்டாவது வேறொரு சொல்லுண்டோ? பனைமடலாற் செய்யப்பட்ட
மாவின்னையூர்த்துணிந்துநின்றேன், தெருவினிடையேயுடன்பட்டு; எ-று. (க௭)

க௭ அறிகவளை யைய விடைபடவா யாயச்
சிறிதவன்செல் லாளிறுமென் றஞ்சிர—சிறிதவ
ணல்கும்வாய் காணாது நைந்துருங் யென்னெஞ்சு
மொல்கும்வா யொல்க லுறும.

எ-து நின்னுற் சொல்லப்பட்டவளை அறியேறலோ என்ப தோழிக்ித்த
தலைமகனறிய வுரைத்தது.†

இ-ள். அறிவேன் யான் அவளை; தன்னுடைய மெல்லிய இடைவரு
ந்த, மடவாய்! சிறிதுமவன் நடவாளாக இலும்இலும் என்றஞ்சி அவன் எனக்
குச் சிறிதும் அருளுநெறிகாணாது தளர்ந்துருகி என்னெஞ்சும் அவளொல்க
நடக்குந்தோறும் பின்சென்று தளர்தலுறும்; எ-று.

இதனுள் ஆய என்பது வருந்த என்றதாம். (க௭)

க௭ என்னாங்கொ லீடி. ‡ இனவேங்கை நாளுரைப்பப்
பொன்னும்போர் வேலவர் தாம்பிரிந்த—தென்னே
மருவியா மாலை மலைநாடன் கேண்மை
யிருவியா மேன லினி.§

* இது சாக்காடு குறித்தது எனக்கொள்வர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல். பொ, கள, கக)

† நச்சினூர்க் ினியரும் இதுவே கருத்தாகக்கொள்வர். (தொல், பொ, கள, கக)

‡ 'இனவேங்கை' எனவும். பாடம்.

§ இது தினையரிகின் றமையுஞ் சுற்றத்தார் பொருள்வேட்கையுங் கூறியது என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல். பொ. கள- உங்)

எ-து பகற்நற்கிகட் டலைமகள் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி செறிப் பறிவுநீடு வரைவுகடாயது.

இ-ள். தகுதியில்லாத இளவேங்கை நாட்சொல்ல இனிக்ஞாலொழிந்து இருவியாயக் கழியும் திளையெல்லாம்; எந்தையும் என்னையன் மாருமாகிய போர்வேலவர் இவட்குப் பரிசமாக மிகவிரும்புகின்றது பொன்னும்; ஆதலாற் பயிலப்பழகிவருதன்மையையுடைய மலைநாடன்கேண்மையினியென்றைய விளையுங்கொல்லோ! என்னே! எ-று. (க௧)

கக பாஸொத்த வெள்ளருவி பாய்நதாடிப் பல்பூப்பெய்
தாஸொத்த வைவனங் காபபாள்கண்—வேஸொத்தென்
னெஞ்சம்வாய்ப் புகுகொழிவு காண்பானே காண்கொடா
வஞ்சாயற் கேரோவல் யான்.*

எ-து பின்னின்ற தலைமகள் தோழி குறைமறமற் றனநாற்றமைமிகுத் சொல்லியது.

இ-ள். பால்போன்ற வெள்ளருவியைப் பாய்நதாடிப், பலபூக்களையும் பெய்து பாப்பினாற்போலப் பூங்கொடிகள் பரந்த ஐவனப்புனத்தைக் காப் பாள் கண்கள், வேல்போன்று எனது நெஞ்சத்தின்கண் வாவிப்புக்கு என்னுயிரை ஒழிவுகாணவேண்டியோ புறம்போகாது உள்ளே அடங்கின; இத்துணை வேண்டமோ? அவளுடைய அழகிய மேனிககே ரோவாரின்றேன் யான்; எ-று. (கக)

உ௦ நாள்வேங்கை பொன்விளைபு நன்மலை நன்னாட [வேங்கை
கோள்வேங்கை போற்கொடியா ரென்றையன்மார்—கோள்
யன்னையா னீயு மருந்தழையா மேலாமைக
கென்னையோ நாளை யெளிது.†

எ-து கையுறைமறை.

இ-ள். வேங்கை நாண்மலர் பொன்விளைவிக்கும் நன்மலை நாடனே! கோள்வேங்கைபோற் கொடியார் என் ஐயன்மார்; நீயுங் கோள்வேங்கை யனையாதலான் இன்று நீயும் இங்கே நிற்கின் மிகப்போர் விளையும்; நீ கொணர்ந்த தழையை யாங்கொள்ளாமைக்கு வேறு காரண மென்னே? நாளை நீ கொண்டு வந்தால் எளிது; எ-று. (உ௦)

இது பகற்குறியிரந்தது எனக்கொள்வர் நச்சினூர்க்கினியர். (தொல் பொ. கள. ௩௩)

† இது கையுறை முறுத்துப் பின்வருக என்றது என்றார் நச்சினூர்க்கினியரும். (தொல். பொ. கள. ௨௩)

எ-து. தலைமக்களைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். கடலின்கட் சங்குகளே பெரியமருப்பாகக் காற்றே பாகனாகத் திரையே அடற்கோட்டியானையாக வருத்திக் கரையைக் குத்துகின்ற நீண்ட சேர்ப்பையுடையானே! செறிந்த இருளின்கண் வாராதொழிக ... (எ-று)

சச கடும்புலால் புன்னை கடியுந் துறைவ
படும்புலாற் புட்கடிவான் புக்க—தடம்புலாந்
தாழைமா ஞாழற் றதைந்துயர்ந்த தாழ்பொழி
லேழைமா னேக்கி யிடம்.

எ-து பகிழ்நியிடங்காட்டியது.

இ-ள். மிக்கபுலான்றறத்தைப் புன்னைப்பூக்கள் நீக்குந் துறைவனே! புலாலிற்பட்ட புள்ளைக்கடியவேண்டிப் புக்கழைமானேக்கிவிளையாடுமிடம், பெரியபுல்லாகிய தாழையும் ஞாழலும் நெருங்கியுயர்ந்த தாழ்பொழில்; எ-று.

சரு தாழை தவழ்ந்துலாம் வெண்மணற் றண்கானன்
மாழை துளையர் மடமக—ளேழை
யிணைநாடி வில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி னன்றோ மிலன்.

எ-து தலைமகள் சொல்லிய குறிவழியறிந்து தலைமகளைக்கண்ட பாங்க ன் தலைமக்களை வியந்து சொல்லியது.

இ-ள். தாழைகள் படர்ந்து பரக்கும் வெண்மணலையுடைய தண்கான லின்கண் வாழும் மாழைமையையுடைய துளையர்மடமகளாகிய இவ்வேழை யுடைய ஒப்புவமை நாடிவில்லாத இருந்தடங்கண்கண்டுந் துணையை நாடிய எம்பெருமான் ஒரு குற்றமுமில்ன்; எ-று. (கச)

சசு தந்தாயல் வேண்டாவோர் நாட்கேட்டுத் தாழாது
வந்தானீ பெய்துதல் வாயான்மற்—றெந்தாய்
மறிமகர வர்க்குழையாள் வாழாணீ வார
லெறிமகரங் கொட்கு மிரா.

எ-து தோழி நெறிவிலக்கி வரைவுகடாயது.

இ-ள். சிலரைக் கொணர்ந்து ஆராயல்வேண்டுவதில்லை; நல்லதொரு நாட்கேட்டு நீட்டியாதே நீவரைதற்கு வந்தால் இவளை எய்துதல் மெய்ம்மையால் : எம்மிறைவனே! எறிசுருக்கள் கழியெங்குஞ் சுழலுமிராவின்கண் வா

கடி தீணைமாலேநூற்றைம்பது மூலமும் உனாயும்.

ரல் : வரின், மறிமகர வார்குழையான் உயிர் வாழான் ; எ-று. (கரு)

சஎ பண்ணுது பண்மேற்றே பாடுங் கழிக்கான
 லெண்ணுது கண்டார்க்கே யேரணங்கா—லெண்ணுது
 சர்வார்சான் ருண்மை சலித்திலா மற்றிவனைக்
 காவார் *கயிறுஇவிட்டார்.

எ-து பாங்கன் நலமகனைக் கண்டு தலமகனை வியந்துசொல்லியது.

இ-ள். யாழினைப் பண்ணுது பண்மேற்சேரத் தேன்கள் பாடுங் கழிக்
 கானலின்கண் ஆராயாதே வந்து கண்டார்க்கே அழகிய தெய்வங்களாம், ஆத
 லான், அறிவினாராயாது இறந்துபடுவார் சான்ருண்மையின்கண் வேறு
 பட்டிலாமற்றிவனாக்காவாது கயிறுஇவிட்டார் சான்ருண்மையின் வேறு
 பட்டார் ; எ-று. (கசு)

சஅ திரைமேற்போந் தெஞ்சிய தெண்கழிக் கானல்
 விரைமேவும் பாக்கம் விளக்காக்—கரைமேல்
 விடுவாய்ப் பசும்புற விப்பிகூன் முத்தம்
 படுவா யிருளகற்றும் பாத்து.†

எ-து தலமகந்த இரவுக்குறி மறுத்தது.

இ-ள். திரைமேற்போந்து கரைமேலொழிந்த விடுவாயையும் பசும்புற
 தையுமுடைய இப்பிகான்ற முத்தம், தெண்கழிக்கானலின் விரைமேவும்
 பாக்கம் ஒளியுண்டாம்வகை இருள்படுமிடமெல்லாம் அவ்விருளைப் பகுத்
 தகற்றும் ; எ-று. (கஎ)

சக எங்கு வருது யிருங்கழித் தண்சேர்ப்ப
 பொங்கு திரையுதைப்பப் போந்தொழிந்த—சங்கு
 நரன் றுயிர்த்த நித்தில நள்ளிருள்கால் சீக்கு
 வரன் றுயிர்த்த பாக்கத்து வந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். எவ்விடத்தானே வருவாய் இருங்கழித்தண்சேர்ப்பனே! பொ
 ங்குதிரைகளானே யுதைக்கப்பட்டுப் போந்து கரையின்கட் டங்கிய சங்குகள்

* “வண்டலர் கோதை வாட்கண் வனமுலை வளர்த்த தாயர், கண்டயி
 ருண்ணங் கூற்றங் கயிறுஇடுக் காட்டியிட்டார்.” என்றார் சிந்தாமணியினும்.
 (இலக்கண. ௮௦.)

† இது பதற்குறி நேர்வான்போல் இரவுக்குறி விலக்கியது எனக்கொள்
 வர் நச்சினுக்கினியரும். (தொல். கஎ, உங்.)

கதறிப் பொறையுயிர்த்த முத்தங்கள் செறிந்த இருளை இடங்களினின்றுஞ்
சீயாரிற்கும்: திரைகொணர்ந்து போதவிட்டனவற்றைக் கண்டார் வரன்ற
ரின்ற பாக்கத்தின்கண் ; எ-று. (கஅ)

ரு0 திமில்களி ருகத் திரைபறையாப் பல்புட்
டுமில்கெடத் தோன்றும் படையாத்—துயில்போற்
குறியா வரவொழிந்து கோலநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறியானீ கொள்வது நேர்.

எ-து தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். * திமிலே களிருகத் திரையே பறையாகத் துயில்கெடத்தோ
ன்றும்படை புட்களாகக், கனக்கண்டாற்போலத் தேறமுடியாத களவின்
கட்டனியேவரும் வரவினை யொழிந்து, கோலநீர்ச்சேர்ப்பனே! நெறியானே
வரைந்து இவனைக்கொள்வது நினக்குத்தகுதி ; எ-று. (கக்)

ருக கடும்புலால் வெண்மணற் கானலுறு மீன்கட்
படும்புலால் பார்த்தும் பகர்து—மடும்பெலாஞ்
சாலிகை போல்வலை சாலப் பலவுணங்கும்
பாலிகை பூக்கும் பமின்று.

எ-து தலைமகன்த் தோழி துறைநேர்ந்து பகற்றையடமறியச் சொல்ல
யது.

இ-ள். கடும்புலாலையுடைய வெண்மணற் றண்கழிக்கானலின்கண் இரு
ந்து, யாங்களாங்குத்த மீனாகிய படுப்புலாலின்கு புட்டிரியாமற்பார்ப்பேம் :
அவற்றை விற்பதுஞ்செய்வேம் ; பூங்கானலின்கண் அடுப்பெல்லாம் பாலி
கைபோலப் பூக்கும்:† சாலிகை விரிந்தாற்போல வலைகளும்உணங்கும்; எ-று

ருஉ திரைபாக னாகத் திமில்களி ருகத்
கரைசேர்ச்சு கானல் படையா—விரையாது
வேந்து கிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்பநா
ளாய்ந்து வதை லறம்.

எ-து தலைமகனைத் தோழி வரைவுகடாயது.

இ-ள். திரையே பாகனாகத் திமில்களிருகக் கரைசேர்ந்த கானலின்
கண்ணுள்ள பலபுட்களே படையாக வேந்துகிளர்ந்தன்ன வேலைநீர்ச் சேர்ப்ப

* திமில் = மீன்பட்டா.

† சாலிகை = மெய்ப்புகருவி.

னே! விரையாதே நல்லநாளாராய்ந்தறிந்து வரைந்திவளைக்கோடல் நினக்கற
மாவது ; எ-று. (௨௧)

௫௩ பாறு புரவியாப் பல்களிறு நீடிமிலாத்
தேறு திரைபறையாப் புட்படையாத்—தேறாத
மன்களார்ந்த போலுங் கடற்சேர்ப்ப மற்றெமர்
முன்களார்ந் தெய்தன் முடி.

இதுவுமது.

இ-ள். பாறே குதிரையாக நீண்டதூரிலே பலகளிறுகளாகத் தெளிந்
த திரையே பறையாகப் புட்களே படையாகத் தேறாத வேந்துகள் படை
யெழுந்து கிளர்ந்தனபோலுங் கடற்சேர்ப்பனே! எமருடைய முன்னேசெ
ன்று இவளை நீயே புணர்தலை முடிப்பாயாக ; எ-று. (௨௨)

௫௪ வாராய் வரினீர்க் கழிக்கான னுண்மணன்மேற்
தேரின்மா காலாழுந் தீமைத்தே —யோரிலோர்
கோணுடல் வேண்டா குறியறிவார்க் கூஉய்க்கொண்டோர்
நாணடி நல்குத னன்று.

இதுவுமது.

இ-ள். வாராதொழிவாயாக : வருவையாயின் நீர்க்கழிக்கானல்தான்
னுண்மணன்மேல் நின்றோர் பூண்ட குதிரை காலாழுந்தீமையுடைத்தாத
லான் ; ஒத்தகுலத்தார்க்குத் தொடர்ச்சிகோடலை ஐயுற்றாராய்தல்வேண்டா :
நிமித்தமறிவாரையழைத்து நல்லதொருநாளே நாடி இவட்குநல்குதல் நன்று ;
எ-று. (௨௩)

௫௫ கண்பரப்ப காணாய் கடும்பனி கால்வறேர்
மண்பரக்கு மாயிருண் மேற்கொண்டு—மண்பரக்கு
மாறுநீர் வேலைநீ வாரல் வரினற்றா
ளேறுநீர் வேலை யெதிர்.

இதுவுமது.

இ-ள். இவளுடைய கண்களும் மிக்கநீர்பாரப்பகாணாய்: கால்வலிய தே
ரில் மண்ணெல்லாம் பரக்கும் பெரிய இருண்மேற்கொண்டு உலகமெல்லாம்
நிவந்த அலர்பரக்குமாறு, நீருண்ட வேலையுடையாய்! வாரல்: வருவையாயின்
இவளுயிர் வாழாள், ஒத்தமேறாநின்ற நீர்வேலையினதிரே: எ-று. (௨௪)

ருசு கடற்கானற் சேர்ப்ப கழிபுலாஅய் நீண்ட
வடற்கானற் புன்னைதாழ்ந் தாற்ற—மடற்கான
லன்றி லகவு மணிநெடும் பெண்ணைத்தெம்
முன்றி லிளமணன்மேன் மொய்த்து.

எ-து தலைமகந்த இரவுக்குறிநேரிந்த தோழி இடங்காட்டியது.

இ-ள். கடற்கானற்சேர்ப்பனே! கழிகள்குழந்து நீண்ட மீன் கொலை
கலையுடைய கானலின்கண் மிகவும்புன்னை தழைக்கப்பட்டு, பூவிதழையுடைய
இக்கானலின்கண் உள்ள அன்றில்கள் அழையாநின்ற அழகியநெடும்பெண்
ணையையுடைத்து, எம்மில்லத்தின்முன் இளமணல்களும் மொய்த்து; எ-று.

ருஎ வருதிரை தானுலாம் வார்மணற் கான
லொருதிரை யோடா வளமை—யிருதிரை
முன்வீழுங் கானன் முழங்கு கடற்சேர்ப்ப
வென்வீழல் வேண்டா வினி.

எ-து தோழி வரைவுகடையது.

இ-ள். வருதிரை தான்வந்து உலவாநின்ற ஒழுகிய மணற்கானலின்
கண் ஒருதிரைவந்து பெயர்வதற்குமுன்னே இரண்டுதிரைவந்து வீழாநின்ற
கானலின்கண் வந்து முழங்குகடற்சேர்ப்பனே! என்னால் வந்து இப்புணர்ச்சி
யை விரும்பல்வேண்டா; இனிவரைந்து கொள்வாய்; எ-று. (உசு)

ருஅ மாயவனுந் தம்முனும் போலே மறிகடலுங்
கானலுஞ்சேர் வெண்மணலுங் காணையோ—கான
லிடையெலா ஞாழலுந் தாழையு மார்ந்த
புடையெலாம் புன்னை புகன்று.

எ-து தலைமகந்தத் தோழி பகந்தறிநேரிந்து இடங்காட்டியது.

இ-ள். மாயவனும் அவன் முன்னேனும் போல, மறிகடலும் கடற்
சோலையும் அச்சோலையைச்சேர்ந்த வெண்மணலும் பாராயோ? அக்கடற்
சோலையின் நடுவெல்லாம் ஞாழலுந் தாழையுமாயிருக்கும்: நிறைந்த மருங்
கெல்லாம் புன்னையாயிருக்கும்: இவற்றையும் விரும்பிப்பாராய்; எ-று.

ருக பகல்வரிந் கவ்வை பலவாம் பரியா
திரவரி நேதமு மன்ன—புகவரிய

* “இரவுக்குறி யிடங்காட்டித் தோழி கூறியது” என்றார் நச்சினுக்கிய
ரும். (தொல் கள, உக.)

தாழை துவளுந் தரங்கநீர்ச் சேர்ப்பிற்றே
யேழை துணைய ரிடம்.

எ-து இப்பொழுது வாரலென்று வரைவுகடாயது.

இ-ள். பகல் வருவாயாயின் அலர் பலவுமுளவாம்; அவ்வலர்க்கு இரங்
காதே இரவுவருவையாயின் ஊறுவரும்; ஏதமும் பலவுளவாம்; உள்புகுதற்
கரிய தாழையடர்ந்த திரைநீர்ச் சேர்ப்பையுடைத்து, எங்கன் ஏழைதுணையர்
வாழுமிடம்; எ-று. (உஅ)

கூ0 திரையலறிப் பேராத் தெழியாத் திரியாக்
கரையலவன் காலினுற் காணுக்—கரையருகே
நெய்தன் மலர்கொய்யு நீணெடுங் கண்ணினுண்
மைய னுனையர் மகள்.

எ-து பாங்குந்தத் தலைமகன் கூறியது.

இ-ள். திரைகள் அலறிப்பெயரும்வகை தெழித்துத் திரிந்து கரையின்
கண் அலவன்களைத் தன் காலினாலாராய்ந்து, கரையருகே நின்ற நெய்தன்
மலர்களைக் கொய்யாநிற்கும் நீளிய நெடுங்கண்ணினுள் னுனையருடைய மை
யன் மகள்; எ-று. (உக)

கூக அறிகரிதி யார்க்கு மரவநீர்ச் சேர்ப்ப
நெறிதிரிவா ரின்மையா லில்லை—முறிதிரிந்த
கண்டலந்தண் டில்லை கலந்து கழிசூழ்ந்த
மிண்டலந்தண் டாழை யிணைந்து.

எ-து தலைமகந்தத் தோழி இரவுக்குறிமறுத்தது.

இ-ள். யார்க்கும் அறிதலரிது, ஓசையையுடைய நீர்ச்சேர்ப்பனே! எங்
குந்திரிவாரில்லாமல் வழியில்லை: தளிர் சுருண்டிருந்த கண்டலும், அழகிய
தண்டில்லைகளும், தம்முண் மிடைந்து கழியைச் சூழ்ந்த மிண்டன் மரங்க
ளும், தாழைகளும் இடைப்பட்டி; எ-று. (உ0)

கூஉ வில்லார் விழவினும் வேலாழி சூழலகி
னல்லார் விழவகத்து நாங்காணே—நல்லா
யுவர்க்கத் தொரோவுதவிச் சேர்ப்பனெப் பாரைச்
சுவர்க்கத் துளராயிற் சூழ்.

எ-து தலைமகளை ஒருநாட் கோலநீச்செய்து. அடியிற்கோண்டு முடிகாறு நோக்கி 'இவட்துத் தக்கான் யாவனாவன்கொல்லோ' என்றாய்ந்த செவிலிக்குத் தோழி அறந்தொடுநின்றது.

இ-ள். வில்லுழவர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் நல்லா ராகிய வனிதையர் காரணமாகத் தொடங்கிய விழவகத்தும் எல்லா மாந்தருந்திரள்வராதலால், நாங்கள் அங்குக் கண்டறியேம், எமக்கு ஒருதவி பண்டொருநாட் செய்த சேர்ப்பனோடொப்பாரா; மற்றவனை இவட்குத்தக்கான்; அவனைப்போலும் ஆடவர் சுவர்க்கத்துளராயின் ஆராய்வாய்; எ-று.

உவர்க்கம் என்பது கடற்கரை. வேலாழி என்பது கடல். (௩௧)

நெய்தன் முற்றிற்று.

௩-பாலை.

௪௩ எரிநிறநீள் பிண்டி யினரின மெல்லாம்
வரிநிற நீள்வண்டர் பாடப்—புரிநிறநீள்
பொன்னணிந்த கோங்கம் புணர்முலையாய் பூந்தொடித்தோ
ளென்னணிந்த வீடில் பசப்பு.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறியது.

இ-ள். எரிநிறத்தையுடைய அசோகின் பூங்கொத்தினமெல்லாம்: வரிநிறத்தையுடைய வண்டுகள் இளியென்னும் பண்ணைப்பாட விரும்பப்படுகின்ற நீண்ட மிக்க பொன்போன்ற மலர்களையணிந்தன, கோங்கமெல்லாம்: ஆதலாற் பொருத்திய முலையினையுடையாய்! நின்னுடைய பூந்தொடித்தோள்கள் யாதின் பொருட்டு அணிந்தன? தமக்குத் தகுதியில்லாத பசப்பினை; எ-று. (௧)

௪௪ பேரையிதன்றிறத் தென்றலும் பேரணதே
நாணய நல்வளையாய் நாணின்மை—காண
யெரிசிதறி விட்டன்ன வீர்புருக் கீடில்
பொரிசிதறி விட்டன்ன புன்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். 'நீ யுறுகின்ற துன்பத்தைப் பாதுகாவாய்' என்று யான் சொன்னாலும் பாதுகாவாதே நாணத்தரும் ஆற்றாமை செய்த நல்வளையாய்! நீயுமுன்பு நாணின்மை செய்தாயென்பதனை இனியறிந்து கொள்ளாய்; எரியைச்

சிதறிவிட்டாற் போலவிருந்த, ஈர்முருக்குக்கள்: கனமில்லாத பொரி சிதறி விட்டாற் போலப் பூத்தன, புன்குகள்: ஆதலான் அவர் சொல்லிய பருவம் இது காண்; எ-று. (உ)

௬௫ தான்றாயாக் கோங்கந் தளர்ந்து முலையகொடுப்ப
வீன்றாய்நீ பாவை யிருங்குரவே—யீன்றான்
மொழிகாட்டா யாயினு முள்ளெயிற்றான் சென்ற
வழிகாட்டா யீதென்று வந்து.

எ-து சுரந்திடைச் சென்ற செவிலித்தாய் தூவொடு புலம்பியது.

இ-ள். கோங்கந் தான் தாயாகத் தாழ்ந்து முலை கொடுத்து வளர்ப்ப நீ பாவையினையீன்ற இத்துணையேயாதலான், இருங்குரவே! யானீன்றான் நினக்குச் சொல்லிய சொல்ல யெனக்குச் சொல்லாயாயினும் முள்ளெயிற் றான் போயினவழியையாயினும் சொல்லிக்காட்டாய் வந்து இது என்று; எ-று. (ங)

௬௬ வல்வருங் காணாய் வயங்கி முருக்கெல்லாஞ்
செல்வர் சிறர்க்குப்பொற் கொல்லப்போ—னல்ல
பவளக் கொழுந்தின்மேற் பொற்றாவி பாஅய்த்
திகழக்கான் றிட்டன தேர்ந்து.

எ-து தோழி பருவங் காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நங்காதலர் விரைந்து வருவர்: விளங்கி முருக்குக்களெல்லாம், செல்வமுடையார் புதல்வர்க்குப் பொற்கொல்லர் ஐம்படைத்தாலி செய்தாற் போல, மிக்க பவளக்கொழுந்தின் அடியிலே பொற்றாவியைப் பதித்து வைத் தாற்போல்விளங்கக் கான்றன: ஆதலாற் தேர்ந்து பாராய்; எ-று. (சு)

௬௭ வெறுக்கைக்குச் சென்றார் விளங்கிழாய் தோன்றார்
பொறுக்கவென் றுற்பொறுக்க லாமோ—வொறுப்பபோற்
பொன்னு ளுறுபவளம் போன்ற புணர்முருக்க
மென்னு ளுறுநோய் பெரிது.

எ-து பருவங்கண்டு ஆற்றளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். மிக்க பொருட்பொருட்செ் சென்றார், விளங்கிழையாய்! வந்து தோன்றுகின்றிலர்; இப்பருவத்தின்கண் நீயென்னை ஆற்று என்றால் எனக்கு ஆற்றலாமோ? என்னை ஒறுப்பனபோலப் பொன்னின் உன்றாவைத்த பவ ளம்போன்ற, பொருத்தியமுருக்கம்பூக்கள்; ஆதலால் என்னுள்ளத்துற்ற நோய் பெரிது; எ-று. (ரு)

௪௬ சென்றக்காற் செல்லும்வா யென்னோ விருஞ்சுரத்து
நின்றக்கா னீடி யொளிவிடா—நின்ற
விழைக்கமர்ந்த வேயே ரிளமுலையா ளீடில்
குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு.

எ-து. பொருள்வலிந்த நெஞ்சிற்றுத் தலைமகன் சொல்லிச் செலவழங்
கியது.

இ-ள். பொருளின் பொருட்டு நாயிவளை நீங்கிப்போயக்காற் போம்
வகை யெங்கனேயோ? நெஞ்சே! மன்னிய அணிநட்டுத் தக்க அழகையு
டைய இளமுலையாளுடைய ஒப்பில்லாத குழைக்கமர்ந்த நோக்கின் குறிப்பு
க்கள் நம்முன்னே வந்து நீடியொளிவிட்டு இருஞ்சுரத்திடையே தோன்றி
நின்றக்கால்; எ-று. (சு)

௪௭ அத்த நெடிய வழற்கதிரோன் செம்பாந
மத்தமறைந் தானிவ் வணியிழையோ—டொத்த
தகையினு லெஞ்சூர்த் தங்கினிரா னோ
வகையினிராய்ச் சேறல் வனப்பு.

எ-து. இடைச்சுரத்துக் கண்டார் செலவு விலக்கியது.

இ-ள் வழிகளும் நெடிய: அத்தமலையின்கண்ணே அழற்கதிரோனுஞ்
செம்பாகம் மறைந்தான்: இவ்வணியிழையோடு நீரும் எம்மோடொத்ததனை
யினால் எஞ்சூரிலே இன்று தங்கினிராய் நாளே எங்களினீங்கிப்போத
வழகு; எ-று. (எ)

௪௮ நின்னோக்கங் கொண்டமான் றண்குரவ நீழல்காண்
பொன்னோக்கங் கொண்டபூங் கோங்கங்காண் —பொன்னோ
கொண்ட சுணங்கணி மென்முலைக் கொம்பன்னாய் [க்கங்
வண்ட லயர்மணன்மேல் வந்து.

எ-து. புணர்ந்துடன் போய தலைமகன் தலைமகளை ஆற்றுவித்துக்கொ
ண்டுபோவான் சொல்லியது.

இ-ள். நின்னுடைய நோக்கின்றன்மையைக் கொண்ட மான்களைப்
பாராய்; குளிர்ந்த குரவநீழலைப்பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக்கொண்ட
பூங்கோங்குகளைப் பாராய்; பொன்னினது காட்சியைக் கொண்ட சுணங்
கணிந்த மென்முலையையுடைய கொம்பன்னாய்! மணன்மேல் வந்து விளை
யாட்டை விரும்பாய்; எ-று. (அ)

எக அஞ்சுடர்நீள் வாண்முதத் தாழிழைபு மாறிலா
வெஞ்சுடர்நீள் வேலானும் போதரக்கண்—டஞ்சி
யொருசுடரு மின்றி* யுலகுபாழாக
விருசுடரும் போந்தனவென் றூர்.†

எ-து. கரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகனையுந் தலைமகளை யும் கண்டார் சொல்லிய வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்டார்க்குச் சொல்லி யாற்றுவதினது.

இ-ள். அழகிய மதிபோன்ற நீண்ட ஓளியையுடைய முகத்தாயிழை யும் எதிரில்லாத வெஞ்சுடர்நீள்வேலானும் இச்சுரத்தின்கண்ணே போதர க்கண்டு அஞ்சி இருசுடரும் ஒருசுடருமின்றிய உதயம் பாழாம்வகை இரு சுடரும் அச்சுரத்தே போந்தன என்று கண்டார் சிலர் சொன்னார்; எ-று.

எஉ முகந்தா மரைமுறுவ லாம்பல்கண் ணீல்
மிகந்தார் வீரல்காந்த ளென்றென்—றுகந்தியைந்த
மாமழமா வண்டிற்கா நீழல் வருந்தாதே
யேழைதான் செல்லு மினிது.

எ-து. கரத்திடைச்சென்ற செவிலியைத் தலைமகளைக்கண்டார்சொல் லி ஆற்றுவதினது.

இ-ள். இவன் முகம் தாமரை மலர், இவள் முறுவலையுடைய வாய் ஆம்பல் மலர், இவன் கண் நீலமலர், ஒன்றையொன்றொருவ்வாறு கடந்தார்ந்த விரல்கள் காந்தளரும்பு என்று கருதிக் காதலித்துப் பொருந்திய மாழைமா வண்டிற்குத்தக்க நீழலிலே வருத்தமின்றி நின்னுடைய ஏழை செல்லாநின் றுள் இனிதாக; எ-று. (சு0)

எங் செவ்வாய்க் கரியகட் சிரிநாற் கேளாதுங்
கவ்வையாற் காணாது மாற்றாது—மவ்வாயந்
தார்த்தத்தை வாய்மொழியுந் தண்கயத்து நீலமு
மோர்த்தொழிந்தா ளென்பேதை யூர்ந்து.

* 'யிலகு' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இஃது இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டோ ராகச் சிலர் கூறியது என்றார் நச்சினுக்கிரியரும். (தொல். அகந். சு0)

எ-து. முன்னோன்றுடன் போக்துவலித்துத் தலைமகனையுந் தலைமகளை யும் உடன்படுவித்துப் பின்னை அறந்தோடுநிலை மாட்சிமைப்பட்டமையாற் றலைமகனைக் கண்டு தோழி உடன்போக்து அழங்குவந்தது.

இ-ள். செவ்வாயின்கட் டார்த்தத்தை வாய்மொழியைக் கேளாதுங் கரிய கண்ணின்கட் டண்கயத்து நீலங்களின் றன்மைகளைக் காணாதும் அவ் வாயம் ஆற்றுகொழிவதனை யோர்த்துப் பின்புடன் போக்கை யொழிந்தான் என்பேதை அலர்காரணத்தான் முன்புடன் போக்கை மேற்கொண்டு; எ-று.

எ-ஈ புன்புறவே சேவலோ டீடல் பொருளன்று
லன்புற வேபுடையா ராயினும்—வன்புற்
றதுகா ணகன்ற வழிநோக்கிப் பொன்போர்த்
திதுகாணென் வண்ண மினி.

எ-து. காமம் மிக்க கழிபடர்களவி; நிலந்தாற்பாலை; ஒழிக்கத்தான் நெய் தல்.

இ-ள். புல்லியநிறத்தையுடைய பேடைப் புறவே! நின்சேவலோடுடல் நினக்குக்காரியமன்றால்; எங்காதலர் எமக்கன்புமிகவுடையாராயினும் அவர் மனநெகிழாது வலியரான தன்மையைப் பாராய்; அவர் தேரோடும்வந்து நீங் கிய வழிச்சுவடு நோக்கிப் பொன்னிறம் போர்க்கவந்த வண்ணமிதனைப்பா ராய், இப்பொழுது; எ-று. (கஉ)

எ-ஐ விரிந்து சுடுமிரவி யீழில் கதிரான்
விரிந்து விடுகூந்தல் வெல்காப்—புரிந்து
விடுகயிற்றின் மாணம் வீயுநீ எத்த
மடுதிறலான் பின்சென்ற வாறு.

எ-து. மகட்போக்கிய தாய் சொல்லியது.

இ-ள். அழன்று சுடாரின்ற பகலோனது ஒப்பிலாக் கதிரான் மாசுண ங்கள் முறுக்கிவிட்ட கயிறுபோலப் புரண்டழியும் அத்தம், விரிந்துவிட்ட கூந்தலையுடையான் அடுதிறலான்பின் விரும்பிச்சென்ற வழி; எ-று. (கங)

எ-சு நெஞ்ச நினைப்பினு நெற்பொரியு நீளத்த
மஞ்ச லெனவாற்றி னஞ்சிற்று—லஞ்சிப்
புடைநெடுங் காதுறப் போழந்தகன்று நீண்ட
படைநெடுங்கண் கொண்ட பணி.

எ-து. பொருள்வலித்த நெஞ்சிற்சூச் சொல்லித் தலைமகள் செலவழங்கியது.

இ-ள். என்னெஞ்சமே! இவளை ஆற்றுவிக்குஞ் சிலசொற்களைச் சொல்ல நினைக்கின்றாயாயின் இவளேதான் நெற்பொரியும் நீளத்தத்தைச் சொல்ல நினைப்பதற்குமுன்னே பிரிவினையஞ்சிற்றால்; புடைநெடுங்காதுறப் போழ்த்தகன்று நீண்ட படைநெடுங்கண்களும் * பிரிவினையஞ்சிப் பணிகொண்டன; ஆதலான், நமக்கிவளைப் பிரிய ருடியாது; எ-று. (கச)

என வந்தாற்றான் செல்லாமோ வாரிடையாய் வார்கதிரால்
வெந்தாற்போற் றேன்றுநீர் வேயந்தந்—தந்தார்
தகரக் குழல்புரளத் *தாழ்நுகில்கையேந்தி
மகரக் குழைமறித்த நோக்கு.†

எ-து. வினைமுற்றிய தலைமகள் தலைமகளை நினைந்தவிடத்துத் தலைமகள் அவடி தன்முன்னிற்றப்போலவந்துதோன்ற அவ்வடிவை நோக்கிச் சொல்ல ஆற்றுவிக்கின்றது.

இ-ள். கொண்டணிந்து நிறையப்பட்ட தகரத்தையுடைய குழல்கள் அசையத் தாழ்ந்து துகிலைக் கையானே ஏந்தி மகர்க்குழை மறித்த நோக்குடனே நீ வந்தால் யாம் போகோமோ? அரிய இடையினையுடையாம்! நீயிரங்க வேண்டா; எ-று. (கரு)

எ-து ஒருகைய யிருமருப்பின் மும்மதமால் யானை
பருகுநீர் பைஞ்சுனையிற் காணா—தருகல்
வழிவிலங்கி வீழும் வரையத்தஞ் சென்ற
ரழிவில ராக வவர்.

எ-து. ஆற்றளனக் கவன்ற தோழிக்கு ஆற்றுவல் என்பதுபடச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒரு கையினையும் இருகோட்டினையும் மூன்றுமதத்தினையும் உடைய மால்யானைகள் பருகுநீரைப் பைஞ்சுனையின்கட் காணாவாய் மருங்கே வழிவிலங்கித் தளர்த்துவிழும் வரைகளையுடைய அத்தத்தைச் சென்ற அவர் அவ்வழி இடையூறின் னி அழிவிலராக; எ-று. (கசு)

* 'தாழ்கலையை' எனவும் பிரதிபேதம்.

† இஃது உருவுவெளிப்பாடு. நின்றொடு போதுவேனென்று அவளை ஆற்றுவித்தது. திணை பாடையிற் பாடையென்றார்: நச்சினுக்கினியர். (சொல். அகத். ௪௦)

எஃ சென்றார் வருதல் செறிதொடி சேய்த்தன்று
 னின்றார்சொற் றேறுதாய் நீடின்றி—வென்றா
 ரெடுத்த கொடியி னிலங்கருவி தோன்றுங்
 கடுத்த மலைநாடு காண்.

எ-து பருவங்காட்டித் தலைமகளைத் தோழி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். நம்மைப் பிரிந்துபோயினார் வருதல் செறிதொடி! சேய்த்தன்
 றால், நின்மாட்டு நின்றொழுதுகின்றருடைய சொற்களைத் தெரியாதாய்
 போரின்கண் வென்றாரெடுத்த கொடிகள் போல தெளிந்திலங்கருவி தோன்
 றுகின்றது மிக்க மலைநாடாதலால் நீடின்றி யின்றே யிரவின்கட் காண்
 பாயாக எ-று. (௧௭)

அஃ உருவவேற் கண்ணு யொருகாற்றேர்ச் செல்வன்
 வெருவிவீர் துக்கநீ ளத்தம்—வருவர்
 சிறந்து பொருடருவான் சேட்சென்றா ரின்றே
 யிறந்துகண் ணாடு மிடம்.

இதுவுமது.

இ-ள். அஞ்சத் தக்க வேல்போன்ற கண்களையுடையாய்! ஒருகாலே
 யுடைய தேர்ச்செல்வனார் பிறர் கண்டார் வெருவும் வகை வீர்தவிந்த கானற்
 தானே முயற்சியாற் சிறந்து பொருடருவான்வேண்டிச் சென்றவர் இன்றே
 வருவர்; மிக்குக் கண் இடமாடா நின்றது; எ-று. (௧௮)

அஃ கொன்றாய் குருந்தே கொடிமுல்லாய் வாடினீர்
 நின்றே னறிந்தே நெடுங்கண்ணுள்—சென்றாளுக்
 கென்னுரைத்தீர்க் கென்னுரைத்தாட் கென்னுரைத்தீர்க்
 மின்னிரைத்த பூண்மிளிர விட்டு. [கென்னுரைத்தான்

எ-து. தலைமகள் இங் செறிப்புக் கண்டபின்னை அவள் நீங்கிய புனங்க
 ண்டு ஆற்றையி மீள்கின்ற தலைமகள் சொல்லியது. கரத்திடைச்சென்ற
 செவிலித்தாய் சொல்லியதுஉமாம்.

இ-ள். கொன்றாய்குருந்தே: கொடிமுல்லாய் நீர்வாடினின்றீர்; இதற்கு
 காரணம் யானறிந்தேன்: நெடுங்கண்ணாங்கு நின்று போகின்றாட்கு நீரோ
 ன்னுரைத்தீர்? துமக்கு அவனென்னுரைத்தான்? அவட்கு நீர் பின்னை என்
 னுரைத்தீர்? அவன் உமக்குப் பின்னை என்னுரைத்தான், மின்னிரைத்த
 பூண்விட்டு மிளிரான்று? எ-று. (௧௯)

அஉ ஆண்கட னுமாற்றை யாயுங்கா லாடவர்க்குப்
பூண்கடனுப் போற்றிப் புரிந்தமையாற்—பூண்கடனுச்
செய்பொருட்டுச் செல்வராற் சின்மொழி நீசிறிது
நைபொருட்கட் செல்லாமை நன்று.

எ-து தலைமகனது செலவுக்திறிப்பறிந்து ஆற்றளாய தலைமகளைத் தோழி
உலகினதீயற்கை கூறி ஆற்றதுடன்படுத்திவந்தது.

இ-ள். ஆள்வினைக்கடனாகிய நெறியை ஆராயுங்கால், ஆடவர்க்குப் பூணு
ங்கடனாகப் பாதுகாத்து நல்லார் சொல்லி மேவிமைமையாற் நமக்கு அவ்வாள்
வினை பூணுங்கடனாகத் தேடும்பொருட்டுச் செல்வர் நங்காதலர்: ஆதலாற்
சின்மொழியையுடையாய்! நீயதற்கு மனனழியுந் திறத்தின்கட் செல்லாமை
நன்று; எ-று. (உ௦)

அங் செல்பவோ சிந்தனையு மாகாதா னெஞ்செரியும்
வெல்பவோ சென்றார் வினைமுடிய—நல்லா
யிதடி கரையுங்கன் மாபோலத் தோன்றிச்
சிதடி கரையுந் திரிந்து.

எ-து தலைமகன் செலவுணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் உடன்படாது
சொல்லியது.

இ-ள். இப்பெற்றித்தாகிய சுரத்தின்கட் செல்வாருளரே? நினைத்தலு
மாகாதால்: நினைத்த நெஞ்சும் எரியும்: மாறிச்சுரத்தின்கட் சென்றார் சுரத்
தை வெல்லவல்லரோ? தாமெடுத்துக்கொண்ட வினைமுடியும்படி; நல்லாய்!
காட்டெருமைப்போத்துக்களைப் பிரிந்தபெண்ணெருமைகள் கதருநிற்கும்:
அங்குப் பலவாய்க்கிடந்த கற்களும் மா பறந்தாற்போலத்தோன்றும்: சிள்வீ
டுகளும் திரிந்து கதருநிற்கும் ஆதலான்; எ-று. (உ௧)

அச கள்ளியங் காட்ட கடமா விரிந்தோடத்
தள்ளியுஞ் செல்பவோ தம்முடையார்—கொள்ளும்
பொருளில் ராயினும் பொங்கெனப்போந் தெய்யு
மருளின் மறவ ரதர்.

இ-ள். கள்ளியங்காட்டின்கட் கடமாக்கள் இரிந்தோடும்வகை மறந்துஞ்
செல்வரோ தம்மறிவையுடையார்: வழிபோம் வம்பலராற் கொள்ளும் பொ
ருளில்ராயினும் கதுமெனப் போந்தெய்கின்ற அருளில்லாத மறவர் வாழும்
வழியை; எ-று. (உ௨)

அதி பொருள்பொரு ளென்றூர்சொற் பொன்போல்ப் போற்றி
யருள்பொரு ளாகாமை யாக—வருளான்
வளமை கொணரும் வகையினான் மற்றோ
ரிளமை கொணர விசை.

எ-து தலைமகனைத் தோழிச் சேலவழிந்தவித்தது.

இ-ள். பொருள் பொருளாவதென்று சொன்னார் சொல்லைப் பொன்
போல விரும்பித்தெளிதலான், அருளுடைமை பொருளாகாமை ஆவதாயி
னும் ஆக; பொருளைக்கொணரும் வகைமைபோல நின்னருளினாலேவேறே
ரிளமை கொணர்தற்கு எமக்குடன்படுவாயாக; எ-று. (உ௩)

அசு ஒல்வா ருளரே லுரையா யொளியாது
செல்வாரென் றுய்நீ சிறந்தாயே— செல்லா
தசைந்தொழிந்த யானை பசியாலாட் பார்த்து
மிசைந்தொழிபு மத்தம் விரைந்து.

எ-து தலைமகன் தோழிக்குச் சேலவுடன்படாது சொல்லியது.

இ-ள் ஆற்றுவாருளராயின் அவர்பிரிவின் அவர்கட்குமாய்தவிராதே
நங்காதலர் செல்வாரென்றும் ஆதலால் நீயெனக்கு மெய்யாகச் சிறந்தாயே
யன்றே; போகமாட்டாதே வருந்தியிறந்து வீழ்ந்த யானைகளை அங்குள்ள
வர்கள் தம்பசியானே எங்கும் பார்த்துத்தின்றுபோம்அத்தத்தினை விரைந்து;
எ-று. (உ௪)

அஎ ஒன்றுனு நாமொழிய லாமோ செலவுதான்
பின்றுது பேணும் புகழான்பின்—பின்று
வெலற்கரிதாம் வில்வலான் வேல்விடலை பாங்காச்
செலற்கரிதாச் சேய சுரம்.

எ-து புணர்ந்துடன் போக்து நயப்பித்த தோழிக்குத் தலைமகன் உடன்
பட்டுச் சொல்லியது.

இ-ள் பிறழாத வெலற்கரிதாகிய வில்லினை வல்லனாகிய வேல்விடலை
தான் துணையாகச் சூத்தைச் செலற்கரிதாக யாதானுஞ் சொல்லலாமோ?
அப்பேணும் புகழான்பின் சேறல் ஒழுக்கத்திற் பிறழாது காண்; எ-று. (உ௫)

அஅ அல்லாத வெண்ணைபுந் தீரமற் றையன்மார்
பொல்லாத தென்பது நீபொருந்தா—யெல்லார்க்கும்
வல்லி யொழியின் வகைமைநீள் வாட்கண்ணுய்
புல்லி யொழிவான் புலந்து.

எ-து புணர்ந்துடன் போவா னெருப்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள் எம்பெருமானோடு பொருந்தி இங்குநின்றும் ஒழிந்து போதற்கு முன்பு வேறுபட்டு மற்றதன்கண் அல்லாத வென்னை நீயிங்கேயிருந்து நம் ஐயன்மார் பொல்லாததென்று கொள்ளும் மனத்தின்கண்ணுள்ள கோளினையுந் திருத்தி நீபொருந்தாய் எல்லார்க்குத் தத்தமனத்தின்கண்ணுள்ள வேறுபாடொழியுமாயின் வல்லிபோன்றிருவாட்கண்ணாய்; எ-று. அல்லதாம் உடன்போகின்ற என்னைப் புல்லிக் கொண்டொழிவான் வேண்டி மனத்தின்கட் புலந்து நீங்குதற்கு வல்லையொழியின் வகைமையை யுடைய நீண்ட வாட்கண்ணாய்! ஆண்மையல்லாத வுரைகளை என்னைநீக்கி நம்மையன்மார் பொல்லாத தென்னுங் கருத்தினையும் நீக்கி எல்லார்க்கும் பொருந்துவாயாக; என்றுமாம்.

(௨௬)

அக நண்ணிரீர் சென்மி னமரவ ராபவே
லெண்ணிய வெண்ண மெளிதரோ— வெண்ணிய
வெஞ்சுட ரன்னுனை யான்கண்டேன் கண்டாளார்
தஞ்சுட ரன்னுனைத் தான்.*

எ-து சுரத்திடைச் சென்ற செவிலிக்குத் தலைமகளையுந் தலைமகளையுங் கண்டமை எதிர்ப்பட்டார் சொல்லி ஆற்றுவத்தது.

இ-ள் பொருந்தி நீர் சென்மின்: அவரும் நமக்குச்சுற்றத்தாராயின் நீர் அவரைச் சென்றெய்த வேண்டுமென்று எண்ணிய எண்ணம் எளிது: நீர் கருதிய வெய்ய பகலோனன்னுனை யான்கண்டேன், கண்டாளாம் தண்மதியனையாளையிவள்தான் எ-று.

(௨௭)

கூ0 வேறாக நின்னை வினவுவேன் நெய்வத்தாற்
கூறையோ கூறுங் குணத்தினையு— வேறாக

* “மீண்டா ரெனவுவந்தேன் கண்டு தும்மையிம் மேதகவே, பூண்டா ரிருவர்முன் போயின ரேபுலி பூரெனினின், ருண்டா நருவரை யாளியன் னுனைக்கண் டேனயலே, தூண்டா விளக்கனை யாயென்னை யோவன்னை சொல்லியதே” என்னுஞ் திருச்சிற்றீர்பலக்கோவையினையும் (௨௬௬) நன் டைக்கு நோக்கிக் கொள்க.

வென்மனைக் கேறக் கொணருமோ வெல்வளையைத்
தன்மனைக்கே யுய்க்குமோ தான் *

எ-து † ‘தன்னு மவனும்’ என்பதனுள் ‘நன்மை நீமை’ என்பதனால்
நற்றிய படிமத்தினை வினியது.

இ-ள். நிமித்தஞ் சொல்வார் பலருள்ளும் நின்னை வேறுகக்கொண்டு
வினவாநின்றேன்: உன்னுடைய தெய்வத்தன்மையுடைய கழங்காற் பார்த்
துக்கூறும்; உலகத்தார் கூறும் நற்குணத்தினையுடையனாய் எல்லளையை
உடன்கொண்டுபோனவன் என் மனைக்கே மணஞ்செய்வதாகக் கொண்டு
வருமோ? அஃதன்றி யாம்வேறுகத் தன் மனைக்கே மணஞ்செய்யக் கொ
ண்டுபோமோதான்; எ-று. (௨௮)

கூக கள்ளிசார் காரோமை நாரில்பூ நீண்முருங்கை
நள்ளியவேய் வாழ்பவர் நண்ணுபவோ—புள்ளிப்
பருந்து கழுகொடு வம்பலர்ப் பார்த்தான்
டிருந்துறங்கி வீயு மிடம்.

எ-து தலைமகள்செல்லுடன்படாததலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். புள்ளிப் பருந்துகள் கழுகுடனே வழிபேர்வாரைப்பார்த்து அங்
கிருந்துறங்கப்பட்டிக் கள்ளியுஞ் சாருங் காரோமையும் நாரில்பூ நீண்முருங்
கையும் வேயும் பொருந்தியமர்ந்து வீயுமிடத்தை உயிர் வாழ்பவர் நண்ணு
வரோ; எ-று. (௨௯)

கூஉ செல்பவோ தம்மடைந்தார் சிவழியச் சிஃவன்றிக்
கொல்பபோற் கூப்பிடும் வெங்கதிரோன்—மல்கிப்
பொடிவெந்து பொங்கிமேல் வான்சுடுங் கீழா
லடிவெந்து கண்சுடு மாறு.

‘அருஞ் சர மிறந்த’ என்னும் அகப்பாட்டினுள்ளும் ‘அருவ தறியு
முதுவாய் வேல, கூறுக மாதோ நின்கழங்கின் றிட்ட, மாறுது வருபனி
கழுமுங் கங்குலி, னானது துயருமென் கண்ணினிது படியு, வெம்மனை
முந்துறத் தருமோ, தன்மனை யுய்க்குமோ யாதவன் குறிப்பே’ என வரு
தல் காண்க.

† “தன்னு மவனு’ மவனஞ் சுட்டி, மன்னு நிமித்த மொழிப்பொரு
டெய்வ, நன்மை நீமை யச்சுஞ் சார்தலென், நன்ன பிறவு மவற்றொடு
தொகைஇ” என்பது தொல்காப்பியம். (அகத். ௩௬)

† ‘சிற்றுவன்றி’ எனவும் பிரதிபேதம்.

இதுவுமது.

இ-ள். தம்மையடைந்தார் சீர்மையழிய நல்லார் செல்வரோ? சிள்வீடுகள் நெருங்கிக் கடியவோசையாற் பிறரைக் கொல்வனபோலக் கூப்பிடா நிற்கும் வெய்ய வெயிலோன் மிக்குப்பொடிகள் வெந்து பொங்கி மேலே விசும்பினைச் சுடா நிற்கும், கீழின்கண் வழிபோவார் அடி வேவ அவர் கண்களைச் சுடா நிற்கும் இப்பெற்றிப் பட்ட அவ்வழியினை; எ-று. (௩௦)

பாலை முற்றியது.

ச-மூல்வஸ.

௩௩ கருங்கடன் மாந்திய வெண்டலைக் கொண்மூ
விருங்கடன்மா கொன்றான்வேன் மின்னிப்—*பெருங்கட
றன்போன் முழங்கித் தளவங் குருந்தணைய
வென்சொல்யா னாற்றும் வகை.

எ-து பருவங்கண்டறிந்த தலைமகள் தோழிக்குரைத்தது.

இ-ள். கருங்கடலைப் பருகிய வெண்டலை முகில்கள் இருங்கடலின்கண் ணே புக்கு மாவினைக்கொன்ற முருகன் வேல்போல மின்னிப் பெருங்கட றன்னைப்போல முழங்குதலால் மூலைக்கொடிகளெல்லாம் குருந்தமரத்தின் மேற் சென்றணையக்கண்டு யான் ஆற்றுகிறம் என்னைகொல்லோ? எ-று. (௧)

௩௪ பகல்பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறுகல் சேர
விகல்கருதித் திங்க ளிருளைப்—பகல்வர
வெண்ணிலாக் காலு மருண்மாலை வேய்த்தோளா
புண்ணிலா தென்னாவி யூர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பகற்பொழுதைப் பருகிப் பல்கதிர் ஞாயிறு மலையின்கட்சேரத் திங்களானது இருளைப் பகையென்றுகருதிப் பகலின் தன்மைவர வெண்ணி லாவையுகாநின்ற மருண்மாலையின்கண், வேய்த்தோளாய்! என்னிடத்து நிலைகின்றதில்லை, என்னுயிர் சென்று : எ-று. (௨)

* 'பெருங்கடல்' பிரதிபேதம்.

௯௫ மேனோக்கி வெங்கதிரோன் மாந்தியநீர் கீழ்நோக்கிக்
கானோக்கங் கொண்டழகாக் காண்மடவாய்—மானோக்கி
போதாரி வண்டெலா நெட்டெழுத்தின் மேற்புரியச்
சாதாரி நின்றறையுஞ் சார்ந்து.

எ-து நோழி தலைமகளைப் பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். வெங்கதிரோன் மேனோக்கிப் பருகியநீர் கீழ்நோக்குதலால்
காடெல்லாம் ஒக்கங்கொண்டழகாகப் போதுதோறும் அரிவண்டுகள் நெட்டெழுத்தோசைமேல் மேவிச் சாதாரியென்னும்பண்ணினைச் சார்ந்தொலியா
யாநின்றன ; மானோக்கி இதனைக் காணும்; எ-று.

அல்லதூஉம் 'போதாரி வண்டெலாம்' என்பது போதினைப்பாரந்து
இவ்வண்டெல்லாம் என்றவாறு. (௩)

௯௬ இருள்பரந் தாழியான் றன்னிறம்போற் றம்மு
னருள்பரந்த வாய்நிறம் போன்று—மருள்பரந்த
பால்போலும் வெண்ணிலவும் பையர வல்குலாய்
வேல்போலும் வீழ்துணையி லார்க்கு.

எ-து மாலேப்போழது கண்டு ஆற்றளைய தலைமகள் தோழிக்குச்சொல்
வியது.

இ-ள். சக்கரத்தையுடைய மாயவனிறம்போல எங்குமிருள் பரந்து,
அம்மாயவன் முன்னோனுடைய நிறம்போன்று வியப்புமிக்க பானிறமும்
போன்ற வெண்ணிலாவும், பையரவல்குலாய்! இவைவிரும்பப்படுத்துணை
யில்லாதார்க்கு வேல்போலும்; எ-று. (௪)

௯௭ பாழிபோன் மாயவன்றன் பற்றூர் களிற்றெறிந்த
வாழிபோல் ஞாயிறு கல்சேரத்—தோழியோ
மான்மலை தம்மு னிறம்போன் மதிமுனைப்ப
யான்மலை யாற்றே னினைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். தனக்கு வலிபோலக்கருதி மாயோன் பற்றூர்களிறிற் முகத
தெறிந்த சக்கரம்போல ஞாயிறு குடமலையைச் சேரத் தோழி. மருண்மலை
யின்கண் அம்மாயவன்முன்னோன் நிறம்போல மதி தோன்றுதலான் யான்
கொண்ட மயலை ஆற்றமாட்டுகில்லேன் வருந்தி; எ-று. (௫)

கூஅ வியும் வியப்புறவின் விழுதுளியான் பாக்கடுக்கை
நீயும் பிறரொடுங்கா னீடாதே—யாயுங்
கழலாகிப் பொன்வட்டாய்க் காராய் மடலாய்க்
குழலாகிக் கோல்கரியாங் கூர்ந்து.

எ-து பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியதோழிக்குத் தலைமகள் வன்புறையெதிரழித்து சொல்லியது.

இ-ள். ஆயப்படுங் கழல்போல அரும்பிப் பொன்வட்டுப் போல முதிர்ந்து பின்னைப் பூமாலையாய்இதழாய் விரிந்து மடவார்முழல்போலக் காய்த்து பின்னைத் துளையையுடைய கோலாய் மிக்கு அழியாநின்றன, வியன்புறவின் கண்ணே விழுதுளியானே பெருங்கொன்றைகள்: இதனைப் பிறரோடே நீ போய் நீயுங்காணாய் நீடியாதே; எ-று. (சு)

கூக பொன்வாளாற் காடில் கருவரை போர்த்தாலு
மென்வாளா வென்றி யிலங்கெயிற்றா—யென்வாள்போல்
வாளிழந்த கண்டோள் வனப்பிழந்த மெல்விரலு
நாளிழந்த வெண்மிக்கு நைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். பொன்போன்ற வெயிலொளியால் வெந்து காடின்றியிருந்த கருவரைகள் கார்ப்பருவஞ்செய்து மலரிதழ்களான் மூடப்பட்டாலும் அதனைப் பயனென்? பருவமன்றென்று சொல்லி வாளாநின்றி; இலங்கெயிற்றையுடையாய்! என் மேனியின் கண்ணுள்ள ஒளிபோல ஒளி யிழந்தன என் கண்களும்; போயிழந்த நாள்களினெண் மிகுதலான் எண்ணி என் விரல்களுந்தேய என்றோள்களும் வனப்பிழந்தன; எ-று.

இதனுள் வாளா என்பது பயனின்மையைக் காட்டுவதோர் இடைச் சொல். (எ)

கூ0 பண்டியையச் சொல்லிய சொற்பழுதான் மாக்கடல்
கண்டியைய மாந்திக்கால் வீழ்த்திருண்—டெண்டிசையுங்
கார்தோன்றக் காதலர் தேர்தோன்றா தாகவே
பீர்தோன்றி நீர்தோன்றுங் கண்.

எ-து. பருவங்கண்டிழந்த கிழந்தி தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். தாமுன்பு நம்மைப் பிரிகின்றநாட் குறிப்படச்சொல்லிய சொற்பழுதாயிற்றால்: பெருங்கடற்சென்று கண்டு கிரம்பப்பருகிக் கால்வீழ்த்தேயிருண்டு திசையெட்டிமழைதோன்றக் காதலர் தேர் தோன்றுகின்றதில்லை. ஆதலால் என் கண்கள் பீர்தோன்ற நீர்தேன்றா நின்றன; எ-று. (அ)

க0க வண்டி னம் வெளவாத வாம்பதும் வாரிதழான்
வண்டினம் வாய்வீழா மாலையும்—வண்டின
மாராத பூந்தா ரணிநேரான் றுன்போத
வாராத நாளே வரும்.

இதுவுமது.

இ-ள். வண்டினங்கள் விரும்பாத * ஆம்பலென்னும் பெயரையுடைய குழலும், ஒழுகிய மலர்களிற்புக்கு வண்டினங்கள் வாய்வீழாத அந்தியாகிய மாலையும், வண்டினங்கள் புக்கொலியாத பூச்செயல்களையுடைய புரவி பூண்ட தார்மணிகளையுடைய புரவிகளாலே ஒப்பிக்கப்பட்ட தேரினையுமுடையான் வாராத நாளே வந்து என்னை ஈலியும்; எ-று. (க)

க0உ மாநெங்குந தம்பிணையோ டாட பறியுகள
வானெங்கும் வாய்த்து வளங்கொடுப்பக்—கானெங்குந்
தேனிறுத்த வண்டோடு நீகா வெனத்தேரா
தியானிறுத்தே னுவி யிறற்கு.

இதுவுமது.

இ-ள். மான்கள் தம்பிணைகளோக்கூடி எங்கும் விளையாட ஆவற்றின் மறிகளும்குள மழையெங்கும் பெய்து வாய்த்துவளங்கொடுப்பக் காடெங்குந் தேன்களும் தம்மொடுசார்ந்த வண்டுகளோடு நீதாவென்றெழுவித்தலான், ஆராயாதே மயங்கிப் பருவத்துக் கெண்னாலையெக் கடனாகக்கொடுத்தேன்; எ-று. (க0)

க0௩ ஒருவந்த மன்ற லுறைமுதிரா நீராற்
கருமந்தான் சுண்டழிவு கொல்லோ—பருவந்தான்
பட்டி ன்றே யென்றி பணைத்தோளாய் கண்ணீரா
லட்டினே னுவி யிறற்கு.

எ-து பருவமென்று வற்புறுத்தின தோழிக்குத் தலைமகள் பருவமே யென்றழிந்து சொல்லியது.

இ-ள். ஒருவந்தமன்றால் என்பது இது பருவமென்பது மெய்ம்மையன்றலென்றவாறு. உறைமுதிராநீரால் என்பது மழைபெயல் கரம்பாத

*“கஞ்சத்தாற் குமுதவடிவாக அணைசுபண்ணிச்செறித்தலின் ஆம்பற் குழலாயிற்று” என்பர் அடியாரீக்துநல்லாரீ (சிலப்-ஆய்ச்சியர்குரவை)

நீராலென்றவாறு: வம்பமழை என்றவாரும். கருமத்தான் கண்டழிவுகொல்லோ என்பது கருமமாவது பருவமல்லாத பருவத்தைக்கண்டழிவதோ என்றவாறு. பருவத்தான் பட்டின்தே யென்பது பருவம் வந்து பட்டதில்லை என்றவாறு. என்றி என்பது இவையெல்லாஞ் சொல்லி என்னைத் தேற்றா நின்றாய் என்றவாறு. பணைத்தோளாய் கண்ணீரலட்டினேனாவி யதற்கு என்பது கண்ணீரே நீராக வார்த்து என்னுயிரைப் பருவத்துக்குக் கொடுத்தேன் பணைத்தோளாய்! எ-று. (௧௧)

௧௦௪ ஐந்துருளின் வில்லெழுதி நாரற்றிரைக்கு முந்நீரை
யிருந்துருவின் பாத்தி யிருங்கொண்மூ—முந்துருவி
னென்ற யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்வான்போற் பூக்கென்று
கொண்டுகொண் டுயேற் குழைத்து.

எ-து பருவங்கண்டிந்த கிழந்தி கொன்றைக்குச் சொல்லுவானாய்த்
தோழி கேட்பச் சொல்லியது.

இ-ள். ஐந்து நிறத்தினையுமுடைய வில்லையெழுதினாற்போலக் கோலி
முந்நீரைப்பருகி நக்தின்களிபோன்ற குருதுகின்ற வருவோடு இருங்கொண்மூ
நாரற்றிரைக்கண் ணும் ஒன்று யுருமுடைத்தாய்ப் பெய்யப்படுகின்றனவானம்
என்னைக்கொல்கின்றாற்போலத் தழைத்தும் பூப்பெனென்று என்னைக்
கொன்றாய், கொன்றைமாமே! எ-று. (௧௨)

௧௦௫ எல்லை தருவான் கதிப்பருகி யீன்றகார்
கொல்லையரு வான்கொடி க லோல வகாண்—முல்லை
பெருந்தண் டனவொடுதங் கேளி ளைப்போற் காணாய்
குருந்தங் கொடுங்கழுத்தங் கொண்டு.

எ-து பருவங்கண்டிந்த நிலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். பகலினைத்தருங் கதிரோனுடைய கதிர்கள் நீரை விடத்தின்கட்
பருகியின்ற காரானே கொல்லைகள் சருகின்ற வாலிய கொடிகண் மார்
தோறுஞ் சென்றேறுவனவற்றைக் காணாய்! அன்றியேயும் முல்லைகள்
பெருந்தண்டளவுடனே குருந்தங் கொடுங்கழுத்தங்கொண்டு தங்கேளிரைப்
போலேறுவன காணாய்! எ-று. (௧௩)

௧௦௬ என்னரே யேற்ற துணைப்பிரிந்தா ராற்றென்பா
ரன்னரே ாராவ ரவரவர்க்கு—முன்னரே
வந்தாமற் தேங்கா வருமுல்லை சேர்திற்தேன்
கந்தாமற் பாடுங் களித்து.

எ-து வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் வலியுறையேதிரழிந்து
சொல்லியது.

இ-ள். என்னரே யேற்ற துணை பிரிந்தா என்பது எப்பெற்றியர் அவர்
தமக்கன்புபட்ட காதலரைப்பிரிந்தா என்றவாறு. ஒற்றென்பான்னரோயா
வரவரவாககு என்பது அக்காதலிததாளைப் பிரிந்தாரோ டொப்பர், பிரியப்
பட்டார்க்குற்றி இறநதுபடாதிருக்கச் சொல்லுவார் என்றவாறு. முன்னரோ
வந்தாரை தேனாக வருமுல்லை சேர்தீர்தேன் நகராம்பாடுங் களித்து என்பது
எனக்கு முன்னேவந்து ஈகதனைப் பெறுதலும் தேனாகலின்கண் வளர்முல்
லைகளையுஞ் சேர்ந்த தோசேன்கள் ஈதா மென்னும் பண்ணினைக் களித்துப்
பாடாசின்றன ; எ-று. (௧௪)

கடுக கருவுற்ற காயாக நணமயிலென் றஞ்சி
புருமுற்ற பூங்கோட லோடி — புருமுற்ற
வைத்தலை நாகம் புறாடி மணிகடார்தா
னெந்தலையே வந்த நிணி.

எ-து பருவங்கண்டழிந்த கிழத்திக்குத் தோழி சொல்லியது.

இ-ள். கருகெகாண்டு புத்த காயாம்பூவினைத் தொகுதியையுடைய
மயிலென்றஞ்சி உருமுற்ற ஐந்தலை நாகங்கள் உருமுற்ற பூங்கோடல்களை
யொவ்வாங்கன்ற அழகிய ிக்கார்ப்பருவந்தான், எழுமைய மாட்டே நலிய
வந்தது இப்பொழுது ; எ-று (௧௫)

கடுக கண்ணுள வாயின முலையல்லீ கானலா
மெண்ணுள வாயி கிறவா வா — மெண்ணுளவா
வன்றெழிய நோய்மொழிதார வா கா நுருவாடைவா
னென்றெழிய நோய்செய்த வாறு.

எ-து பருவம் அங்கேயு வற்புறுத்துந் தோழிக்குத் தலைமகள் ஆம்
றது சொல்லியது.

இ-ள் உருமுடைவான் ஒன்றெழிய நோய்செய்தவாறு கண்ணுளவா
யின் முல்லையல்லீ கானலாம் என்பது உருமுடைய வான் * இறநதுபா
டொன்றையும் ஒழிய மற்றைக் குறிப்புக்கள் ஒன்பதும் எனக்குளவாம்

* இவற்றைத் தசாவந்தை என்ப வடநூலார். அவை அன்பொடு பார்
த்தல், உளங்கொடுபற்றல், புணர்வு வேட்கை, துயிலறுதல், மெலிதல்,
புலதுகர்வொழிதல், நாணழிதல், புலம்பல், மயக்கம், இறநதுபடுதல் என
இவை.

படி என்னை நோய் செய்தவாற்றை நினக்குங்கண் ணுளவாயின் *மூல்லை யல்லையாதலின் நக்குக்காண் எ-று. எண்ணுளவாயின் இறவாவால் என்பது அவர் குறித்த இத்துணைநாளுள் வருகின்றேன் என்ற எண் பழுதுபடா வாயின் அவர் சொன்னநாளைக் கடவா அன்றோ எ-று. எண்ணுளவா வன்றொழிய நோய் மொழிச் சார்வாகாது என்பது என்னை ஆற்றுவிக்க வேண்டி நின் மனத்தின்கண் எண்ணின் எண்ணின் கணுள்ளவாவன்றி என்றேயொழித்தற்கு நீ யாற்றுவிக்கின்ற நின்மொழி எனக்குச் சார்வா காது; எ-று. (க௬)

க௦௯ என்போ லிருகோ பிருங்கடன் பாந்தியகார்
பொன்போரூர் கொன்றை புரிந்தன—பொன்போற்
றுணைபிரிந்து வாழ்கின்றார் தோன்றுவர் தோன்று
ரிணைபிரிந்து வாழ்வா ரினி.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றாநாய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். என்னைப்போன்றதோழி! பொன்போன்ற தார்களைக்கொன் றைகள் ஈனும்வகை இருங்கடலைப்பருகின முகில்களாதலாற், பொன்போல்ப் பெறுதற்கரிய தத்துணைகளைப் பிரிந்துபோய் வாழ்கின்றார் அத்துணைக்கண் மாட்டுத் தோன்றுவர்; நம்மோடிணை தலைப் பிரிந்து வாழ்கின்றார் இப்பருவத் தின்கண்ணுந் தோன்றுகின்றிலர்; எ-று. (க௭)

க௧௦ பெரியார் பெருமை பெரிதே யிடர்க்கா
னரியா ரெளரியொன ருற்றாப்—பரிவாய்த்
தலையழுங்கத் தண்டளவந் தாநகக்கண் டாற்று
மலையழுத சால மருண்டு.

இதுவுமது.

இ-ள். பெரியாராயிருப்பார் பெருமைக்குணம் மெய்ம்மையாகப் பெ ரிதே; காணமுன்னரியாசாயுள்ளார் இடர் வந்த இப்பொழுது எளியாராயினா னொன்றிரங்கி யழுங்கி ஆற்றுவாய் மலைகள் நிகவும் அழுதன, தலைசாய்க்கும் வகை பரிவாய்த்தண்டளவங்கள் தஞ்சிறுமையால் நசுக்கண்டு; எ-று. (க௮)

*மூல்லை கண்ணிலவாதலின் என்னை நோய் செய்தவாற்றைக் காணாது நருவன. நீயும் அதுபோல நருவையேனும் கண்ணுண்மையால் மூல்லை யல்லை யாதலின், நக்கே யொழியாது நோய் செய்தவாற்றைப் பார்த்தலும் செய்க; எ-று. 'தண்டளவந்தானகக்கண்டு' என்பர் முன்னும்.

ககக கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பக் கோடலார்
வானம் விளிப்பவண் டியாழாக—வேனல்
வளரா மயிலாட வாட்கண்ணாய் சொல்லா
யுளராகி யுய்யும் வகை.

இதுவுமது.

இ-ள். கானங் கடியரங்காக் கோடலார் வியந்து கைம்மறிப்ப, முகில்
பாட, வண்டுகள் யாழாக வேனற்காலத்துக் களியாதமயில் களித்தாடாநிற்க
வாட்கண்ணாய்! சொல்லாய்; காதலணைப்பிரிந்தார் இறந்துபடாது உளராகி
யுய்யுந்திறத்தை; எ-று. (கக)

ககஉ தேரோன் மலைமறையத் தீங்குழல் வெய்தாக
வாரான் விடுவானே வாட்கண்ணாய்—காரார்
குருந்தோடு முல்லை குலைத்தனகா னுமும்
விருந்தோடு நிற்பல் விரி.

எ-து பருவங்காட்டித் தோழி தலைமகளை வற்புறுத்தியது.

இ-ள். பகலோன் மலையின்கண் மறைய இனியகுழல் இன்னாதாய்
வெய்தாக இக்காலத்தின்கண் வாராதேவிடுவானே; வாட்கண்ணாய்! பகமை
யார்த்த குருந்துடனே முல்லைகள் பூங்கொத்தைதன் னனகாண்; இனிநாமும்
அவர்க்கு விருந்துசெய்தல் ஒழுக்கிற்றல் நெறி; எ-று. (உ௦)

கக௩ பறியோலை மேலொடு கீழா விடையர்
பறியோலை பேர்த்து விளியாக் கதிப்ப
நரியுளையும் யாமத்தூந் தோன்றாரா லன்னாய்
விரியுளமான் தோர்பேல்கொண் டார்.

எ-து பருவங்காட்டிந்த தலைமகள் தோழிக்ஞ்சு சொல்லியது.

இ-ள். படுத்துத்தயிலும் பறி *கீழாக ஒலைப்படன் மழைத்துளியை
க்காத்தற்கு மேலாக இடையர்கள் கிடந்து யாடுகளைப் பிரித்தற்குக் கருவி
யாகிய பறியோலையைப் புடைபெயர்வித்து அழைத்துரப்ப, நிரிகள் அஞ்சிக்

* ‘பறியோலைச்சயனத்தர்’ எனப் பெரியாடும் பணித்தார். (பெரியாழ்
வார்திருமொழி; வண்ணமாடங்கள், ௫) ‘மறித்துருத் தொகுத்த பறிப்புற
விடையன்’ என அகநானூற்றினும் (க௯) ‘பறிப்புறத் திட்ட பாடுருடை
யிடையன்’ என நற்றிணையினும் (க௪௨) வருதல்காண்க.

கதறுமயாமத்தின்கண்ணுந் தோன்றாராத் தோழி! விரிந்தஉளையையுடைய
மாவாற்பூட்டப்பட்ட தேனாமேல்கொண்டுபோயினார்; எ-று. (உக)

ககசு பாத்துப் படுகடன் மாந்திய பற்கொண்முதக்
காத்துக் கணைநுரி சிந்தாமைப் —பூத்துக்
குருந்தே பருவங் குறித்தவளை நைந்து
வருந்தேபென் றாய்நீ வரைந்து.

எ-து பருவங்கண்டிந்த தலைமகன்கேட்பந் தோழி குருந்தமாத்தித்துச்
சொல்லுவாளாய்ப் பருவமன்றென்று வற்புறுத்தியது.

இ-ள். ஒலிக்கின்ற கடலைப்பருகி அந்நீரைக்காத்துக் கருமுற்றிப்பகுத்
துச்சுறித்ததுவிகளைச் சிதறுவதற்குமுன்பேபூத்துக் குருந்தே! பருவத்தைக்
குறித்துக்காட்டி இவளையேவரைந்து வருந்துவாய் என்றாய் நீ; எ-று. (உஉ)

ககரு படுத்ததங்குட் பல்பணைபோல் வானமுழங்கன் மேலுங்
கொடுத்ததங்குட் கூற்றமின் னாக—நெடுத்ததங்கண்
ணீர்கிறை நோக்கி நெடும்பணைமென் றோளாட்குத்
தேர்நின்ற தென்னாய் திரிந்து.

எ-து வினாமுற்றிமீட்ட தலைமகன் தலைமகட்கு தூதுவிடுகின்றான் றாதித்
துச் சொல்லியது.

இ-ள். ஒலியாகின்ற தடங்கண்ணையுடைய பலமுடகபோல் முகில்
கள் முழங்குவதன்மேலும் மின்னே கொடியதடங்கண்ணையுடைய கூற்ற
மாக அழுகின்றநீர்விடாது நின்ற நெடுத்ததங்கண்ணைக்கணையுடைய நெடும்
பணைமென்றோளாட்கு நீமறித்துவந்து நின்மனைவாயிலின்கண்ணே அவன்
தேர்நின்றதென்று சொல்லுவாய், எமக்குமுன்னே சென்று தூதாக; எ-று. (.)

ககரு குருந்தே கொடிமுல்லாய் கொன்றாய் தளவே
முருந்தே யெய்நெடுதார் பூப்பித்—திருந்தே
யரும்பீர் முலைபா ளணிசூழறழ் வேய்த்தோன்
பெரும்பீர் பசப்பித்தீர் போந்து.

எ-து. பருவங்கண்டு ஆற்றளாய் தலைகள்ஆற்றல்வேண்டித் தோழி தான்
ஆற்றளாய்ச் சொல்லியது.

இ-ள். குருந்தே! கொடிமுல்லாய்! கொன்றாய்! தளவே! பீலிமுருந்தினை
யொக்கும் இவளெயிற்றுடனே பூமாலையையும் பூப்பித்திருந்து கோங்கரும்

பு முதலாயினவற்றை வென்று சிதைக்கும் முலையினையுடையாளுடைய
குழறும்புத்த கிறைத்தவெய்த்தோள்களைப் பெரும்பீர்த்தம்போலப் டசப்பித்
தீர்மீட்டும்; எ-று. (உச)

ககங். கதநாகம் புற்றடையக் காரேறு சிற
மதநாக மாறு முழங்கப்—புதனாகம்
பொன்பயந்த வெள்ளி புறமாகப் பூங்கோதா
யென்பசந்த மென்றே ளிணி.

எ-து தலைமகளைத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

இ-ள். சினத்தினையுடைய பாம்புகளும் புற்றினை அடையும்வகை
உருமேறு வெகுண்டிடிப்ப, மதத்தைசுடைய யானைகள் அவ்வுருமேற்றுக்கு
எதிரேமுழங்கப், புதலாற்குழப்பிட்ட நாகமரங்கள் வெள்ளிபோலும் இதழ்
கள்புறஞ்சுற்றப் பொன்போலுந்தாதுக்கோ உள்ளே பயந்தனவாதலாற்
பூங்கோதாய்! கண்மென்றோள்கள் யாதுகாரணத்தாற் பசந்தன இப்பரு
வத்து; எ-று (உரு)

ககஅ கார்தோன்றிப் பூவுற்ற காந்தன் முலையினக்குப் [றித்
பீர்தோன்றித் தூண்டுவான் மெல்லிரல்போ—னீர்தோன்
தன்பருவஞ் செய்தது காவந் தடங்கண்ணை
யென்பருவ மன்றென்றி யின்று.

எ-து பருவம் அன்றென்று வற்புறுத்தித் தோழிக்குத் தலைமகள் வன்
புறை யெதிரழித்து சொல்லியது.

இ-ள். விளக்குமழுங்கிப் பீர்த்திறங்கோடலான் அவ்விளக்கினைத் தூண்
வொன் மெல்லிரலினைத் தோன்றிப்பூவின்மேற் சென்றன காந்தன்முகை
கள் போலும்வகை காரீர்தோன்றுதலாற் காரின் பருவத்தைச் செய்தன
கானங்கள், இத்தைக்கண்டும் தடங்கண்ணாய்! எனக்குக் காதலர் சொல்லிய
பருவம் அன்றென் னென்றி; எ-று. (உச)

ககக. உகவுங்கா ரன்றென்பா ருரா ரதனைத்
தகவுந் தகவன்றென் றேரோன்—புகவேகொல்
வண்டுடுப்பாய்ப் பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்
வெண்குடையாந் தண்கோடல் வீந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். மழைத்துளிகள் உகவுந் கார்ப்பருவம் அன்றென்று சொல்லா
நின்றார் இவ்வூரார்; அச்சொல்லுதான் அவர்க்குக்குணமோ குற்றமோ என்ப

தறியேன்; அதுதான் அவர்க்குக் குணமேகொல்லோ! வளவிய துடிப்பாய்ப்
பாம்பாய் விரலாய் வளைமுரியாய்வெண்குடையாகாநன்றது தண்கோடலழி
ந்து; எ-று. (உஎ)

கஉ௦ பீடிலா றொன்பார்க்கர் காணுர்கொல் வெங்கதிரார்
கோடெலாம் டொன்னாய்க் கொழுங்கடுக்கைக்—காடெலா
மத்தங்கதிரோன் மறைவதன்முன் வண்டொடுதேன்
றுத்த மறையுந் தொடர்ந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். நம்மைப்பெருமையிலொன்று சொல்லுவார் காணுதராகாரே!
வளவிய கொன்றைகள் கொம்பெல்லாம் பொன்னாகப் பூக்க வண்டோடு
தேன்கள் துத்தம் என்னும் பண்ணினைத் தம்முப் பொருந்தி ஒலியாநின்
றன காடெல்லாம்; வெய்ய உதிரோடுகூடி வெங்கதிரோன் அத்த மலையை
அடைதற்கு முன்னே; எ-று. (உ௯)

கஉ௧ ஓருத்தியா னென்றல் பல்பனக யென்னை
விருத்தியாக் கொண்டன வேறுப—பொருத்தின்
மடலன்றின் மாலை படுவசி யாமபல்
கடலன்றிக் காளுந் கறுகறு.

இதுவுமது.

இ-ள். யானொருத்தி: எனக்கு ஒன்றல்ல பலபனககள் என்னை மலைத்
தலை தமக்கு ஒழுக்கமாகக்கொண்டன; வேறுகக் துணையைப் பிரித்து பொ
ருத்தின் மடற்பனைமேலிருந்த அன்றில், மாலைப்பொழுது, மழைபெயல்
பும்பற்குதல், கடல் அன்றியே முகில்கள் என்று சொல்லப்பட்ட இவை
மெல்லாம் மேல் வெகுண்டு; எ-று. (௩௦)

கஉ௨ கானந் தலைசெய்க் காப்பார் குழற்றோன்ற
வேன மிடந்த மணியெதிரே—வான
நகுவதுபோன் மின்னாட நானாவென் னாவி
யுருவது டோலு முடைந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். காகுகள் தழைத்துத் தலையெடுக்க ஆயர்ஊதுங் குழலோசை
தோன்ற எனங்கள் இடந்த மணிகளினெதிரே முகில்கள் சிரிப்பதுபோல
மீன்கள் ஒளிவிட இக்காலத்தும் இறந்துபடாமையான் நாணில்லாத என்னு
யிர் ஒழுகுவதுபோல்வுளது; எ-று. (௩௦)

கஉக இம்மையாற் செய்ததை யிம்மையே யாம்போலு
மும்மையே யாமென்பா ரோரார் கா—ணம்மை
யெனிய ரெனநலிந்த விரங்குழலா ரோடி
தெனியச் சுடப்பட்ட வாறு.

எ-து குறித்த பருவத்தின்கண் வந்த நிலைமகனைப் புணர்ந்திருந்த நிலை
மகன் முன்பு தன்னை நலிந்த குழலோசை அந்தியலைப்பொழிதல்கட் கேட்ட
தனும் நுயருதாளாய்த் தோழிக்குச் சொல்லியது.

இ-ள். இப்பிறப்பின்கட் செய்த தீவினை இப்பிறப்பின்கண்ணே விளை
யும்போலும்! மறுபிறப்பின்கண் ஆம் என்பார் அறியாதார்காண்; முன்பு நம்
மை எளியரெனக்கொண்டு துயர்செய்த ஈர்ங்குழலார், தோழி! எல்லாரும்
அறியச்சுடப்பட்டவாற்றைப் பாராய்; எ-று. (கக)

குழல்நலிவது நெருப்பாற் சுடப்பட்டித் துளைப்பட்டின்: குடுண்டது
பிறரை நலிந்ததாற் பயனென்று குழலைச் சொல்லுமாறென்னை யெனின் பிற
ரை நலியுத்தன்மை முன்பே அதற்குள் தாதலாற் பட்டதெனக்கொள்க.

முல்லை முற்றியது.

நு.--ம ரு த ம் .

கஉச செவ்வழியாழ்ப் பாண்மகனே சீரார்தேசர் வையினு
லிவ்வகை பிடுத்துய்ப்பான் நேரன்றமு.—னிவ்வழியே
யாடினா னைவய லுரன்மற் றெங்கையர்தோள்
கடினான் பின்பெரிது கூர்ந்து.

எ-து பாணந்தூத் நிலைமகன் வாயின் மறுத்தது.

இ-ள். செவ்வழியாழையுடைய பாண்மகனே! சீரார்த விரையாட்டுத்
தேரினைத் தன் கையால் இம்மனையின்கண் ஈர்த்து நடத்துகின்ற என்மகன்
பிறப்பதற்குமுன் இம்மனையின்கட் பிரியாது ஆய்வயலுரன் ஒழுகினான்
பின்னையெல்லாம் எங்கையர்தோளே மிக விரும்பி முயங்கினான்; ஆதலான்
இப்பருவம் யாம் அவர்க்குத்தக்கேம் அல்லேம்; எ-று. (க)

கஉரு மாக்கோல்யாழ்ப் பாண்மகனே மணியாளைப் பாகனார்
தூக்கோற் றுடியோடு தோன்றமுன்—தூக்கோற்
றொடியுடையார் சேரிக்குத் தோன்றுமோ சொல்லாய்
கடியுடையேன் வாயில் கடந்து.

இதுவுமது.

இ-ள். அழகிய *காம்பையுடைய யாழ்ப்பாணனே ! மண்ணுற்செய்யப் பட்ட யானைப்பாகராகிய என்மகனார் தாங்கொட்டுகின்ற தூக்கோற்றுடி யோடு இங்குத்தோன்றி ஒழுகுவதற்கு முன்புதூய புரிப்புச் செயல்களையுடைய தொடியுடையார் மனையின்கட் சென்று தோன்றியொழுகுமோ சொல்லாய் இப்பொழுது; அவனால் வரையப்பட்ட வாழ்வினையுடையேன் வாயில்கடந்து; எ-று. (௨)

௧௨௬ விளரியாழ்ப் பாண்மகனே வேண்டா வையுடையன்
முளரி மொழியா முளரி—கௌரிநீ
பூங்கண் வயலூரன் புத்தில் புகுவதன்மு
னங்க ணறிய வுரை.

இதுவுமது.

இ-ள். விளரி யென்னும் பண்ணைச் செய்கின்ற யாழையுடைய பாண் மகனே ! யாங்கள் விரும்பாதன அழையாதொழிக : எங்கண்மாட்டு நன்கு ஈரமில்லாத முளரிபோன்ற மொழிகளைச் சொல்லாது இங்கு கின்றும் புடைபெயர்ந்து கிளர்ந்து நீபோய்த் தாமரைப்புப்போன்ற கண்களையுடைய வயலூரன் இன்று புதுமனையின்கண்ணே புகுவதன்முன் அப்புதுமனைக்கண் நீ சென்று வாராநின்றன் என்று அவனாற் காதுவிக்கப்பட்ட பரத்தையர்க்கு உரை; எ-று. (௩)

௧௨௭ மென்கட் கவிவய லூரன்றன் மெய்ம்மையை
பெங்கட் குரையா தெழுநதுபோ—யிங்கட்
குலங்கார மென்றனுகான் கூடுங்கூர்த் தென்றே
யலங்கார நல்லார்த் கறை.

இதுவுமது.

இ-ள். மெல்லிய இடத்தையுடைய மிக்க வயலூரனுடைய மெய்யுரை களை எங்கட்குச் சொல்லாதே இங்குகின்ற மெழுந்துபோய் இவ்வுலகத்தின் கட் குலமுடைய மனையானைப் புணர்தல்*... .. (௪)

* பாணர் தம் பிறப்புணர்த்தற்கு ஓர்வகை மூங்கிற்கோல் கைக்கோடல் பண்டைவழக்கு : இதனை “நுண்கோல் கொண்டு சுளம்வாழ்த்து மகவன் பெறுகமாவே” (௫-௩) என்னும் பதிற்புத்திரையானுணர்க; ‘இருங் கழையிறம்பி னாய்ந்துகொண்டறுத்த, நுணக்குகட் சிறுகோல் வணங்கிறை மகளிரோ, டகவுநர்’ (௬) என்றார் அகநானூற்றிலும்.

* இதன் பின்னாலும், இவ்வரும் பாடல்களினாலும் பிரதிகள் லில்லை. சிலபாடல்களிலும் எழுத்துக்கள் விடுபட்டும் பிறழ்ந்தும் இருப்

கஉஅ செந்தா மரைப்பூ வறதிரிந்த செந்நெல்லின்
பைந்தார்ப் புனல்வாய்ப்பாய்த் தாடுவா—ளந்தார்
வயந்தகம்போற் றோன்றும் வயலுரன் கேண்மை
நயந்தகன் றுற்றுமை நன்று. (ரு)

கஉக வாடாத தாமரைமேற் செந்நெற் கதிர்வணக்க
மாடா வரங்கினு ளாடுவா—ளீடாய
புல்லக மேய்க்கும் புகழ்வய லுரன்ற
னல்லகஞ் சேரமை நன்று. (சு)

கஉ௫ இசையுரைக்கு மென்செய் திரநின் றவரை
வசையுரைப்பச் சால் வழுத்திர்—பசைபொறை
மெய்ப்மருட் டொல்லா மிருபுன லுரன்றன்
பொய்ப்மருட்டுப் பெற்ற பொழுது. (எ)

கஉ௬ மடங்கிறவு போலும்பாழ்ப் பண்பிலாப் பாண
தொடங்குறவு சொற்றுணிக்க வேண்டா—*முடங்கிறவு
பூட்டுற்ற வில்லைய்க்கும் பூம்பொய்கை பூரன்பொய்
கேட்டுற்ற கிழநாட் கிளர்ந்து. (அ)

கஉ௭ எங்நை யரினுள்ளா னேபாண நீடிநர்
மங்கையரி லென்று மயங்கினும்—மங்கையரி
லென்னு திறவா திவணின்னி .....
பின்னாரி லந்தி முடிவு. (க)

கஉ௮ பாலைபாழ்ப் பாண்மகனே பண்டுநின் னுயகற்கு
மாலையா தோதி வருடாயோ—சாலையாழ்
செய்பு மிடமறியாய் சேந்தாநின் பொய்ப்மொழிக்கு
நையு மிடமறிந்து நாடு. (க௦)

* “இறவுக்கலித்துப், பூட்டலு வல்விலிற் கூட்டுமுதற் றெறிக்கும்
(கசு) என அகநானூற்றினும் “புலவுதுணைப் பகழியுஞ் சிலையு மானச், செவ்
வரிக் கயலொடு பச்சிறுப் பிறழும்” எனப் ‘பெரும்பாணாற்றுப்படையினும்
வருதல் காண்க.

கநச சிழமை பெரியோர்ச் சூக் கேடின்மை கொல்லோ
பழமை பயனோக்கிக் கொல்லோ—சிழமை
சூடிநாய்கர் தாம்பல பெற்றூறிற் கேளா
வடிநாயேன் பெற்ற வுநள். (கக)

கநரு என்கேட்டி யேழா யிருந்லதும் வானத்து
முன்கேட்டுங் கண்டு முடிவறியேன்—பின்கேட்
டணியிகவா நிற்க வவனணங்கு மாதர்
பணியிகவான் சாலப் பணிந்து. (கஉ)

கநசு எங்கை யியல்பி னெழுவல்யாழ்ப் பாண்மகனே
தன்கையும் வாயு மறியாம—லிங்க
ணுளர ளுளர வெடுனுடிச் சால
வளர வளர்ந்த வகை. (கங)

கநஎ கருங்கோட்டுச் செங்க னொருமை கழனி
யிருங்கோட்டு மென்கருப்பு சாடி.—வருங்கோட்டா
லாம்பன் மயக்கி யணிவனே யார்ந்தழகாத்
தாம்ப லசையின்*வாய்த் தாழ்ந்து. (கச)

கநஅ கன்றுள்வரிச் சோர்ந்தபால் காலொற்றித் தாமரைப்பு
வன்றுள்வரி யன்னத்தை யார்த்துவான்—சென்றுள்வரி
வந்தையா வென்னும் வகையிறிறே மற்றிவன்
றந்தையார் தம்மூர்த் தகை. (கரு)

கநக மருதோடு காஞ்சி யமர்ந்துயர்ந்த நீழ
லெருதோடு பிழல்கின்று ரோதை—குருதோடு
தாராத்தோ றுயர்த்தெடுப்புந் தண்ணக் கழனித்தே
யூராத்தே ரான்றந்தை யூர். (கக)

கச௦ மண்ணார் குலைவாழை யுட்டொடுத்த தேனமசென்
றுண்ணப்பூந் தாமரைப் பூவுள்ளுங்—கண்ணார்
வயலூரன் வண்ண மறிந்து தொடுப்பாண்
மயலூ ரரவர் மகள். (கஎ)

‘வாய்தாழ்ந்து’ பி-ம்.

கசக அணிக்குரன்மேன் ஸ்லாரோ டாடினே வென்ன
மணிக்குரன்மேன் மாதரா னாடி—பணிச்சிரல்
பாட்டையிருந்தாரும் பாய்நீர்க் கழனித்தே
பாட்டையிருந்தது ஸ்ரபு ஶர். (கச)

கசஉ தண்கயத்துத் தாமரைநீன் ரேவலைத் தாழ்ப்பெடை
புண்கயத் துள்ளும் வயலூர்—வண்கயம்
போலுநின் மார்பு புனிவேட்கைத் தொன்றிணை
மாலுமா றுநோய் மருதது. (கசு)

கச௩ நல்வய லூர் நையுச்சாந் தணியகலர்
புல்லிப் புடைபெயரா மாத்திரைக்கட்—புல்லியார்
கட்டு முதலுறையுங் கோழி துயிலெடுப்ப
பாட்டு முரலுமாம் பண். (௨௦)

கச௪ * அரத்த முடிபு யணியழுப்பப் புசிர்
சிரத்தையாற் ரெங்குநீர் மூடிப்—பரத்தை
நினைநோக்கிக் கூறினு மொழிய லென்ற
மனைநோக்கி மாண விநிம. (௨௧)

கச௫ பாட்ட ரவம்பண் னாவம் பணிபாத
சோட்டாவ மின்னிறை தாங்குமூம்—சோட்டாவ
மத்திரங் கொண்டோங்க லென்ன மகம்மர
தந்திரன்போல் வடிகா னிடத்து. (௨௨)

கச௬ மண்கிடந்த வையு, ... மற்றுப் பெரியரா
பெண்கிடந்த நாவா னிகழ்ந்தொழுகப்—பெண்கிடந்த
தன்மை பொழியத் தரள முலையினுண்
மென்மைசெய் திட்டாண் மிக. (௨௩)

கச௭ செங்கட் கருங்கோட் டெருமை சிறுகணையா
லங்கட் கழனிப் பழனம்பாய்ந்—தங்கட்
சுவனையம் பூவொடு செங்கயன்மீன் மூடித்
தவனையுமேற் கொண்டு வரும். (௨௪)

* 'இது தோழி 'செவ்வணியணிந்துவிட்டமை தலைவன்பாங்காயினார்
கூறியது' என்றார் நச்சினுக்கினியர் (தொல்-பொ-சத்-சஎ).

கசஅ இருணடந் தன்ன விருங்கோட் டெருமை
மருணடந்த மாப்பழன மாந்திப்—பொருணடந்த
கற்பேருங் கோட்டாற் கனைத்துத்தங் கன்றுள்
நெற்போர்வு குடி வரும். (௨௫)

கசக புகுகிடந்த புண்மணுவின் னீத்தொழுகி வாழினும்
பெண்ணிடந்த தன்மை பிறிதரோ—.....கிடந்து
செய்யாத மாத்திரையே செங்கயல்போற் கண்ணினு
ணைபாது தானாணு மாறு. (௨௬)

கரு() தண்ணுங்கா லென்சொல் கலவைபாழ்ப் பாண்மகனே
பெண்ணுங்கான் மற்றின் றிவனொடுநே—ரொண்ணிற்
கடல்வட்டத் தில்லையாற் கற்பெயர் சேரா
வடல்வட்டத் தாருளரே லாம். (௨௭)

கருக னேருநிங் கண்கிணிக்காற் செம்பொன்செய் பட்டத்து
நீருடு மாயதிவ னின்முன—வேறுப
மங்கையரி னுடமோ மாக்கோல்பாழ்ப் பாண்மகனே
யெங்கையரி னுடலா மின்று. (௨௮)

கருஉ குலையாலும் பூணுலு *முன்கட்டாஞ் சேர்ந்த
விலையாலு மிட்ட குறியை—யுலையாது
நீர்க்கிதைக்கும் வாய்ப்புகல்வ னிற்கு முனைமுலைப்பா
நார்க்கிதைக்கும் வேண்டா தழுது. (௨௯)

கருங் துனிபுலவி யூடவி னோக்கேன் றெடர்ந்த
கனிகலவி கா தவினுங் கானேன்—முனிவகவி
னாந் நடுக்கு நடுவிய லுரலைக்
காணவெப் போதுமே கண். (௩௦)

மருதம் முற்றியது.

முனிந்தார் முனிவொழியச் செய்யுட்கண் முத்துக்
கனிந்தார் கனவியல் கொள்கைக்—கணிந்தா
ரிணைமாலை யீடி.லா வின் றமிழால் யாத்த
திணைமாலை கைவரத் தேர்ந்து.

திணைமாலை நூற்றைம்பது மூலமும் உரையும்
முற்றின.

‘முன் கடஞ் சேர்ந்த’ பி-ம்.

திணைமாலை நூற்றாம்பது மூலமும் உரையும்.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
கஉ	கஅ	வைத்தார்	வைத்தார்
கச	உரு	வரவினை	வரவினை
„	உச	பாக்குத்தார்க்	பாக்குத்தார்
கௌ	உஉ	ஓப்பிவமை	ஓப்பிவமை
கக	உக	அடுப்பெல்லாம்	அடுப்பெல்லாம்
உரு	கரு	கரு	கரு
உசு	கடு	மலைநாடாதலால்	மலைநாடு: ஆதலால்
„	உஅ	குருந்தே:	குருந்தேத
ருரு	உௌ	னனன	னனன
ருரு	உஅ	முகத	முகத
ருசு	ருசு	நீர்தேன்ற	நீர்தேன்ற
ருஅ	கஉ	கொன்றயெழ்	கொன்றயெழ்
சடு	அ	நிமொழி	நிமொழி
„	ருஉ	தானகக்	தானகக்
சக	உசு	பிரித்தற்கு	பிரித்தற்கு
„	ருடு	பாடுடை	பாடுடை
சஉ	அ	தலைமகன்	தலைமகன்
„	கரு	ணீர்நிறை	ணீர்நிறை
சச	ரு	வெங்குதிரார்	வெங்குதிரார்

பூர்:
கடவுள் துணை.

பன்னிரு பாட்டியல்,

~*~

பாயிரம்.

சொல்லின் கிழத்தி மெல்லிய விணையடி
சிந்தையில் வைத்து முன்னோர் பொருணெறி
கூட்டி யுரைப்பல் பாட்டியன் மரபே.

எழுத்தியல்.

- க. ஏத்திய வோத்திய லெழுத்திய லியம்பிற்
பிறப்பும் வருணமுஞ் சிறப்பாங் கதியு
மிருவகை யுண்டியு மூவகைப் பாலும்
பொருளி றுனமுங் கன்னலும் புள்ளு
நயம்பெறு நாளு மியம்புதல் கடனே. (க)

க.—பிறப்பு.

- உ. சிறப்புடை யெழுத்தின் பிறப்பினி துரைப்பின்
முந்நான் குயிரு முதல்வன் படைத்தனன். (க)

- ஈ. நல்லுயிர்ப் பகுதி நான்முகன் படைத்தனன் :
பொய்கையார். (உ)

- ச. கண்ணுத றிருமால் கதிர்வேன் முருகன்
விண்ணவர் தலைவன் வெங்கதிர் வெண்மதி
சிதிக்கோன் கூற்றுவ நெடுநீர் வருண
னென்னுங் கடவுள டீரிரண் டாக
மன்னிய வெற்று ட்வகைவேறு படைத்தனர். (ஈ)

- ரு. ஒன்பது தேவரு முடம்பு படைத்தனர் :
பொய்கையார். (சு)

---

* நிதிக்கோ னியமன் எனவும் பிரதிபேதம்.

† ரிரண்டிரண்டாக பி-ம்.

‡ வகை படைத்தனரே பி-ம்.

பன்னிரு பாட்டியல்.

உ.—வருணம்.

கூ. நறுமலர்த் திசைமுக னீச னூரை
னறுமுகன் படைத்தன வந்தனர் சாதி.

அவை :—அகரமுதற் பன்னிருயிரும், க, ங, ச, ஞ, ட, ணவும். (க)

எ. திருமா லரனே திசைமுகன் குமரன்
மரபிற் படைத்தன மறையவர் சாதி :

பரணர். (உ)

அ. இந்திரன் வெங்கதிர் சந்திரன் படைத்தன
துன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னவர் சாதி.

அவை :—த, ந, ப, ம, ய, ர. (ங)

கூ. இந்திர னிரவி சோமனிம் மூவர்
தந்த வெழுத்தே யரசர் சாதி :

பரணர். (சு)

கஊ. திருமிகு நிதிக்கோன் வருணன் படைத்தன
வணிமிகு சிறப்பின் வணிகர் சாதி.

அவை :—ல, வ, ற, ன. (ரு)

கக. வருண னிதிக்கோ னென்றிவர் படைத்தன
வசைதீர் சிறப்பின் வணிகர் சாதி :

பரணர். (சு)

கஉ. கூற்றுவன் படைத்தன கூற்றன் விரண்டு
மேத்திய மரபிற் சூத்திரர் சாதி.

அவை :—ழ, ள. (ஏ)

கங. இயமன் படைத்த விருவகை யெழுத்துந்
துகடர் மரபிற் சூத்திரர் சாதி :

பரணர். (அ)

கச. ஒற்றுமைக் காலையும் வேற்றுமைக் காலையும்
பிறவியும் வருணமும் பெறுமென மொழிப.

(கூ)

இது வேறொரு மதம் எனவும் பி-ம்.

கரு. உயிர்மெய் போல வொற்றுமியும் முறைபெறும். (க0)

க௭. உயிர்மெய் வழக்க்'மெய்வழக் காகும்
வேற்றுமைக் கண்ணே யென்றார் பிறரும். (க௧)

க௮. நால்வகை வருணத் தேர்க்கு நால்வகை
யியம்பு மெழுத்தை யியம்புவர் முதன்மொழி
மற்றவை மயங்கினும் வரையா ராண்டே. (க௨)

க௯. மக்கட் சாதி நான்கிற்கும் வகுத்த
தத்தஞ் சாதி யெழுத்தே யவரவர்க்கு
வைத்துமுன் னெடுபபி னதுமாண் புடைத்தே
மயங்கினும் வரையார் பயன்பட வரினே :

இந்திரகாளியார். (க௩)

௩.—கதி.

க௧. வானவர் மக்க ணரகர் விலங்கென
ஆனமில் கதியே யொருநான் காகும். (க)

௨0. கதியெனப் படுபவை காண்டக விரிப்பிற்
தேவர் மகக ணரகர் விலங்கென
மேவிய கதிக ளீரிரண் டாகும் :
இந்திரகாளியார். (௨)

௨௧. தேவர் மகக ணரகர் விலங்கென
மேவிய நான்கே யெழுத்தியல் கதியே :
பரணர். (௩)

௨௨. அவற்றுள், உயிர்களுநில வல்லின மீற்றெழுத் தொழியப்
பயிர்ப்புறு வானவர் கதியெனப் படுமே. (௪)

௨௩. தேவர் கதியே தெரியுங் காலை
அஹி உள் கசட தபவே :
பரணர். (௫)

௨௪. மக்கட் கதியே ரெட்டுயிர் நான்கொடு
மிக்க சிறப்பின னுண ரமவே. (௬)

௨௫. அவை தாம்;—ஆஃ ஊன் னுண ரமக்கள். (௭)

உ௬. ஒழிந்தன ஐஒன ஆய்த வெழுத்துங்
கழிந்தன வளனவு நாகர் கதையே. (அ)

உ௭. எ ஓ விரண்டும் யரல றழுவெனத்
தொக்கன வைந்தும் விலங்கின் கதையே. (க)

உ௮. மன்னுவர் தேவர் மக்கள் செய்யுளுண்
மன்னார் விலங்கொடு நாகர் கதையே. (க௦)

உ௯. விலங்கு || நாகும் விலங்கின வென்ப : இந்திரகாளியார். (க௧)

௩௦. || நாகும் விலங்கும் வரைவ ரீண்டே
தேவரு மக்களு மேவின பாட்டே. (௧௨)

சு.—உண்டி.

௩௧. அமுதென விடமென வருமிரு வகையு
முணவெனப் புலவ ருரைத்தன ருளரே. (௧)

௩௨. நஞ்சென வமுதென நவிலவும் படுமே : பொய்கையார். (௨)

௩௩. உணவே யமுதம் விடமு மாகும் : அவநயனார். (௩)

௩௪. உயிர்க்குறி னுன்கொடு கசதப நமவ
*மயக்கற வமுத வெழுத்தாகு மென்ப.

அவை :—அ, இ, உ, எ, க, ச, த, ப, ந, ம, வ. (௪)

௩௫. இவ்வுயிர் மெய்யோ டியைந்தன கொளலே. (௫)

௩௬. ஆஓ விரண்டும் யரல மூன்றுந்
தாவிலிவ் விருவகைக் கூட்டத் தியைந்தவு
மளவு மாய்தமு மைவகைக் குறுக்கமு
†முளமலி புலவ ருரைத்தனர் நஞ்சென்
றவையொரு பெயர்மருங் கணைய நிம்பி
‡னவையுறு துஞ்சலு நடுக்கமுஞ் செய்யும்.

நாகரும் பி-ம்.

எனப்பதி னென்று மமுதென மொழிப பி-ம்.

முளமகிழ் பி-ம்.

னவையுறத் துஞ்சலுங் கெடுதலுஞ் பி-ம்.

௩௭. இருவகைக் கூட்டத் திபைந்தமேற் கூறிய
ஆகார வோகாரத் தொயி ரலக்க
ளென்னு மொற்றொடு மியைந்தவுயி ரளபெடை. (எ)

௩௮. ஐவகைக் குறுக்கமு மறையுங் காலை
இகர ஓகர ஐகார ஔகார
மகர மென்னு மிவற்றின் குறுக்கம். (அ)

௩௯. ஆ ஓ யரல முதலிய வளபெடை
யாய்தமைங் குறுக்க முளப்பட வெல்லாம்
விடமென மொழிப மெய்புணர்ந் தோரே :
பரணர். (க)

௪௦. நஞ்சா மொற்றொடு நடந்த வுயிர்சூரும்
வஞ்சமில் புலவர் மறுத்தில ரென்ப ; (க௦)

௪௧. இருவகை யுண்டி யென் றெடுத்தன வல்ல
தரமே நிற்பினுந் தோமில் வென்ப ; (க௧)

௪௨. நஞ்சு மமுதா மங்கலம் புனனே ; (௧௨)

௪௩. அமுதெழுத் தென்ற வாதியுயிர் நான்கொடும்
புணர்ந்த மெய்யை யுணர்ந்தமு தென்ப ; (௧௩)

௪௪. மெய்யா மமுதின் மேவிய வுயிரும்
பொய்தீர் புலவர் பொருநதன வென்ப :
ஐஇவை இந்திர காளியார். (௧௪)

௫.—பால்.

௪௫. ஆண்பால் பெண்பா லலியென நின்ற
மூன்றே பாலென மொழிந்தனர் புலவர். (௧)

௪௬. இருவகை யைங்குறி லாண்பா லென்ப. (௨)

௪௭. அகரமோ டைங்குறி லென்ற ராண்பால். (௩)

ஐ “தொந்த யரலமேல்” என்னும் வெண்பாவுரையில் இவ்வைந்து
சூத்திரங்களை யுமெத்தோதி இவற்றை இந்திரகாளியமேன்றர் வச்சுணந்தி
மாலையுரைகளும்.

பன்னிருபாட்டியல். .

சஅ. நெடிலே ழிருவகை பெண்பா லென்ப. . (ச)

சக. ஒற்று மாய்தழு மலியெனப் படுமே. (ரு)

ரு0. ஒற்றின் வருக்கமு மொன்பதற் றிரட்டியும்
பெற்ற வாய்தழும் பேடெனப் படுமே. . (சு)

ருக. அவ்வவ் வெழுத்தே யப்பாற் குரிய
விரவினும் வரையா ரலியெழுத் தொழித்தே. (எ)

ருஉ. அவ்விரு பாத்கு மலியெழுத் தாகா
தம்முண் மயங்கினுந் தாவின் றென்ப.|| (அ)

ருங. உயிரீ ராறு பாணென மொழிப
வுயிர்மெய் பெல்லாம் பெண்ணென மொழிப
வுடம்பெழுத் தெல்லா நபஞ்சக மாகும்:
பொய்கையார். (க)

கூ.—தானம்.

ருச. குறிலைத் துடனெடில் கூட்டி நின்ற
ஐ ஓள விரண்டும் இ உ வடக்கிப்
பால குமார வரசு மூப்பு
மரணமென் றைவகைத் தானம் வகுத்தனர். (க)

ருரு. முன்பிற் செய்யுண் முதலெழுத் ததற்குப்
பொருத்தமும் விருத்தமும் பகையுங் கொளலே:
அகத்தியர் பாட்டியல். (உ)

ருஈ. நட்பே யுதாசி னம்பகை யென்னு
மொப்புடைக் குறிப்பி னொருமூன் றாகும். (ங)

ருஎ. பால குமார வரசு வென்னு
மூவகைத் தானமு நட்பெனப் படுமே. (ச)

ருஅ. ஒழிந்த விரண்டு முதாசீ னம்பகை.* (ரு)

¶ தவறின்றதுவே பி-ம்.

|| இது பரணர் பாட்டியல் என்பது “ குற்றெழுத்தாடு :
நவீந்தப்பாட்டியலுரையால் விளங்குகின்றது.

* பகையுமாம். பி-ம்.

- டுக. பாட்டுடைத் தலைவ னியற்பெயர் முன்னெழுத்துப்
பால னாக நால்வகை யெழுத்தும்
வட்டமாய் முறைமையி னியலு மென்ப. (௬)
- சு௦. பெயர்முத லெழுத்துப் பால னாக
நால்வகை யெழுத்தினும் வட்ட மாக
முறையே நட்புதா சீனம் பகைவரும். (௭)
- சுக. அகரத் தனக்காய நட்பென் றுரைப்ப
விகர வுகரங்க டாம்; (௮)
- சுஉ. அகரக் கெகர முதாசீன மாகு
மகரக் கொகரம் பகை; (௯)
- சுங. உகர மெகர மெனவிரண்டு மென்ப
விகரத் தனக்காய நட்பு; (௧௦)
- சுச. இகரக் கொகர முதாசீன மாகு
மிகரக் ககரம் பகை; (௧௧)
- சுரு. உகர வெழுத்துக்கு நட்பாய் வருமே
யெகர வொகரங்க டாம்; (௧௨)
- சுகா. உகரக் ககர முதாசீன மென்ப
†விகரக் கிகரம் பகை; (௧௩)
- சுஎ. எகரக் கொகர மகரநட் பாகு
மிகர முதாசீன மாய்; (௧௪)
- சுஅ. எகரத் தனக்குப் பகையென் றுரைப்ப
துகர வெழுத்தென் றுணர்; (௧௫)
- சுகி. ஓகர வெழுத்துக் ககர வெழுத்து
மிகர வெழுத்துநட் பாம்; (௧௬)
- எ௦. ஓகரக் குகர முதாசீன மாகு
மெகரம் பன்கயா மெனல்; (௧௭)

எக. நட்புப் பகையாஃ பகையுநட் பாடிவை
வைத்த முறையே ‡கொளல்:

இவை கல்லாடனார். (கஅ)

எ.—கன்னல்.

எஉ. குண்பாற் பரிதி தென்பா லியமன்
குடபால் வருணன் வடபாற் சோமன்
றிசைமுக னடுவார் தெய்வ நிலைகளிற்
குறிலைத் தமைத்து முதன்முன்றுங் கொள்கென
நெறியறி புலமை யறிஞர்நேர்ந் தனரே.

(க)

எங. அருக்க னியமன் வருணன் சோமன்
பிரமணுந் தெய்வ நிலையெனப் பேசுவர்.

(உ)

எச. அகரமுத லாக முறையா னெய்தவத்
தெய்வந் தம்மேல் வைக்கப் படுமே:

கபிலர். (ங)

எரு. உரைத்த குறிலைத் தொரோவொன் றாக
வருக்கனோ டாகுமவ் வாறு நாழிவை.

(ச)

எய. அகரந் தானே யருக்கனோ டிதிப்ப
விகா மின்புற வெய்தி யிருக்கு
முகர நடக்கு மெகர முறங்கு
மொகரந் துஞ்சுமென் றுரைத்தனர் புலவர்.

(ரு)

எஏ. அவரவர் பெயர்முத லெழுத்துவர் துதிப்ப
வவரவர்ப் பாடி. னுக்கந் தருமே:

இந்திரகாளியார். (சு)

எஅ. இராப்பொழு திற்கு மிவ்வகை கொள்க.

(எ)

அ.—புள்.

எக. ஐவகைக் குறிலு மகரமுத லாக
வல்லு றுந்தை வலியன் குறுகே
மெல்லியன் மயிலென விளம்பின ரிவற்றின்

பொருத்தமும் விருத்தமும் பகையும் பலனும்
விரித்தினி தெண்ணி மேவினர் கொளலே. (க)

அ௦. எண்ணப் பட்ட அகரமுத லைந்தும்
வல்லூ ருந்தை வலியான் குருகே
மெல்லியன் மயிலென விளம்பிய வியற்கையிற்
புள்ளென விளம்பும் புலவரு முளரே :

பரணர். (உ)

கூ.—நாள்.

அக. னீமொழிக்கு முதலா வாகிய வெழுத்துக்
கோதிய நாள்வகை யியற்றுதல் கடனே. (க)

அ௨. உயிர்முத னான்குஞ் செயிர்தி || கார்த்திகை
யைந்து மூன்று மவற்றி னடைவே
வந்தபூ ராட முத்திரா டமமே. (உ)

அ௩. ககர வருக்க வகைநாள் விரிப்பி
னான்கு மிரண்டு மூன்று மூன்று
மோண மாதிரை புனர்பூசம பூசம். (௩)

அ௪. சகர நான்கைந் தொருமூன் றிவற்றின்
வகைநா ளிரேபதி முதன்மூன் றென்ப. (௪)

அ௫. ஞகர வருக்கத் || தொருமூன் றவிட்டம்.
ஞா, ஞா, ஞொ. உ-ம்-ஞாலம், ஞெகழி, ஞொள்கல். (௫)

அ௬. தகர வருக்கத் திரண்டேழ் மூன்றற்கு
வகைநாள் சோதி விசாகஞ் சதயம். (௬)

அ௭. நகரத் தாறு மருடத் தடைவே
யேனை யாறுங் கேட்டைபூ ரட்டாதி. (௭)

அ௮. * பத்திய பகரத் தொருநான் கிரண்டா
றுத்திர மத்தஞ் சித்திரை யாகும். (௮)

னீ நாமநான் மொழிக்கு முதலாகிய வெழுத்து. பி-ம்.

ன செயிர்திர் பி-ம்.

ன மூன்றுமவிட்டம் பி-ம்.

* பற்றிய பி-ம்.

- கூக. மகரத் தாறு மூன்று மூன்று
மகமா யிலியம் பூர மாகும். (கூ)
- கூ0. யாவே யுத்திரட் டாதி யேனை
யூயோ மூலமென் துணர்ந்திசு னேரே. (கூ0)
- கூக. யூயோ விரண்டு மேனாண் மூலம்
யாவே யுத்திரட் டாதிநான் பெறுமே. (கக)
- கூஉ. ஒருநான் குரோகணி வகர மவ்வகை
மற்றை நான்கு மகசிர மாகும். (கஉ)
- கூங. †மூவகை யாய்ச்செய் தொன்றுமூன் றைந்தே
முட்டம ராசி வைநா சியத்தால்
விட்டனர் பின்னர் மேவினர் கொளலே. (கங)
- கூச. இரண்ட ரிரண்டா றெட்டொன் பானெனத்
திரண்ட நாளே செல்வம் புகுதரும். (கச)
- கூரு. நன்மை பொருள்பே றின்பந் தருமெனத்
தொன்னெறிப் புலவ ருரைத்தனர் துணிந்தே.
அவை, - மூவகை யொன்பதின் முதன்முத னாலாம். (கரு)
- கூசு. சிறந்தசீர்த் தலைவன் பிறந்தநா ளாயினும்
பெயர்நா ளாயினு மியலுற வுணர்ந்தபின்
னென்றற் கேனு மிரண்டற் கேனு
‡மூன்றிகழ் பொருத்த மொழிவது கடனே. (கசு)

எழுத்தியல் முற்றிற்று.

† “சொல்லியநாளிருபத் தேழையும் ஒன்பதொன்பதாக மூன்று கூறுக்கிப் பாட்டுடைத்தலைவனியற்பெயரின் முதலெழுத்தினுளைத் தொடங்கிக் கூறுகளையெண்ண, ஒன்று மூன்று ஐந்து ஏழ்வறிற் பொருந்தா. அல்லாத நாட்களுட் பாட்டுடைத்தலைவன் பெயர் முதலெழுத்தினிராசி தொடங்கி எட்டாமிராசி நாட்களும் பொருந்தா. வைங்கியமாகிய எண்பத்தெட்டாங்கால் நின்றநாளும் பொருந்தாது.” என்பது வச்சுணர்த்தியாலையுரை.

‡ மூன்று இகழ் பொருத்தம் கூ, ரு, எ என்னும் மூன்றினையும் விட்டபொருத்தம்.

சொல்லியல்.

கூஎ நவையறு சீர்க்கண மங்கலச் சொற்பெய
ரிவையொரு நாளுக் கியம்புதல் சொல்லியல். (க)

க.—சீர்க்கணம்.

கூஅ ஈரசைச் சீரே மூவகைச் சீரே
நாலசைச் சீரே யோரசைச் சீரென
சீர்வகை நான்குந் தெரிந்தனர் புலவர். (உ)

கூக ஈரசை யகவன் மூவகை நான்கு
நேரிநில் வெள்ளை நிரையிநில் வஞ்சி
நாலசை பொதுமற் றோரசைச் சீரே. (ங)

க00 மூவகை *யெண்சீர்க் கணமென மொழிந்தன
ரீரசை நாலசை யோரசை யொழித்தே. (ச)

க0க கணமே மூவகைக் கூட்ட மாகும : கபிலீ. (ரு)

க0உ முற்பாட் டெடுபபின் முதலீ ரசைச்சொல்
சொற்பான் மங்கல ரொல்லொடு தோன்றி
நிற்பினுங் கொள்ளார் பெறியுணர்ந் தோரே. (ஈ)

க0ங நன்மைசெய் கடவு ணுபு னவற்றிற்குத்
தொன்னெறி மரபி னின்மை யானே
நாலசைச் சீரு மேலோ ரொழித்தனர் :
இந்திரகாளியார். (எ)

க0ச நீடிய மானன் றிங்க ணிலநீர்
சூரியன் வான மங்கி காற்றென
வியம்பினர் தெய்வ நலம்பெறு புலவர். (அ)

க0ரு †நேரசை மூன்றிய மான னதற்குச்
சீர்புனை நானே பரணி வாழ்நான்
மற்றது பயக்குமென் றுய்த்துணாத் தனரே. (ஐ)

* யெண்சீர் பி-ம்.

† இயமானசை சுவர்க்கம் என்னும் பெயராற் கூறுவர் வேண்பாப் பாட்டியலார். இந்நிரகணமென்பர் நவநீதப்பாட்டியலுரைகாரர். “இந்திர கணமே பெருக்கஞ் செய்யுஞ், சந்திர கணமே வாழ்நா டருமே”—மாழலம்: என்பது நவநீதப்பாட்டியலுரை மேற்கோள்.

- க0௬ நிரைநேர் நேரது நீண்மதி யதற்கு
வருநாண் மகசிர மலிபுக ழாகும். (க0)
- க0௭ நிரையுசை மூன்று நிலக்கண மதற்குத்
தருநாள் கேட்டை திருமிகத் தருமே. (க௧)
- க0௮ நீர்க்கண நேர்நிரை நிரைநாள் சதயம்
பார்க்கதிர்ப் பெருக்கம் பார்க்கு மென்ப. (க௨)
- க0௯ கண்ணிய நேர்நிரை நேர்வரிற் கடுங்கதிர்
நண்ணிய நோய்தரு நாள்புனர் பூசம்
நிரைநிரை நேர்தாம் வரினது வானம்
பெருகிய கேடது †தருநா ளோணம். (க௩)
- க௧0 நெருப்பின் கணநிரை நேர்நிரை கார்த்திகை
விருப்பறு நாள் திடுக்கண் செய்யும். (க௪)
- க௧௧. காட்டிய நேர்நேர் நிரைவரிற் காற்றது
நாட்டறை போக்குநாள் சோதி யாகும். (க௫)
- க௧௨ நிற்பன நீக்கண நான்கவை நீக்கி
நற்கண நான்கவை நாட்டினர் கொளலே. (க௬)
- க௧௩ அவைதாம்;—
நீரே நிலனே வானே நீண்மதி
சீரிய மானன் செந்தீத் தெறுகதிர்
காற்றெனக் கிளர்ந்த கூற்றன் வென்ப. (க௭)
- க௧௪ நேர்முத லாகி நிரையிணை பின்வரி
நீர்க்கண மென்ப நெறியுணர்ந் தோரே. (க௮)
- க௧௫ நிரைமூன் றியைந்தது நிலனைத் தஞ்மே. (க௯)
- க௧௬ முந்துநிரை யிணைந்து நேரிறு மூவசை
யந்தர கணமென் னீறறிதல் வேண்டும். (௨0)
- க௧௭ முதனிரை யாகி யிணைநேர் வழிவரி
னதுமதிக் கணமென் னீறறிந்தனர் கொளலே. (௨௧)

† நாளோண மென்ப பி-ம்.

§ றறைதல் பி-ம்.

¶ றறைந்தனர் பி-ம்.

- ௧௧௮ நேரசை மூன்றிய மானன் கணமே. || (௨௨)
- ௧௧௯ நேர்நடு வாகி நிரையிரு பாலுஞ்
சேரு மாயிற் செந்திக் கணமே. (௨௩)
- ௧௨௦ நிரைநடு வாகி நேரிரு பால்வரி
னலர்கதிற்க் கணமென் றறிந்தனர் கொளலே. (௨௪)
- ௧௨௧ ஈறுநிரை யாகி யிணைநேர் முன்வரின்
மாறி வந்த மாருத கணமே. (௨௫)
- ௧௨௨ நிலனு மதிபு நீருமிய மானனு
நலமிகு முதல்வரிற் பிறநான் கும்பகை. (௨௬)
- ௧௨௩ யாவர்செய் யுட்கு மினமொடு புணரு
முவகைச் சீரே முதனிற் பனவே. (௨௭)
- ௧௨௪ அவைதாம்;—
பெருக்கஞ் செய்தலின் வாழ்நாள் பயத்தலிற்
றருக்கிய சீர்த்தி தன்னைத் தருதலின்
மிகுதிரு வாக்கலின் வேந்தர்க்கும் பிறர்க்குந்
தகுமெனப் பகரினுந் தகாது மற்றச்
சீர்க்குரிய நாளொடு செய்யுட் செய்யும்
பொருபடைக் குரிசினுள் பொருந்தாக் கடையே. (௨௮)
- ௧௨௫ அவைதாம்;—
தேயம் போக்குதல் செல்வத்து விளிதல்
சூனிய மாதல் சுழலே யுறுத
லானம் பயக்குமென் றுரைத்தன ராயினு
மாதி யமுதெழுத் தாகிய சீர்கட்
கோதிய தெய்வத் திற்குரித் தாக
வோதிய நாளொடு பாடப் படுமே. (௨௯)

|| “நேரசை மூன்றிய மான னிரைப்பின்பு நேரிண்டு-சேர்வன திங்க
ணிரையசை மூன்றுஞ் செழுநிலமா-நேரசைப் பின்னர் நிரையிரண் டாய்வரி
னீர்க்கணமாந்-தேரிய லல்குந் திருவே யிதுநல்ல சீர்க்கணமே.” என்பது
நவநீதப்பாட்டியல்.

கஉந எல்லாக் கணமு நாணல மிலவெனிற்
பொல்லாங்கு தருமெனப் புகல வேண்டும். :
இந்திரகாளியார். (௩௦)

கஉஎ மங்கல மமைந்த சொல்லொடு பொருத்திய
வீரசை நான்கினு னேரீ ரெழுத்து
நிரையீற் றியற்சீர் முதற்க ணிற்பினும்
வரையார் மூவரை வாராக் காலே. (௩௧)

கஉஅ ஈரசை முதலா நேரீ ரெழுத்து
நிரையீற்று மங்கலம் புணர்ந்தனர் கொளலே. (௩௨)

கஉக நிரைநிரை கொற்றவை நேர்நிகா சாத்தன். (௩௩)

௩௩௦ அவைதாம் :—

மிகுதரு திருவும் புகழுஞ் செய்யும் :
சேந்தம்புத்தூர். (௩௪)

௩௩௧ ஓரசைச் சீரு நாலசைச் சீரு
மீரசைச் சீரு. னேரினு சீரு
மங்கலம் புணரினு மங்குதல் செய்யும் :
கோவூர்க்கிழார். (௩௫)

உ.—மங்கலச் சொல்.

௩௩௨ பொன்பூத் திருமணி புனலா ரணங்கடல்
செங்கதிர் திகிரி தேர்பரி யெழுத்தே
மானிலங் கங்கை மலைபு நுழுதங்
கார்புய லுலகங் கனிதே யருந்ததி
பார்மதி நாள்சீர் ஞெண்டுட னென்ன
வெண்ணிய சொல்லே யவையல் பிறவுங்
கண்ணிய மங்கலச சொல்லெனக் காட்டினர். (௩௬)

௩௩௩ சொல்லெனப் பிடுபவை சொல்லுங் காலேத்
திருப்பொன் பூமி புனன்மணி கடல்யா
றெழுத்தமு தெழின்மழை பசங்கதிர் செஞ்சுடர்
நாள்சொன் ஞெண்டு நாட்டிய பரிமலை
கருட னருந்ததி மற்றிவை யென்ப
நிலைபெறு மங்கல ரெறிகிற் பனவே :

பொய்கையார். (௨)

- ௧௩௪ செப்பிய வுடம்பொடு சேரா துயிர்முத
னிற்பன மக்கட் காமெனி னேர்ந்திலர்
மற்றவை கடவுளர் முனிவர்க காமே. (௩)
- ௧௩௫ உயிரொடு புணரா மென்மைபு மிடையுஞ்
செயிரிற் றீமையுஞ் செப்பத் தகுமே. (௪)
- ௧௩௬ ஓதிய மெய்யொடு புணரா துயிரெழுத
தாதி நிற்பி * னுனந் தமமே. (௫)
- ௧௩௭ உடம்பு பிரிவுயிர் சாத முனே:
இந்திரகாளியார். (௬)
- ௧௩௮ நரகரும் விலங்கு மமுதொடு வரினவை
புகரில வென்ப புலமை யோரே:
பரணர். (௭)
- ௧௩௯ மூன்றைந தேழொன் பானெழுத் தான்ற்
வொற்றுட னெண்ணிமுன் சொற்ற முறையிற்
பல்பொருட் படவொரு சொல்லா லகற்றி
யொருபொருட் டாகி வருமொழி பற்றித்
திரித லொழியத் திருந்திச சொல்லினுட்
டெரிவோர் வகைபுரி மறுத்து நடந்து
மங்கலச் சொல்லென வகுத்தனர் புலவர். (௮)
- ௧௪௦ முன்னிலை யெழுத்தின் டியநிலை நலனே
† ரமநிலை யாயின் முதல்வற் றுனம். (௯)
- ௧௪௧ சொல்லிய மரபின் மங்கலஞ் சிதைத்துப்
புல்லுதல் குற்றம் பொருட்டலை மகற்கே. (௧௦)
- ௧௪௨ தொடுகழல் வேந்தன் றுன்னு தோரும்
வடுவறு பரிசில வழங்கா தோருங்
கெடுதல் வேண்டி ச சிதைத்தலு முரிந்தே. (௧௧)

* ஐனநதம்—சாக்காடு.

† வியம்—ஒற்றை யெண்.

‡ சமம்—இரட்டை யெண்.

௩—பெயர்ப் பொருத்தம்.

- ௧௪௩ எண்வகைப் பெயரு நண்ணுதல் செப்பிற்
குலங்குடி கோத்திர நலம்பெறு குணமே
மனமே யானை மன்னிய சிறப்பே
யியற்பெய ரென்றிவை தம்மு ளரியன்ற
சிறப்பியற் பெயரெனு மிருதிறத் திற்கு
மயக்கற மொழிமுத லெடுக்குஞ் சொல்லுடன்
பொருத்தங் கொள்வர் கருத்துணர்ந் தேரே. (௧)
- ௧௪௪ பார்ப்பா ரரசர் வணிகர்வே ளாளரெனப்
பாற்ப்பி நார்பெயர் குலப்பெய ராகுப. (௨)
- ௧௪௫ குடிப்பெய ராவன கூறுங் காலேச
சேரன் சோழன் பாண்டிய னென்றிப்
போல்வன பிறவும் பொருத்தங் கொளலே. (௩)
- ௧௪௬ கோத்திரப் பெயரே கூறுங் காலேத்
தாதைகுடிப் பெயரைத் தக்கவற் றியற்றல. (௪)
- ௧௪௭ குணப்பெய ரானைப் புலவோர் கொடுபத்
தணப்பில வாசுத் தழுவும பெயரே. (௫)
- ௧௪௮ மனப்பெய ராவன தனக்குத் தானே
யெனக்கிது வேண்டுமென் றெய்தும பெயரே. (௬)
- ௧௪௯ ஆணைப் பெயரே வலியோ ரஞ்சப்
பேணி யுலகம் பேசும் பெயரே. (௭)
- ௧௫௦ சிறப்புப் பெயரே தெரியுங் காலேச்
சிறப்புடை வேந்தன் கொடுக்கும் பெயரே. (௮)
- ௧௫௧ சாதியி லுள்ளோர் தமக்குத் தாமே
நீதிகொள் சிறப்பியற் பெயர்கொளற் குரியர். (௯)
- ௧௫௨ முடியுடை வேந்தன்முற் குலத்தோர்க் கல்லது
பட்டமும் பூவும் பூணு மாழியு
நட்டமி ன்லமலி சிறப்புப் பெயருங்
கொடாஅ னெனமொழிப குலமொழிப் புலவர். (௧௦)
- ௧௫௩ வினைசெயன் மருங்கின்மிக் கோரும் பெயுப. (௧௧)

௨௦௫. வரன்முறை பிறழ்வுறுப்பு மயங்கி
மிக்துங் குறைந்தும் வருவது கொச்சக
வொருபோ காமென ஷுராத்தனர் புலவர். (௩௬)
௨௦௬. * கொச்சகத் தன்மையிற் கொச்சக மென்ப. (௩௭)
௨௦௭. தேவப் பிரனைவ மெனும்வட மொழியைத்
தேவ பாணியெனத் திரித்துவழங் கினரோ. (௩௮)
௨௦௮. தேவ பாணி தெரியுங் காலே
மாசுறு துழாய்ப்புடி மலைந்த சென்னி
நீர்நில மனந்த நெடியோன் மேற்றோ. (௩௯)
௨௦௯. சுடர்கதிர்த் திங்குள் சூழ யோற்கும்
படர்திரைப் பனிக்கடன் மாதடிந் தோற்கு
முரிய காலமு முளவென வொழிப. (௪௦)
௨௧௦. வேந்தன் வேண்டி நெறிநெய் தாலும்
வாய்ந்த மதியு மரபும் வாழ்த்தலும்
விதியென மொழிப மெய்நெறிப் புலவர். (௪௧)

௫—கலம்பகம்.

௨௧௧. சொல்லிய கலம்பகஞ் சொல்லி லொருபோது
முதற்கண் வெண்பாக் கவித்துறை புயமே

* ‘கொச்சக மென்பது ஒப்பினுகியபெயர். ஓரடையுள் ஒருவழியடுக் கியது கொச்சகமெனப்படும்: அதுபோல, ஒரு செய்யுளுட் பல குறள் அடுக்கப்படுவது கொச்சக மெனப்படும்’ (தொல், செய், ௧௨௧) எனவும், ‘இனிக் கொச்சக மென்பது ஒப்பினுகியபெயர்: என்னை? பலகோடுபட அடுக்கியுக்கும் உடையினைக்கொச்சகமென்ப; அதுபோலச் சிறியவும் பெரிய வும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கியுந் செய்யப்படும் பாட்டதனைக் கொச்சகமென்றாராகவினென்பது. இக்காலத்தார் அதனைப்பெண்டிர்க்குரிய உடையுறுப்பாக்கிக்கொய்சகமென்று சிதைத்தும்வழங்குப. (நெடி, நெடி, ௧௫௩) எனவும் பேராசிரியரும், “பலகோடுபட அடுக்கியுக்கும் உடையினைக்கொச்சக மென்பவாகலின் அதுபோலச் சிறியவும் பெரியவும் விராயடுக்கியுந் தம்முளொப்ப அடுக்கியும் வருஞ் செய்யுளைக் கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினுகியபெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்க்குரியதாய்க் கொய்சக மென்றுவழங்கிற்று” (௦௮, ௦௮, ௦௮) என நச்சினுர்க்கினியரும் கூறியவாற்றானறிந்துகொள்க. இனிக் கொச்சகத்தன்மையினென்பதாஉம் பாடம். “கொச்சக மராகம்” (தொல், செய், ௧௨௧) என்பதனுரையில் “சிறப்பிலதனைக்கொச்சக யென்று கூறும் வழக்கு நோக்கி இதனையும் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகமென்ற ரென்பாரு முளர்” என அந்நச்சினுர்க்கினியரே கூறினார்.

யம்மனை யூசல் யமகங் கனிமறஞ்
சித்துக் கால மதங்கி வண்டே
கொண்டன் மருள்சம் பிரதம் வெண்ணிறை
தவசு வஞ்சித் துறையே யின்னிசை
புறமே யகவல் விருத்த மெனவருஞ்
செய்யுட் கலந்துட னெய்திய வந்த
மாதிராக வருமென மொழிப. (௪௨)

௨௧௨. தேவர்க்கு முனிவர்க்குங் காவ லரசர்க்கு
நூறு தொண்ணூற் றைந்துதொண் ணுறே
ஒப்பி லெழுப தமைச்சிய லோர்க்குச்
செப்பிய வணிகர்க் கைப்பது முப்பது
வேளா ளர்க்கென விளம்பினர் செய்யுள்.

கூ—உலா. (௪௩)

௨௧௩ முதனிலை பின்னெழு நிலையுலா வெண்கலி. (௪௪)

௨௧௪ பாட்டுடைத் தலைவ னுலாப்புற வியற்கையு
மொத்த காமத் தீனையாள் வேட்கையுங்
கலியொலி தழுவி வொள்ளடி யியலாற்
றிரிபின்றி * நடப்பது † கலிவெண் பாட்டே.
பொய்கையார். (௪௫)

௨௧௫ பேதை முதலா வெழுவகை மகளிர்கண்
டோங்கிய வகைநிலைக் குரியா னொருவனைக்

* ‘நடப்பினது’ பி-ம்.

† “இனி யொருபொருளுதலாது திரிந்து வருங் கலிவெண்பாட்டும்
நுண்கூறிய நெடுவெண்பாட்டோ டொருபுடை ஒப்புமையின் அக்கலி
வெண்பாட்டாக இக்காலத்தார் கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக்
கைக்கிளைப் பொருட்டாதல் ஒன்றெனமுடித்தல் என்னு முத்தியாற் கொ
ள்க. அவ்வுலாச் செய்யுளிரண்டுறுப்பாயும் வெண்பாவிற் கெட்டும் வருதலிற்
கலிவெண்பாவின் கூறும். இக்காலத்து அதனை ஒருறுப்பாகச் செய்து
செப்பலோசையாகவுங் கூறுவர். அது துள்ளலோசைக்கே யேற்குமாறு
ணர்க்’ (தொல், செய், ௧௧௮) எனவும், “அது திருவுலாப்புறத்துள் ‘வாமான
வீசன் வரும்’ (சேரமான் பெருமானுயரூர் ஞானவுலா) எனமுடித்து
மேல் வேறொருறுப்பாயவாறும் ஒழிந்தவுலாக்களுள் வஞ்சியரிச்சீர் புகுந்த
வாறும் அடிவலையறையின்மையும்” (ஐ, ஐ, ௧௧௬) எனவும் நீச்சினுக்
பு கூறுவர்.

- காதல்செய் தலின்வருங் கலிவெண் பாட்டே. (௪௬)
- ௨௧௬ குடிநெறி மரபு கொள்கொடை விடிய
 னன்னீ ராட னல்லணி யணித
 மென்னக ரெதிர்கொள னன்னெடு வீதியின்
 மதகளி ழார்தன் முதனிலை யாகும். (௪௭)
- ௨௧௭ ஆதி நிலையே குழாங்கொள லென்றெடுத்
 தோதிய புலவரு முளரென மொழிப. (௪௮)
- ௨௧௮ ஏழு நிலையு மியம்புங் காலை
 பேதை பெதும்பை மங்கை மடந்தை
 யரிவை தெரிவை பேரிளம் பெண்ணெனப்
 பாற்படு மகளிர் பருவத் தாத
 னோக்கி யுரைப்பது துண்ணியோர் கடனே. (௪௯)
- ௨௧௯ பேதைக் கியாண்டே யைந்துமுத லெட்டே. (௫௦)
- ௨௨௦ பெதும்பைக் கியாண்டே யொன்பதும் பத்தும். (௫௧)
- ௨௨௧ மங்கைக் கியாண்டே பதினொன்று முதலாத்
 திரண்ட பதினா ளளவுஞ் சாற்றும். (௫௨)
- ௨௨௨ மடந்தைக் கியாண்டே பதினைந்து முதலாத்
 திடம்படு மொன்பதிற் றிரட்டி செப்டும். (௫௩)
- ௨௨௩ ஆரிவைக் கியாண்டே யறுநான் கென்ப. (௫௪)
- ௨௨௪ தெரிவைக் கியாண்டே யிருபத் தொன்பது. (௫௫)
- ௨௨௫ ஈரைந் திருநான் கிரட்டி கொண்டது
 பேரிளம் பெண்டுக் கியல்பென மொழிப.
 பொய்கையாஃ. (௫௬)
- ௨௨௬ காட்டிய முறையே நாட்டிய வாண்பாற்
 கெல்லையும் பெயரு மியல்புற வாய்ந்து
 சொல்லிய தொன்னெறிப் புலவரு முளரே. (௫௭)
- ௨௨௭ பாலன் யாண்டே யேழென மொழிப. (௫௮)
- ௨௨௮ மீளி யாண்டே பத்தியை காலும். (௫௯)
- ௨௨௯ மறவோன் யாண்டே பதினான் காகும். (௬௦)

- ௨௩௦ திறலோன் யாண்டே பதினைத் தாகும். (௬௧)
- ௨௩௧ பதினா நெல்லை காளைக் கியாண்டே. (௬௨)
- ௨௩௨ அத்திற * பிறந்த முப்பதின் காறும்
விடலைக் காரு மிகினே முதுமகன்.
அவிநயனார். (௬௩)
- ௨௩௩ நீடிய நாற்பத் தெட்டி னளவு
மாடவர்க் குலாப்புற முரித்தென மொழிப. (௬௪)
- ௨௩௪ சிற்றில் பாவை கழங்கம் மனையே
பொற்புறு மூசல் பைங்கிளி யாமே
பைம்புன லாட்டே பொழில்விளை யாட்டே
நன்மது நுகர்ந லின்ன பிறவு
மவெவர்க் குரிய வாகு மென்ப. (௬௫)
- ௨௩௫ வேந்தர் கடவுளர் விதிநூல் வழியுணர்
மாந்தர் கலிவெண் பாவீற் குரியர். (௬௬)
- ௨௩௬ நாலு வருணமு மேவுத லுரிய
வுலாப்புறச் செய்யுளென் றுரைத்தனர் புலவர் ;
அவிநயனார். (௬௭)

எ.—சின்னப்பூ.†

- ௨௩௭ மலையும் யாறு நாடு மூரும்
பாரிபுங் களிதங் கொடியு முரசுந்
தாரும் பெயரு மெனத்தெரி பத்துஞ்
சொல்லு மெல்லையின் முதற்குறட் கண்ணே
சின்னத் தொழிலை மன்ன வைத்துப்
பின்னர்க் குறஞட் பாட்டுடைத் தலைவ
ரியற்பெயர் வைத்தவர்க் குரிமை தோன்றுஞ்

* 'மியன்ற' பி-ம்.

† “வழக்கொடு சிவணிய வகைமை யான” (தொல். புற. ௩௧) என்பத னுரையில் நச்சினர்க்கினியர் “சிவணியவகைமை” என்றதனானே முற்கூறிய வற்றோடே நாகும், ஊரும், மலையும் யாறும் படையும் கொடியுங் குடையும் முரசும் நடைநவிலுபுரவியும் களிதங் தேருந் தாரும் பிறவும் வருவனவெல் லு கொள்க. இவற்றுட் சிலவற்றை வரைந்துகொண்டு சின்னப்பூ என்று ிட்டு இக்காலத்தார் கூறுமாறுணர்க” என்பர்.

செயல்பெற வைப்பது சின்ன மதுவே
யாதிப் பாவின் ததனினம் வருமே. (௬௮)

௨௩௮ மலையே யாதே நடே யூரே
பறையே பரியே †கனிரே தாரே
‡பெயரே கொடியே யென்றிவை தராங்கம். (௬௯)

௨௩௯ பத்தே யேழே மூன்றே சின்னம். (௭௦)

௮.—பரணி.

௨௪௦ மயக்கறு கொச்சகத் தீரடி யியன்று
நயப்பினு தாழிசை யுறுப்பிற் பொதிந்து
வஞ்சி மலைந்த வழினை முற்றிக்
தும்பையிற் சென்ற தொடுகழன் *மன்னனை
வெம்புசின மாற்றான் றுனைவெங் களத்திற்
குருதிப் பேராறு பெருகுஞ் செங்களத்
†தொருதனி யேத்தும் பரணியது பண்பே. (௭௧)

௨௪௧ தேவர் வாழ்த்தே கடைநிலை பாலை
மேவி யமருங் காளி கோயில்
கன்னியை பேத்த லலகை விரோதங்
கனகிலை நிமித்தம் பசியே யோகை
பெருந்தேவி பீட மழகுற விருக்க
வமர்நிலை நிமித்த மவன்பதம் பழிச்சா
மன்னவன் வாகை மலையு மளவு
மரபினி துரைத்தன் மறக்களங் காண்டல்
செருமிகு களத்திடை யடுகூழ் வார்த்தல்
பரவுத லின்ன வருவன பிறவுந்
தொடர்நிலை யாகச் சொல்லுதல் கடனே. (௭௨)

௨௪௨ யானை சாய்த்த வடுகளத் தல்ல
திராவரும் பெறாஅர் பரணிப் பாட்டே. (௭௩)

† கனிரொழித்துப் படைகோடலுமுண்டு. அவ்வாறு திருவாசகத்துள்ள
திருத்தாங்கத்துக் காண்க.

‡ பெயரை ஆணை என்பாருமுளர். (இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல்-௨௨)

* 'மன்னன்' எனவும், † 'தொருவற்போற்றும்' எனவும் பி-ம்.

உச௩ ஏழ்தலைப்பெய்த நூறுடையிபமே
யடுகளத் தட்டாற் பாடுதல் கடனே. (எச)

கூ.—மடல்.

உசச அறம்பொருள்*வீடு திறம்பெரி தழித்துச்
சிறந்த வேட்கை செவ்விதற் பராஅய்ப்
பாட்டுடைத் தலைமக னியற்பெயர்க் கெதுகை
நாட்டிய வெண்கலிப் பாவ தாகித்
தனிச்சொல் லொரீஇத் தனியிடத் தொருத்தியைக்
கண்டபி னந்த வொண்டொடி யேத்தன்
மற்றவன் வடிவை புற்ற கிழியெழுதிக்
காமங் கவற்றக் கரும்பனை மடன்மா
வேறுவ ராடவ ரென்றனர் புலவர். (எரு)

உசரு மடன்மாப் பெண்டி. ரேறு ரேறுவர்
கடவுளர், தலைவ ராய்வருங் காலே. (எசு)

உசசு கடவுளர் மேற்றே காரிகை மடலே. (எஎ)

உசஎ எந்தை யுடைப்பெயர்க் கெதுகை சாற்றி
யந்தமி லின்பம் பொருளா வேத்திப்
பொருளு மறனும் வீடும் பழித்து
மடன்மா வேறுதன் மாதர்க் குரித்தே.* (எஅ)

க௦.—மறம்.

உசஅ பெருநில வேந்தன் மகட்பால் வேண்டி
யொருபெருந் தூத னுரைத்தமொழி கேட்டுக்
குறுநில மறவன் டுவெஞ்சினர் திருகி
மாற்றமிக வுரைப்பது மறமென மொழிப. (எசு)

கக.—பல்கந்தமாலை.

உசக சொன்ன கலம்பக வுறுப்புவகை நீக்கி
மன்னிய பத்து முதலூ றளவா

* இவ்வாறு வந்தன மங்கையர்கோன் அருளிச் செய்த பெரியதிரும
டல் சிறியதிருமடல் என்பன.

‘வெஞ்சின வஞ்சின’ பி-ம்.

வந்த மரபின் வருடஞ்செய்யுண் முதலா
வந்தது பல்சந்த மாலை யாகும்.

(௮௦)

கஉ.—இணைமணிமாலை.

உரு௦ இணைமணி மாலை தணிவில் தாதி யாய்
மறையவர் பாவும் வணிகர்தம் பாவின்
றுறைபு மிசையந்தி ரைம்பது வருமே.

(௮௧)

உரு௧ வெண்பாக் கலித்துறை யீரிரண் டி யைந்த
வொண்பா நூறவை யிணைமணி மாலை.*

(௮௨)

கங.—இரட்டைமணிமாலை.

உரு௨ வெண்பா முதலாக் கலித்துறை பின்வரு
மிந்த விருப திரட்டைமணி மாலை.

(௮௩)

உரு௩ ஆதி யந்தம் வெண்பாக் கலித்துறை
யேதமின்றி வருவ திரட்டைமணி மாலை
யதுவே நாலேந் தியலு மென்ப.

(௮௪)

கசு.—மும்மணிமாலை.

உரு௪ மிகுத்தவெள்ளை கலித்துறையகவல்
விருத்த மும்மணி விளம்புமந் தாதி.†

(௮௫)

கரு.—நான்மணிமாலை.

உரு௫ வெண்பாக் கலித்துறை யகவல் விருத்த
நண்பாய் வருவது நான்மணி மாலை.

(௮௬)

உரு௬ ‡அகவலு மகவல் விருத்தமு ஈறப்ப
தகவலை முன்வைத் தறைவது கடனே.

(௮௭)

உரு௭ வெள்ளை கலித்துறை யகவல் விருத்தங்
கொள்வது நான்மணி ¶கோத்தவந் தாதி.

(௮௮)

* வெண்பாவகவலிணைமணிமாலையுங் கொள்வர் இலக்கணவிளக்கப்பா
ட்டியலார்.

† 'மாலையந்தாதி' பி-ம்.

‡ இதற்கு அளவு முப்பது.

¶ வெண்பாக் கலித்துறை விருத்தம் அகவல் எனத்தொடுப்பர் பிற்கா
லத்தார்.

௧௩.—கலம்பகமாலை.

௨௫௮ ஒருபோ குடனம் மனைநனி நீக்கி
வெள்ளை முதலா வெல்லா வுறுப்புந்
தள்ளா வியலது கலம்பக மாலை. (௮௪)

௨௫௯ ஒருபோ கம்மனை யொழித்துவெண் பாமுதற்
கருதிய பெயரது கலம்பக மாலை. (௯௦)

௧௪—மும்மணிக்கோவை.

௨௬௦ வெள்ளையு மகவலு நேரிசை யாகக்
கலித்துறை வரவந் தாதி யாகி
முறைமையி னியல்வது மும்மணிக் கோவை. (௯௧)

௨௬௧ தோன்றிய வகவல் வெள்ளை கலித்துறை
மூன்றும் வருவது மும்மணிக் கோவை.* (௯௨)

௨௬௨ மும்மூன் றொருபொருண் மிசைவரு மென்ப. (௯௩)

௧௫—கலியந்நாதி.

௨௬௩ வல்லின மெல்லின மிடையின வெழுத்துப்
புல்லி மருங்கு போகா தொன்றிக்
குறிலென்றிற் குறிலே நெடிலெனி னெடிலே
பொருந்தி நாற்கலை கொண்டோ ரடியாய்த்
திருந்து மிவ்வகை நான்கடி யாகியு
மோரொலி யாகியு மெண்ணுன் காகிய
கலையொடு பொருந்தியுங் குறிலு நெடிலு
முறைமுதல் வரினு மவ்வெழுத் தாகியு
மிப்பரி சியன்ற முப்பது கட்டளை
மிக்கது கலியந் நாதி யாகும். (௯௪)

௨௬௪ வெண்கலி யுஞ்சில சிறுபான்மை வருமே. (௯௫)

௧௬.—ஒலியந்நாதி.

௨௬௫ தத்த மினத்தி லொப்புமுறை பிறழாது

* இதற்கும் அளவு முப்பது. இஃது ஆசிரியம் வெண்பாக் கலித்துறை
ருமெனவும், மும்மணிமாலை வெண்பாக் கலித்துறை ஆசிரியவிருத்த
ருமெனவும் கொள்க.

- நாலடி யீரெண் கலையொரு முப்பது
கோலிய தொலியந் தாதி யாகும். (௬௬)
- ௨௬௬ நரொலி யாகிய வெண்ணைக்கு கலையெனச்
சீரியந் புலவர் செப்பினர் கொளலே. (௬௭)
- ௨௬௭ வண்ணக மென்ப தொலியெனப் படுமே. (௬௮)

௨௦—யானைத் தோழில்.

- ௨௬௮ மூவகை நிலனு மூவகை நிறைவுந்
பல்வகைத் தேயமு மெழுவகை புறுப்பு
யங்கமும் வருணமும் யாண்டு மைவகைக்
கொலையு மிருவகை நடைபு மைவகை
புணர்வு முடையோர்ப் பேணு முளர்ப்பட
நண்ணிய வேவாண் பாவி னலம்பெற
வெண்ணி புரைப்ப தியானைத் தொழிலே. (௬௯)
- ௨௬௯ கிரிசரம் வனசர நதிசர மென் றிவை
நிலைபெறு நிலனை நிறுத்திசு னேரே. (௭௦)
- ௨௭௦ உயரமு நீளமுஞ் சுற்று மாவினிற்
குறையா தியல்வது நிறைவெனப் படுமே. (௭௧)
- ௨௭௧ பல்வகைத் தேயங் கொல்களிற்று பிறக்கும்
பல்வகைத் தேயமு மென்மனார் புலவர். (௭௨)
- ௨௭௨ பாது நாலுங் கையும்வா லதியுங்
கோசமு கிலனுறத் தீண்டுதல் குறியே. (௭௩)
- ௨௭௩ குலமெனப் படுவது பல்வகை வருணமு
நலனுற புரைக்கு நலத்த தென்ப. (௭௪)
- ௨௭௪ நலமிகு வாழ்நாள் பொலிவுற வியம்புதல்
யாண்டென மொழிப வியனெறிப் புலவர். (௭௫)
- ௨௭௫ கையுமுந் கூறுங் கடியபிற் கூறுங்
கூர்ங்கோ டிரண்டுங் கொலைத்தொகை வகையே. (௭௬)
- ௨௭௬ முன்ன ருன்றிய காற்குறி தன்னிற்
பின்னர்ப்பத மிடுவது தோரண மென்ப. (௭௭)

௨௭௭ பிறழ விடுவது வக்கிர மதுவே
சாரிகை விகற்பமு மாகு மென்ப. (௧௦௮)

௨௭௮ நன்மை யியற்றலுந் தீமை யியற்றலும்
பற்றிய நன்மை தீமை நினைத்தலுங்
கயக்கறு கால நினைத்தலும் புலனே. (௧௦௯)

௨௭௯ வழுவா னுடையோ ரேவ லியற்ற
லுடையோர்ப் பேண லென்மனார் புலவர். (௧௧௦)

மேல் நண்ணிய என்றதனாலாசிரியவடியாற் பாடுவாருமுளர்.

௨௮௦ அகவலு முரித்தென வறைகுந ருளரே. (௧௧௧)

௨௧—வருக்கமாலே.

௨௮௧ மொழிக்குமுத லாகிய வெழுத்துக் கெல்லாம்
வருக்க முணாப்பது வருக்க மாலே. (௧௧௨)

௨௨—நாமமாலே, புகழ்ச்சிமாலே.

௨௮௨. * மைந்தர்க் காயின் வஞ்சிப் பல்வகை
நேர்ந்தவடி. †மயக்க நாம மாலே. (௧௧௩)

௨௮௩ ஆடவர் திறத்து வஞ்சி யின்னெறி
நாடிய பாத மயங்க வைப்பி
னாம மாலே மற்றது மடந்தையர்க்
காமென்றிற் புகழ்ச்சி மாலே யாகும். (௧௧௪)

௨௮௪ அதுவே-செங்கலை வண்ணப் பாவு மியங்கும் ;
கோலூர் கிழார். (௧௧௫)

௨௮௫ வெள்ளடி மியலாற் புணர்ப்போர் குறிப்பிற்
ருள்ளா வியல்பது புகழ்ச்சி மாலே ;
சேந்தம்புதனார். (௧௧௬)

௨௬—இன்னிசைத் தொகை.

௨௮௬ தொண்ணு ரேனு மெழுப தேனு
மின்னிசை தொடுப்பி னின்னிசைத் தொகையே. (௧௧௭)

* 'மைந்தர்க்' பி-ம்.

† 'மடக்கு' பி-ம்.

௨௮௭ எண்ணிய வகையா னின்னிசை வெண்பாத்
தொண்ணா நெழுபது தொடுப்பதத் தொகையே ;
கோவூர் கிழார். (௧௧௮)
௨௮.—விருத்தவகை.*

௨௮௮ பரிசிலை யாணை த்வாள்சூடை வேல்செங்
கோலொடு நாடு ருறுப்பி னகவல்
விருத்தம் பத்தென வேண்டினர் புலவர். (௧௧௯)

௨௮—ஐம்படைவிருத்தம்.

௨௮௯ சக்கரந் தனுவாள் சங்கொடு தண்டுவை
யைம்படை யகவல் விருத்த மாகும். (௧௨௦)

௨௯—நாழிகைக்கவி.

௧௧௯ ஈரிரண் டியாமத் தியன்ற நாழிகைச்
சீர்திகழ் வெண்பாப் பாடுநர் யாவரு
விருநான் கேழே ழிருநான் காமெனக்
கன்னன் முப்பது மெண்ணின ரினிகே. (௧௨௧)

௨௯௧ மன்னர் கடவுளர் முன்னிலை யாக
வன்ன கடிசை யென்னு மியல்பிற்
ரொகுநெறி யன்னவை நேரிசை வெண்பா.

முதல்யாமம் ஏழளவும் பாடி எட்டாவதில்யாமம்ஒன்றென்றும் இரண்
டாம்யாமம் ஆறளவுப்பாடி ஏழில் யாமம்இரண்டென்றும் மூன்றாம்யாமம்
ஆறளவுப்பாடி ஏழில் யாமம்மூன்றென்றும் நான்காம்யாமம் ஏழளவுப்பாடி
எட்டில் யாமம்நான்கென்றும் பாடின முப்பது வெண்பாவாம். (௧௨௨)

௨௯—நவமணிமாலே.

௨௯௨ பாவே யினமே யென்றினை யிரண்டு
மேனிய வகையது நவமணி மாலே. (௧௨௩)

௨௯—கைக்களைமாலே.

௨௯௩ †இரங்க வருவது மடங்கிய வொருதலை
யியைந்த நெறியது கைக்களை மாலே. (௧௨௪)

* பரி முதலியவற்றைப் பத்துப்பத்தாகக் கூறும் ஒன்பதுவகை விருத்
தமும் அவ்வப்பெயரான் விளங்குமென்றுணர்க.

† 'வாஸொடு வேதேர்' பி-ம்.

‡ 'இயங்க' பி-ம்.

௨௬௪ தாயர் சேரிய ராயர் தீங்குழ
 நென்றல் சேமணி யன்றி திங்கள்
 வேலை வீணை மாலை கங்குல்
 காம னைங்களை கண்வளர் கனவென
 வெஞ்சிய நன்னிற வேனில் சூயிலே
 கொஞ்சிய கள்ளை கொய்தாரிச் சேக்கை
 பயிற்ற நன்னலம் பாங்கர் பாங்கிய
 ரியன்ற பருவர லென்மனார் புலவர். (௧௨௫)

௨௬௫ முல்லை யசோகு பரிந்தாரிர் தாமரை
 யல்லி லீல மைங்களை யாகும். (௧௨௬)

பயங்கிய என்றதனால் ஓரினப்படுத்திப்பாடுவாருமுளர். பாடும்பொழுது
 மருட்பாவாற்பாடப்படும்: அல்லாதவழி ஆசிரியமும் வஞ்சியும்ஒழிய அல்
 லாத பாவானும் இனத்தானும் பாடப்படும். சிறுபான்மை ஆசிரியப்பா
 வானு மினத்தானும் பாடப்படும் எனக் கொள்க.

௨௬—அரிபிறப்பு.

௨௬௬ சேலே யாமை யேனஞ் சிங்கங்
 கோல வாமனன் மூவகை யிராமர்
 கரியவன் சுற்கி யெனவரு கடவுளர்
 புரிதரு தோற்றந் தெரிதரப் பராஅய்ப்
 பாட்டுடைத் தலைவனைக் காக்க வேண்டி
 யினமொழி நாட்டி யகவல் விருத்த
 மொருப தியற்றுத லாழியோன் பிறப்பே. (௧௨௭)

௩௦—அட்டமங்கலம்.

௨௬௭ ஒருவனைக் காக்கவென் றிறைவனை யேத்திய
 வெண்வகை யகவல் விருத்தம் புணர்த்த
 னண்ணிய வட்ட மங்கல மெனப். (௧௨௮)

௨௬௮ இறைவனை யேத்திய வெண்வகை மங்கல
 மறிதரும் பாவே யகவல் விருத்தம்;

சேந்தம்புத்தூர். (௧௨௯)

௩௧—இல்லறவெள்ளை.

௨௯௬ கலைதரு வண்ணமும் வெள்ளையு மொன்பா
 நிலைபெறப் புணர்ப்பினஃ தில்லற வெள்ளை. (௧௩௦)

இகனுட் கலைதருவண்ணம் என்றதனால் வெண்கலிப்பா ஒன்றும்
 பாடுவாருமுள். நிலைபெற என்றதனாற் சந்தவகை யொன்பதும் வெண்பா
 ஒன்பதுமாகப் பாடுவாருமுள்.

௩௨—மங்கலவெள்ளை.

௩௦௦ சந்தமும் வெள்ளையுந் தருவன கற்புடை
 மங்கல வெள்ளை வருவன வொன்பான். (௧௩௧)

௩௦௧ அதுவே, வெண்கலி தானும் வருதற்கு முரித்தே.
 மாபுத்தனார். (௧௩௨)

௩௦௨ சந்தமும் வெள்ளையுந் தனித்தனி புணர்த்தலு
 மந்தமில் புலவ ராமென மொழிப;
 சீத்தலையார். (௧௩௩)

௩௩—தாரகைமலை.

௩௦௩ இரண்டு பொருள்புண ரிருபத் தெழுவகைச்
 சீரிய பாட்டே தாரகை மலை. (௧௩௪)

௩௪—சேந்தமிழ்மலை.

௩௦௪ எப்பொரு ளேனு மிருபத் தெழுவகை
 செப்பிய ட்நெறியது செந்தமிழ் மலை. (௧௩௫)
 பாவானும் இனத்தானும் பாடுவாரு முள். நான்கு முதற்பாவானாதல்
 ஒருபாவி னினத்தானாதல் பாடுக என்பாருமுள்.

௩௫—தாண்டகம்.

௩௦௫ மூன்றண் டேனு மிருநான் கேனுஞ்
 சீர்வகை நாட்டிச் செய்யுளி னூடவர்
 கடவுளர்ப் புகழ்வன தாண்டக மவற்று
 ளாறுசீர் குறியது நெடியதெண் சீராம். (௧௩௬)

௩௦௬ அறுசீ ரெண்சீ ரடிநான் கொத்தங்
 கிறுவது தாண்டக மிருமுச் சீரடி
 குறியது நெடிய திருநாற் சீரே;

பல்காயனார். (௧௩௭)

௩௮

பன்னிருபாட்டியல்.

௩௦௭ மங்கல மரபின் மானிடர் கடவுளர்
தம்புக முறைப்பது தாண்டக வகையே. (௧௩௮)

௩௦௮ தாண்டக மானிடர் கடவுளர்க் குறித்தே:
மாபுதனார். (௧௩௯)

௩௦௯ அடிவரை நான்கும் வருமெழுத் தெண்ணி
நேரடி வருவது தாண்டக *மாகும்.
சீத்தலையார். (௧௪௦)

௩௧௦—பதிகம்.

௩௧௦ ஆசிரி யத்துறை யதனது விருத்தங்
கலியின் விருத்த மவற்றி னுன்கடி.
யெட்டின் காறு முயர்ந்த வெண்பா
மிசைவைத் திரைந்து நாலேந் தென்னப்
பாட்டுவரத் தொடுப்பது பதிக மாகும். (௧௪௧)

௩௧௧—சீர்மெய்க்கீர்த்தி.

௩௧௧ சீர்நான் காதி யிரண்டித் தொடையாய்
வேந்தன் மெய்ப்புகழெல்லாஞ் சொல்லியு
மந்தத் தவன்வர லாறு சொல்லியு
மவளுடன் வாழ்கெனச் சொல்லியு மற்றவ
னியற்பெயர்ப் பின்னர்ச் சிறக்க யாண்டெனத்
திறப்பட வுரைப்பது சீர்மெய்க் கீர்த்தி. (௧௪௨)

௩௧௨ நிலைபெறு சீர்மெய்க் கீர்த்தியி னந்த
முரையாய் முடியு மெனவுரைத் தனரே ;
கோலூர்கிழார். (௧௪௩)

௩௧௩—செருக்களவழி.

௩௧௩ தலைவன் செய்த நிலைபெறு புகழ்புனை
நேரிசை வெண்பா வின்னிசை வெண்பாப்
பஃரொடை வெண்பா மறக்கள வழியே. (௧௪௪)

௩௧௪ நேரிசை யின்னிசை பஃரொடை வெண்பா
போரினக் களவழி புகலப் படுமே. (௧௪௫)

௩௬.—மறக்களவஞ்சி.

௩௬௫ குறன்சிந் தளவடி யகவ லடிவிராஅய்
வஞ்சிச் செய்யுளின் மன்னவர் மறக்கள
மெஞ்சா துரைப்பது மறக்கள வஞ்சி. (௧௪௬)

௩௬௬ இயங்குபடை மன்ன ரிகற்களம் புகழ்ந்த
மயங்கியல் வஞ்சி மறக்கள வஞ்சி. (௧௪௭)

௪௦.—செருக்களவஞ்சி.

௩௬௭ விருத்தவகை பத்தான் விளம்பு மதனைச்
செருக்கள மெனவே செப்பினர் புலவர். (௧௪௮)

௪௧.—ஆற்றுப்படை.

௩௬௮ புரவலன் பரிசில் கொண்டு மீண்ட
விரவலன் வெயிறெறு மிருங்கா னத்திடை
வறுமை யுடன்வருடும் புலவர் பாணர்
பொருநர் விறலியர் கூத்தர்க் கண்டப்
புரவல னோர் பெயர்கொடை பராஅ
யாங்குநீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை. (௧௪௯)

௩௬௯ ஓங்கிய வதுதா னகவலின் வருமே. (௧௫௦)

௩௭௦ புலவராற் றுப்படை புத்தேட்கு முரித்தே, (௧௫௧)

௪௨.—கண்படைநிலை.

௩௭௧ காலேபகன் மாலை யாழ்முறை யறத்திய
லமைச்சிய லரசிய லேனை யியலிசை
நாட சுத்திய லோடு *நான்மறை
முறையே யெய்தினை யூழி வாழி
யினிய மகளிரோ டின்பத்துயில் கொள்கென்
†றிங்ஙன முரைப்பது கண்படை யாகும். (௧௫௨)

௪௩.—துயிலேடைநிலை.

௩௭௨ கண்படை மன்னவர் முன்னர்த் தண்பத
விடிய லெல்லே யியல்புறச் சொல்லித்

* 'நான்கு, முறைமுறை யெய்தினை' பி-ம்.

† 'றின்ன' பி-ம்.

தந்த திறையருந் தாராத் திறையரு
 *மேத்தி நின்மொழி கேட்டினி தியங்க
 வேண்டின ரித்துயி லெழுகென விளம்பி
 னதுவே மன்னவர் துயிலெடை நிலையே. (கரு௩)

ச.ச.—விளக்குநிலை.

௩௨௩ துளக்கமின் மன்னர்க் காம்விளக் குரைப்பது
 விளக்கு நிலையென வேண்டினர் புலவர். (கரு௪)

ச.ரு.—கடாநிலை.

௩௨௪ கொற்றவை தனக்குக் கொற்றவ ரெறியுங்
 கடாநிலை யுரைப்பது கடாநிலை யாகும். (கரு௫)

௩௨௫ வடாஅதுறை கன்னிக்கு மன்னவ ரெறிந்த
 கடாநிலை யுரைப்பது கடாநிலை யாகும் :
 பெருங்குன்றுர்க்கிழார். (கரு௬)

ச.சு.—யாண்டிலை.

௩௨௬ வைவக மன்னவன் †மன்னுக பல்யான்
 டெய்துக வென்ப தியாண்டுநிலை யாகும். (கரு௭)

இது பெரும்பான்மை நேரிசை வெண்பாவாற் பாடப்பெறும். சிறு
 பான்மை எல்லாப்பாவானும் பாடப்பெறும்,

ச.எ.—பறைநிலை.

௩௨௭ காவல ரினிதுறத் தேவர்காத் தளிக்கெனக்
 கடவுளர் விழவினுங் கதிர்முடி விழவினு
 நாடு நகரமு நலம்பெற வியம்பி
 வருநெறி வஞ்சி வழங்கப் பற்றிய
 மொழிவரத் தொடுப்பது பறைநிலை யாகும். (கரு௮)

ச.அ.—அந்தாதித்தொகை.

௩௨௮ வேண்பாக் கலிக்குறை வேண்டிய பொருளிற்
 பண்பா யுரைப்பதற் தாதித் தொகையே. (கரு௯)

*‘மேத்தின் மொழிகேட் டினிதியங்க வேண்டின, ரித்துயி லெழு
 ரெ லியம்பி னதுவே, மன்னவ ரின்பத் துயிலெடை நிலையே.’ பி-ம்.

மன்னிய பல்யான், டெய்துவ னென்பது’ பி-ம்.

ச.அ.—மநட்பா.

௩௨௬ புறநிலை வாபுறை செவியறி வுறுஉவெனத்
திறமையின் மருட்பாச் செய்யுளின் வருமே. (௧௬௦)

ச.க.—பாதாதி.

௩௩௦ அகவடி யுகிரே விரல்புற வடியே
பரடே கழலே கணைத்தாண் முழந்தாள்
குறங்கே யல்குல் கொப்பூழ் வயிரதன்
வரையே யிடையே மயிரி னொழுக்கே
முலையுதிர் விரலே முன்கை யகங்கை
தோளிணை கழுத்தே முகநகை செவ்வாய்
மூக்கே கண்ணை காது புருவ
நுதலெனு மாறைந் துறுப்புட னிரண்டும்
பாத மாதியா வேண்டுதல் புணர்ப்பினஓ
தோதிய பாத மாதியா மென்ப. (௧௬௧)

௩௦.—பணைமுலைநயனம்.

௩௩௧ பணைமுலை நயனம் பாங்கா மகவல்
விருத்தம் பத்தென விளம்பினர் புலவர். (௧௬௨)

௩௩௨ ஆகிப கண்முலை யகவல் விருத்தம்:
பெருங்குன்றுக்கிழார். (௧௬௩)

௩௧.—உழத்திப்பாட்டு.

௩௩௩ புரவலற் கூறி யவன்வா ழியவென்
றகல்வயற் றொழிலை யொருமை யுணர்ந்தன
ளெனவரு மீரைந் துழத்திப் பாட்டே. (௧௬௪)

௩௨.—குறத்திப்பாட்டு.

௩௩௪ இறப்பு நிகழ்வெதிர் வென்னுமுக் காலமுந்
திறப்பட வுரைப்பது குறத்திப் பாட்டே. (௧௬௫)

௩௩௫ குறத்திப் பாட்டு மதனோ ரற்றே. (௧௬௬)

௩௩.—ஒருபாவோருபஃது.

௩௩௬ வெள்ளை யாத லகவ லாத
றள்ளா வொருப தொருபா வொருபஃது. (௧௬௭)

௫௪.—இருபாவிருபஃது.

௩௩௭ வெள்ளை யகவல் பின்னர் முறைவைத்
தெள்வா தியல்வ திருபா விருபஃது. (௧௬௮)

௩௩௮ ஒருபா வொருபஃது மிருபா விருபஃதுங்
கருதிய வெள்ளோடி மகவலுங் காட்டினர். (௧௬௯)

௫௫.—கோவை.

௩௩௯ கோவை பென்பது கூறுங் காலை
மேனிய களவு கற்பெணுங் கிளவி
யைந்திணை திரியா வகப்பொரு டழிஇ
முந்திய கலித்துறை நானூ றென்ப. (௧௭௦)

௩௪௦ களவினுங் கற்பி னுங் கிளவி வகையாற்
றிணைநிலை திரியாச் சொம்மைத் தாக்
காட்டிய கலித்துறை நானூ றுரைப்பது
கோட்ட மில்லாக் கோவை யாகும். (௧௭௧)

௩௪௧ ஐந்திணை தழுவிய வகநிலைக் கோவை
தந்தநா னூ றுந் தாங்கலித் துறையே. (௧௭௨)

௫௬.—கணகீது. (மேற்கணகீது—கீழ்க்கணகீது.)

௩௪௨ மேல்கீழ்க் கணக்கென ஃவிருவகைக் கணக்கே. (௧௭௩)

௩௪௩ மேற்கணக் கெனவுங் கீழ்க்கணக் கெனவும்
பாற்படும் வகையாற் பகர்த்தனர் கொளலே. (௧௭௪)

௩௪௪ அகவலுங் கலிப்பா வும்பரி பாடலும்
பதிற்றைந் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
மிசுத்துடன் றொசுப்பன மேற்கணக் கெனவும்
வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகை யெண்பெறி
னெள்ளு கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே. (௧௭௫)

௩௪௫ ஐம்பது முதலா வைந்தூ நீரு
வைவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபிற்
றொசுக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும். (௧௭௬)

நசுந அடிநிமிர் பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி ஈயவ்வத்
திறம்பட வுரைப்பது சீழ்க்கணக் காகும். (கௌ)

ரு௭.—தொடர்நிலைச் செய்யுள்.

நசு௭ வித்தெண் டுளிகொடி தலைவனொடு மேவி
யொத்த வெள்ளை விருத்த மகவல்
வவத்த வொருதொடை கொச்சக வுறுப்பு
நடைபெற வருவது தொடர்நிலை யென்ப. (க௭அ)

நசுஅ வித்தே யெண்டுளி விருத்தியல் கொடியென
யொத்த மூவகை யிறைவனொடு பொருந்தி
யொழுகிய வெள்ளை விருத்த மகவ
லுளையொடு மிடைந்த பாட்டுடைக் கொச்சக
நடைபெற வருவது தொடர்நிலை வகையே. (க௭க)

நசுகு தொடர்நிலைச் செய்யுள் பாட்டுப்பல தொடுத்துத்
தலைபிடை கடையென நுவலவும் படுமே. (க௭௦)

நசு௦ அவற்றுள்.—
தலையெனப் படுபவை மலைவின் றுகி
யறம்பொரு ளின்பம் வீடென விவற்றிற்
றிறந்தெரி மரபி னீங்கா தாகி
வென்றிகொ ளிருக்கை யென்றிவை யனைத்துஞ்
சந்தி யாகத் தந்துநிலை பெறுமே. (க௭க)

ரு௮.—பாட்டு. (பத்துப்பாட்டு.)

நசுக நூறடிச் சிறுமை நூற்றுப்பத் தளவே
யேறிய வடியி னீளாம் பாட்டுத்
தொடுப்பது பத்துப் பாட்டெனப் படுமே. (க௭உ)

நசுஉ அதுவே; அகவலின் வருமென வறைகுநர் புலவர்; (க௭ங)

ரு௯.—கடைநிலை.

நசு௩ கடைநிலை யென்பது காணுங் காலேப்
பரிசி லுழப்புங் குரிசிலை முனிந்தோர்
கடையகத் தியம்புங் காட்சித் தென்ப. (க௭ச)

- நருச பரிசினீட் டித்த லஞ்சி வெறுத்தோர்
கடைநின் றுரைப்பது கடைநிலை யென்ப. (கஅரு)
- கடையெனினும் அங்கதமெனினு மொக்கும்.
- நருநு வலங்கெழு வேந்தர் வான்புகக் கவிஞர்
கலங்கித் தொடுப்பது கையறு நிலையே. (கஅசு)
- நருசு வெற்றி வேந்தன் விண்ணக மடைந்தபின்
கற்றோ ருரைப்பது கையறு நிலையே. (கஅஎ)
- நருஎ கலியே வஞ்சியிற் கையற வுரையார். (கஅஅ)
- நருஅ மற்றவை வல்ல வினம்பிறி தொன்றினு
மத்தகு மரபி னடக்கினர் கொளலே. (கஅக)

இனவியல் முற்றும்.

பன்னிருபாட்டியல் முற்றிற்று.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

திருச்செந்திற் கலம்பகம்.

விநாயக வணக்கம்.

நிலம்பக வீழ்சடை நீறணி வான்மைந்த வீட யிலோன்
மலம்பகஞ் செந்தமிழ்ப் பாமலை யாற்செந்திற் கண்மருவு
சிலம்பக மெல்லடி வல்லபை கேள்வனைத் திங்களவெண்கோட்
டிலம்பக யானை முகத்தானை வாழ்த்தி யியம்புவனே.

நூல்.

மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா.

நாலடித்தரவு—உ.

சொல்வாயமை தருநடவுட் சுருதிகரு தியபொருளைப்
பலசான்ற பெருங்கேள்விப பனிமலைய முனிவினவ
வம்புயனு மறியாத வறமுதலாந் தமிழ்முனறுஞ்
சம்புலமன றுடனுணரத் தருவோயநீ முருகோனே
கண்சுருங்க விரித்தபசுங் கலவமயி லெனத்திருமுன
மண்சுருங்க விரித்தகுண மணியாழி யெழுபாதிதே
ரந்தினக ரனை கதிகெகு மண்மணிமா விகைப்புரிசைச்
செந்தினகாச சினகாததுத் திருத்தகவீற் றிருந்தனையால்.

நாலடித்தாழிசை—ஊ

ஊனாகி யுயிராகி யுணாவாகி யுணர்வுதவுங்
கோனாகி வினையளவுங் குணத்தளவுந் தனக்களவாய
விரவாதி யந்தமிலா வெளியாகித் தெளியாது
பரவாதி யருமுலவாப் பாடறையுந் தாமறைய
வாகுமன முங்கடநது மண்ணெடுவிண் ணிடத்தியற்றும்
போக்குவர வொழிந்ததுவிழிப் புலத்தருவு மருவமுமாய்
வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் விளங்குகலாந் தந்தெளிந்த
போதாந்த நாநாந்தப் புறத்தினுமப் புறம்போகி

திருச்சேந்திற் கலம்பகம்.

யுணர்ந்தாரு முணராரு முணராம லுயிர்க்குயிராய்ப்
புணர்ந்தாலு மாறாறு புலனலமுங் கலவாது
நின்றதனிப் பரம்பொருளா நினக்கொருபே ரிலையெனினு
மின்றுகுக னெனப்பெறுவ திளையோய்சின் விளையாட்டே.

ஓராடி அராகம்—சு.

அருமறை முறையிட வறைகழல் பறையிட வடியரு ணினைவதுன்னடி
யொருமையி னிருமையு முதலிய மதியென வொளியொடி குளிர்துன்னமுகம்
வருமுலை வனிதைய ரிருவரு மயிலின மழையென விழைவதுன்னெழில்
பெருகலை செழுகலி கடலினு மெழுமடி பெருகுவ துருகுசின்னருள்.

பெயர்த்தும்-ஈராடித்தாழ்சை—சு.

தாயென்றுந் தந்தையென்றுஞ் சகமின்று தருமுனக்குச்
சேயென்று பின்னுமொரு திருநாமம் வருமாறென்?
முந்திலென்றே யடியருள முளரிதொறு மிருந்தாய்க்குச்
செத்திலென்றே யுரைக்குமொரு திருப்பதியும் விருப்புளதே!
யயிலேற்று வருங்கால மல்லானீ கொல்லாயோ
மயிலேற்ற மேனுனக்கு மந்தேற்றம் பெற்றிலையோ ?
வோராறு பனிமதியி னொடுபவள வணையினிதைத்
தீராறு தினகரரு மிடையிடையே யுகித்தாங்குக்
கருணைபொழி திருமுகமுங் கணமணிக்குண் டலிரையுந்
திருநெடுந்தோள் கருங்கமலர் சேவடியுந் தூவடிவும்
பாடாது ந்ளையாது பசவாத வெனக்குவினை
கூடாத தொண்டரொடுங் கூட்டியுநீ காட்டினையால்.

நாந்தீராடி அப்போதரங்கம்—உ.

பிறந்தது மிறந்ததும் பெரும நன்புகழ்
மறந்தது மல்லது வணங்கி லேனினைக்
காமமும் வெகுளியுங் களியயக்கமுந்
தாமிடை கலந்தெனைத் தலைம யக்கலால்.

நந்தீராடி அப்போதரங்கம்—சு.

உண்பது முடிப்பது முவந்து தேடினேன்
கண்படை நனவினிற் கலங்கி வாடினே
னுய்திற மிதுவென வுணர்வு போயினேன்
செய்திற மிதுவெனுந் தெரிவில் போயினேன்.

முச்சீராடி அப்போதரங்கம்—சு.

எவ்வா நெனையும் யக்கொள்வா
யெழுதா மறையின் நிறத்துள்ளாய்
செவ்வா னனையான் நிருப்பிள்ளாய்
தெரியா தினியுன் செயல்விள்ளாய்.

இருச்சீராடி அப்போதரங்கம்—அ.

மெய்யுநீடு பொய்யுநீடு விண்ணுநீடு மண்ணுநீடு
யையையுநீடு செய்யையுநீடு யாதிநீடு சோதிநீடு.

தந்தீச்சோல்.

எனவாங்கு.

ஆறுநீரெசையாதிப்பா—சுரிகம்.

நீயல தில்லை பாவையு முக
மற்றவற் றிடையா னவத்துடற் பொறையொடு
கரங்கெனத் திரியாது பிறங்குகற வெறியு
நூர் கடற்றுறைச் செநூர் பரவுவன்
காட்டு புகுதொடை கடம்பின்
நாமலா மலரடி தருகமா வெனவே. (க)

வெண்பா.

எனதே குகன் டெ- 67) லேத்துதொழி னன்னோன்
றனதே யெனையாளுந் தன்மை—வினவின்
மறத்திமண ளன்புமுதல் வாழ்வையெலா கெஞ்சே
குறத்திமண ளன்புகழே கொள். (உ-)

சலிந்துறை.

கொள்ளார் பவப்பிணி கூற்றுக்கஞ் சாரண்பர் கூட்டமல்லா
னள்ளார் பிணியி னலவு படாந்தெய்வ நாளுமற்றென்
றுள்ளார் முருகன்செந் தூர்பிரி யாதவ னெண்கமலக்
கள்ளார் வினாமலர்த் தண்டையத் தாடொழுக் கற்றவனோ. (ங)

ஆசிரியநீந்தம்.

கற்றா லு நீடுழி கழித்தாலுங் கழியாத களையில் வாழ்வு
பெற்றா லு முருகனடிக் கன்புபெரு தவருலகிற் பிறவி தீரா
நின்றா லுங் கலிகலிய விரகதாலும் பேதையரா யெழுத்தா னுள்ளத்
தற்றா லு மவனிருக்குஞ் செத்திலென்றார் முந்திலென்று மடைவர் தாமே.

திருச்செந்திற் கலம்பகம்.

ஆசிரியப்பா.

தாமரை பயின்ற நான்முகக் கடவு
 ளெழுதா மறைப்பொருட் பழுதாங் குணப்ப
 வீங்குமணிக் கடகந் தாங்குதிணி தடக்கை
 முன்வருத் தியவா றின்னரும் வருத்த
 விருப்பிய தாவெனத் துரும்பிட நஞ்சேய்
 பாயிருன் பருகும ப் 9 திந் குழவி
 ஞாயிதசுந் வெறி நாண்முடி தினைமுகட்
 டெழுவுது போல மனைதழை கலாபு
 செந்நியிர்சு சிவையா பொநியிற் புறத்து-
 சேயொள்மேனிதிருநீலக்கெழுந் தனை
 செயவவான் சருணியு மொயவ னை யருணியுந்
 நாவலங் கயிற் றே மேவலங் கொடியு
 மாறு முகமு நீறணி புயங்களுந்
 பண்டைய மறைபுகழ் கண்டைய தாந்நருங்
 டுதரின் ஓமமுந் செந்நிலம் பதியும்
 வணக கவு றினைக்கயும் வாழ்க்தவு
 நிணங்கலிற் பரவினே நெனைவிதித் ததற்கே. (௫)

வேண்பா

அதற்கிதற் கென்றுள் ளவம்போகுகி யாக்க
 முதற்பொருட்கு மின்றி முடின்றா—அதற்கணவன்
 சந்ததியா னஞ் செயயான் முணுவது சொன்னார்
 வந்ததியா னஞ்செயயா மல். (௬)

புயவதுப்பு-ஆசிரிய வண்ண விநீதநம்.

மலர்தலை ஞாலத் தல்கில் வாழும் றுயிரகளு முருதிக் கண்பண்டு தந்தன
 மறைபகர்வாயமைத்திசைமுகமோவுற்றிரிமுறைதண்டித் தன்றங்கைகன்றின
 மகபதி வானத் தரசுவ ழாமற் றிருமுடி யன்பிற் கொண்டிமபு னைந்தன
 வழிபடு கீரற் கழிசிறை கீரப் பரிவொடு முநதிச சென்றஞ்ச லென்றன
 குல மடமான்மெய்ப்புதல்வியும் யானைககுமரியுமொன்றெருத்தின்பங்கவாந்தன
 குழையுமென் வாய்மைத் தமிழுந் னீபத் தொடையலு மொண்பொற் சந்து
 குரைகழ னுடித் தொழுநெறி சேர்கொத் தடியவர் தங்கட் டென்பங்க னைந்தன
 கை வேலைக் கவிழிணர் மாவைத் தடிதலு மன்றிக் குன்றும்பிழந்தன
 ராமுத் தமிழுணர் நீதிக் குறுமுனி வந்தித் தென்றும்பு கழந்தன
 வாகைத் திருநெடு வேலிற் சிரமவி தங்கட் கங்கங்கி யைந்தன

வுமைமுலை பீர்விட் டொழுதிய பாஷங் கழுதுயர் பென்றக் கொண்டங்க
[ஊந்தின
வருகெழுகோலத் திருமுது குரைக்கிணையொடு மஞ்சக் கொன்றங்கம் வென்
கலவம யூரத் துரகத மேறிப் புவனியு மெண்டிக் கெங்குந்தி ரிந்தன [றன
ககனவ ளாகத் தளவிய கோழிக் கொடிவளர் கம்பத் தம்பம்பொ ருந்தின
கலைமதி போலத் திருமுக நீந் கட் கடையருள் பொங்கிச் சித்தூந்தி பம்பின
கடலைவாய்முத்தினவளை வீசிக்கரைபொரு செந்திற் கந்தன்புயங்கனே. (எ)

கலித்துறை.

புயமா நிரண்டுக்கும் பொன்னணி யாம்புள்ளி மான்மகட்டுங்
சயமான் மகளுக்கும் கண்ணினை யாங்கடுங் கூற்றுவுந்தா
னயமாய் தொண்டர்க்கு நற்றுணை யாஞ்செந்தி னன்னகர்மே
வியமான் மருகன் நிருக்காத் தேத்திய வேற்படையே. (அ)

கலிநூத்திய.

படைக்கணர் மையனெய்ப் படுவ தல்லது
சடைக்கனென் பாகதி காணு மாறுண்டோ
வுடைக்கண திபன்றனக் கிளஞ்செந் தார்த்தமிழ்த்
தொடைக்கணன் றுயர்புயத் தோகை பாகனே. (ஆ)

குறளடிவஞ்சிப்பா.

பாகந்தரு பணிவான்மதி
தாரகையொடு சார்முகிலிடைப்
பொருதெனவளை யுடனிலகிய
நவமணியுமிழ் கலிகெழுபுனற்
நிரைபொருமொலி முரசுடனதிர்
பைந்தமிழ்வளர் செத்திலின்வரு
சேயோன்
திருந்தடி துணையெனச் சேர்பவர்
பொருத்துவர் யாரும் புகலரு நெறியே. (ய)

கலிப்பா.

நெறிக்குஞ்சித் தலைமறலி நெருங்கியெதிர் வருங்காலஞ்
செறிக்குஞ்சித் திகடருநின் செந்திலுமென் புந்தியதே
பொறிக்குஞ்சித் திரத்தினுடுப் பொரியாகப் புகுந்து கொத்திக்
கொறிக்குஞ்சித் திரச்சரணப் படைச்செவ்வேற் கொடியோனே. (யக)

வண்ணோச்சி மருங்கணைதல்—ஆசிரிய விருத்தம்.

கொடியாநின்றிடைதேய்க் கு கொழுங்கலவைத்துணைமுலையுங் குழலுந்தாங்கி
யொடியாநின் றுளதினன்னு முமக்கு மிங் காதவுள்ள முளவோ வண்டிர்
வடியாநின் றிலங்கிலேவேல் வலனைத்தி செத்திலாரு மருத்தன் னுடன்
முடியாநின் றளியெனுஞ்சொன் முடியாந் ததராக முயல்கின் றீரே. (௮௨)

வண்ணோச்சுது—பொளிவிருத்தம்.

௪௩ நாண்முனை யிளமுலைப் பசப்பொழித் தளியீரே
சூர ஞன் லிழித் துணையிணை சொள்வதற் களியீரே
நாடி நாளென் னளினநீர்ச செங்குழிப்புக் களியீரே
யார எள்வரு வேங்கையின் மலர்கொணர்ந் தளியீரே. (௮௩)

வஞ்சித்துறை.

அளியாறுஞ் சோலை
யொளிதேர்வான் செந்தூர்
தெள்வாயா னெஞ்சே
யாழியாவீ இண்டே. (௮௪)

மேகவடுதுது —கலத்துறை

உண்டு வாருதி பசுஞ்சிறைந் கிரிமயி லுருவாகி
யெண்டி சாமுகம் புதைத்தயி லென நினி யிடைத்தீரேற்
கண்டு நானிரு கண்களு முள்ளமுங் களிகூரக்
கொண்டல் நாளினிச செத்திலாழ் குமனைக் கொணர்வீரே. (௮௫)

அம்மாணைமடிகுத்தாழ்சை.

வீரனெடு வென்வேல் வியன்செத்தி லெம்பெருமான்
பாபிலுயி செல்லாம் படைத்தனன்கா ணம்மாணை
பாபிலுயி செல்லாம் படைத்தனனே யாமாகி
லாடிணங்க ணஞ் கு மறிவனோ வம்மாணை
யாழிந் து சிறையயழைக் காக்கினன்கா ணம்மாணை. (௮௬)

இரங்கல்-வஞ்சிவிருத்தம்.

மான்மகன் காதலர் மஞ்சுருந்
தேன்மலி காவுயர் செந்துறர்
கான்மண நானு கடம்பேனும்
யான்மகிழ் கூர வீரங்காரோ. (௮௭)

ஓரோலி வேண்டிறை.

காரோய் நிறத்தருகட் கறுவுடைக் கடுங்குற்றங் கலந்த காலே
யாரோ விலக்குவா ரத்தோ நமரங்கா ளறிதி யன்றே
நீரோ யுயப்போமா ின்று வலத்தீரேற்
கூரோய் வடிவேற் குமான் குடநாட்டுச்
சீரோய் திருச்செந்தில் சென்று தொழு நினை. (க௮)

வெண்பா.

தொழுதிவந்து வெம்பகியாற் சோர்ந்திடுவார் கைபார்த்
தழுதலிமத் தேக்கி யலைவார்—முழுதும்
பெருகுனை வாரிமணி பெய்திலாக்குஞ் செந்தில்
வருகுனை வாழ்த்தாதவர். (க௯)

கலிப்பா.

வரங்கொண்ட புமைமுலைப்பான் மணங்கொண்ட செவ்வாயும்
பரங்கொண்ட களிமயிலும் பன்னிரண்டு கண்மலருஞ்
சிறங்கொண்ட மறையிறைஞ்சுந் சேவடியுஞ் செந்துயன்
கரங்கொண்ட வேலுமென்றன் கண்ணைவிட்டு நீங்காவே.(௨௦)

பாணை—கலிநீதுறை.

நீங்காத நேயத்தி லீதைத்த தையலு வன்னையன்றிப்
பாங்காய பாணை பிரித்ததென் றுலுமை பாலன்செந்தில்
யாங்கா ணலமெனி வென்மை வினாவிதி யேதுலனைத்
தாங்காது நன்மதி துன்னாசி யின்றிற் றத்தான் பிழைத்தே.(௨௧)

ஆசிரியவண்ணநீத்தம்.

பிழையாத தொண்டர் சிறிதேசெ யன்பு பெரிதாக நெஞ்ச மகிழ்வா
ருழையீனு மெங்கள் குறமாது கொண்க ருமைபாலர்தங்குமிடமாம்
புழைவாய் திறந்து வலாகுலு ழைந்து பொழியார மிந்து வெனவே
மழைமே னன்முழங்கி யலையாழி சிந்து வளமேவு செந்தி னைகமே.(௨௨)

தலைவிசூற்று—வெண்பா.

நகைமதிய மேவடவை நாப்போலிவ வண்ணந்
தகைமதியாய் நின்று தழல்வா—யகமகிழ்ந்து
கற்பசலைத்தார் கடற்செந்தில் வாயெமக்குப்
பொற்பசலை தத்தார்முன் போய். (௨௩)

திருச்செந்திற் கலம்பகம்.

கலித்துறை.

போய்வத னூரம்ப மாடார் திருச்செந்தில் புக்குறையார்
சேய்மலர்த் தாளிணை சிந்தைசெய் யார்திரு மான்மருகன்
காய்சின வேலு மயிலுமென் னூர்கடல் சூழலகிற்
பேயறி வாளொவ் வாறறுப் பார்தம் பிறப்பினையே.

(உச.)

தலைவிநெஞ்சோடுகொந்தல்—ஆசிரியத்தாழினை.

பிறர்வாய் வசையடங்கப் பிஞ்ஞகன்சேய் துண்டோ
ணைறவார் துணர்க்கடம்பு நாம்பெறுதல் வேண்டிச்
சிறைவான் புனற்செந்தில் சேருதுமா நெஞ்சே
சூயில்வா யொலியடங்கக் கூத்தன்சேய் துண்டோ
ணையமாந் துணர்க்கடம்பு நாம்பெறுதல் வேண்டிச்
செயிர்தீர் புனற்செந்தில் சேருதுமா நெஞ்சே
முநீர் றொலியடங்க முக்கணன்சேய் துண்டோ
ணன்னீர்த் துணர்க்கடம்பு நாம்பெறுதல் வேண்டிச்
செநீன் புனற்செந்தில் சேருதுமா நெஞ்சே.

(உரு)

கைக்கிளை—மருட்பா.

நெஞ்சே னுதல்வியர்க்கு நீடுகண் செந்திலன்ளுட்
கஞ்சேல் விழிக ளவையிமைக்கும்—பஞ்சே
படிநிலந் தோயு மதனறற்
கமழுங் குழலிவன் கடலிடத் தணங்கே.

(உசு)

பாங்கிலேயில்—வெண்பா.

ஆணங்கா மிவளுக் கவிர்மதிய மொன்றோ
வணங்கா வருந்தென்ற லொன்று—வணங்கு
ரிளமுருகா செத்தினக ரெந்தாய்வந் தாளா
யுளமுருகா வேயிசையு மொன்று.

(உஎ)

தலைவியையியந்தல்—கலித்துறை.

ஒன்றுடை யான்புலித் தோலுடை யான்மைந்த னோங்குபரங்
குன்றுடை யான்றிருச் செந்திலன் னூர்குல வாயையின
மென்றுடை யானடை யாலிடை யால்விழி வேற்கடையா
னின்னுடை யானிற்ப ராலெவ றோனு நிலைகுலைந்தே.

(உஅ)

உ

கடவுள் துணை.

இ ராமநாதபுரம் ஸம்ஸ்தானம்

மாட்சிபொருந்திய பூமிக்:

பாஸ்கர சேதுபதிமகாராஜா அவர்கள்

சிவபதமடைந்தமைக்காற்றாது பாடிய

ச ர ம க விக ள் .

பாலவந்தம் ஜமீந்தாரவர்களும்,

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் நக்கிராசனாதிபதியுமான

பொ. பாண்டித்துரைத் தேவரவர்கள்

பாடியவை.

1. சேதுபதி மன்னர்குலக் கடற்றேன்றி யருணையே சேர்ந்தோ-ராழி
மேதினியெங் கணுஞ்செலுத்தி யிரவொழித்துப் புகழொளியை விரித்
துத் தேன்போ, லோதுபிர சங்கமழை யுவந்துதவு பாற்கரீ யொடுங்
குங் கால், மீதுகொலோ வின்னமுநீ யெய்துவையோ யிரங்கியெமக்
கிசைத்தி டாயே.
2. என்னுவி யுளங்குளிர அண்ணவென் றன்பொடினி யெனையார் சொல்
வார், மன்னுமன் னுமன்னு வெனயானா யானினிமேல் மதித்துச்
சொல்வேன், பொன்னாடுந் தொழுஞ்சேது நன்னாடு புரந்தளிக்கப் போ
ந்த நீவே, நென்னாடு சென்றனையோ வெங்களுக்குல மணிவிளக்கே
யிசைத்தி டாயே.
3. அவியுணவொன் றேயருந்து மமரருண வவியாவன் னமுத வாக்காற்
செவியுணவுங் கொடுப்பதற்கோ நிதிமணியைந்தருகாமதேனுவென்னு
மவையுணரும் படியிரப்போர் குறிப்பறிந்து கொடுக்குநல மறைதற்
கோவிப், புவியிலெமை வருந்தவிட்டு வானடைந்தாய் பாற்கரீ புக
ன்றி டாயே.

4. நீணிலமீ தரனடியார் பெருமையும்ன் னவன்சமய நெறியும் பல்கான்
மாணவெடுத் தெடுத்தாரைத்துந் திருந்துகிலார் மடமதியின் வலிமை
காணா, வீணிதென வானடைந்தாய் பாற்கரசே துபதியவண் மெய்
யில் போகம், பேணுநகா யுளந்தெருட்டி யுய்விப்பான்விழைந்தனையோ
பெரும நீயே,
5. பண்புலவு தமிழ்ச்சங்க நிறுவல்கரு தியஞான்று பரிவு கூர்ந்து
நண்புலவு திருவாக்காற் தளர்வொழிகென் நெனக்கிசைத்த நலம்பொ
ய்யாதே, மண்புலவ ரொடுநனிபொன் வழங்கியமை யாதெனவே மதி
த்து வான்போய், விண்புலவ ரோடுதம னியங்கொணர நினைந்தனையோ
வேந்த ரேறே.
6. சோபகிரு தாண்டொன்பான் றாய்மதியீ ராறுவளர்
மாபிறையெண் ணாளிவ விவரமீன்—நீபமலை
மாதுபதி தூக்கு மலரடியைப் பாற்கரஞன்
சேதுபதி சேர்ந்த தினம்.

இராமநாதபுரம் சம்ஸ்தான வித்துவானும்

‘செந்தமிழ்’ ப்பந்திராசிரியருமாகிய

ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள்

பாடியவை.

வெண்பா.

1. என்னி நெனக்கினிய னின்பாற் கரசேது
மன்ன னிறந்த வகையானே—யின்னே
யொளியின் மணியானே னூழில்செய லானேன்
களிறில் * வெளிலானேன் காண்.
2. செவிக்கினிய கேளேன்சிந் தித்தினிய தேறேன்
கவிக்கினிய பாடிக் களியேன்—புவிக்கினிய
வள்ளியோன் பாற்கரப்பேர் மன்னன் சொல்லல்ல
தெள்ளியோன் சென்றபொழு தே.

வெளில்-யானை கட்டுந்தறி.

சரமகவிகள்.

3. இரவாமை யீயு மெழிற்றகையு முள்ள
கரவாமை நல்குங் களிப்பு—மிரவாள
ரின்முகங் காணு மியல்பு மினிக்காணே
னன்முகப் பாற்கரணே நான்.
4. சேது பதிக டிலகமே பாற்கரணே
கோது பதியாக் குணக்குன்றே—மூதுலகி
னீயிறந்தா யல்லையா னீள்புகழா லுள்ளனையெம்
வாயிறந்து போய மதி.
5. வாயிலா மூங்கை மதியிலா நெஞ்சகந்
ருயிலாச் சேயிவையே தானனையே—னீயிலா
தென்செய்வே னின்றமிழை யாவர்க் கெடுத்துரைப்பேன்
கொன்செய்வேற் பாற்கரவேள் கூறு.
6. பாட்டு முரையும் பயிலாப் பதடிகட
மோட்டைச் செவியி லுகுப்பேனே—நீட்டுகொடைச்
செங்கையாய் பாற்கரணே செந்தமிழ்ப்பா வின்சுவையை
யெங்கையா சொல்வே னினி.
7. அருமை யறியா ரவர்செவ்வி நோக்கிப்
பெருமை யழியவைத்த பெட்பென்—னெருமை
யுயிர்த்துணை நீயென் றுரைத்த மொழியை
யயர்த்தனையே பாற்கரமன் னு.
8. மண்புலவர் சொல்லமுதே மாந்திச் சுவைதெரிநீ
விண்புலவர் புல்லமுது மேவியுண்ண—வெண்ணியது
பாலே துகர்வான் பயனில் புளிவேட்டல்
போலேயாம் பாற்கரவேள் போற்று.
9. ஈவாருங் கொள்வாரு மில்லாத வானத்து
வாழ்வாரே வன்க ணவரென்னுங்—தூவாய்மை
மன்னிய சொல்ல மதியாமல் வானெய்த
வுன்னியதென் பாற்கரவே ளோது.
10. பாருலகு நங்கொடைக்குப் பற்று தெனவுள்ளிச்
சீருலகு பொன்னென்று சென்றனையப்—பேருலகிற்
கொள்வா ரிலாமை குறித்திலையே பாற்கரப்பேர்
வள்ளா லிதனை மதி.

.சரமகவிகள்.

11. கார்புக்க தோகற்ப கம்புக்க தோவறியேன்
சீர்புக்க பாற்கர சேதுபதீ—பேர்நிற்க
வீத்து மலர்ந்திவ் விருநீர் வரைப்பெல்லாங்
காத்து வளர்ந்தரின் கை.
12. கேளாருங் கேட்கக் கிளக்கும்வா யெங்கேயோ
வேளாரும் வேட்ப மிகுந்தியந்—தாளாரு
மன்னர்க்கும் யார்க்கும் வழங்குகர மெங்கேயோ
கன்னற்கு நேர்பாற் கர.
13. சோப கிருதாண்டிற் றாய தநுமாதத்
தீபமிகு பக்கத் திதியெட்டிற்—பூபரவு
வார முதலாம் வளர்பாற் கரன்வேநதர்
தீரன் சிவமாந் தினம்.

சேற்றூர்ச்சம்ஸ்தான வித்வாணம்

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கப்புவருளோருவருமாகிய

மு. ரா. அருணாசலக்கவிராயர் அவர்கள்

பாடியவை.

க லி த் து றை.

1. விண்பாற்கரனென்றுபெற்றதுபோலிந்தமே தினியா
மண்பாற்கரனென்றுபெற்றேயெவரும்வறுமையிருள்
கண்பார்க்கக்கூடுதலில்லா திருக்கக்களித்ததந்தோ
எண்பாற்கரநிகர்புண்படவேயின்றிழந்ததுவே.
2. எல்லாவுலகிற்கும்பாற்கரனென்றென்றிருக்கவிந்தப்
பொல்லாவலகநதனக்கெனவேருன் றுபோதப்பெற்ற
தில்லாததொன்றுநிகழ்வததிசயமென்றுமது
நில்லாதெனவின் நிழந்தேதுயருந்துரின்றதுவே.
3. அப்பாற்கரனொர்கவியேதன்முன்வரவன்றுவந்தா
னொப்பார்க்குஞ்சொல்லமுடியாக்கவிகள் பல்லோருமென்று
மிப்பாற்கரன் தன்முன்னேவதுருழ்ந்திடவின் றுவந்தா
னொப்பார்க்குளேசென்னெருளித்தானிவனிங்கிருந்திலனே.

சரமுகவிகள்.

4. அரங்கண்டுமொறுவாவழத்தேவந்தவர்கடரா
தரங்கண்டுபோலினிக்குங்கவியாற்பிரசங்கத்தினாற்
பரங்கண்டுபொன்றரும்பாற்கரசேதுபதிவள்ளலெங்
கரங்கண்டயர்படமோதும்படிக்குக்கரந்தனனே.
5. பாற்கரசேதுபதிவானவர்தம்பதிபுருத்தா
னாற்கவிராசரென்செய்வாரநதோவிந்தநாட்டிலினி
யேற்கவென்றாலெங்குச்செல்வாரிரப்பினிலெய்துமிழி
பாற்கவிலைப்படவேண்டாமிநனன்றென்றுண்டாயதுவே.
6. ஆதாரமாகிப்புலவோர்கலிமுற்றகற்றினரிப்
போதாரநம்பாற்கரசேதுபதியன்றிப்புதலத்தின்
மாதாரமர்புயப்போசன்முன்னாணவரையுரைத்தல்
காதாரக்கேட்டகதையாமொருவருங்கண்டிலமே.
7. நிலையாதியாக்கைபுகழேயுலகினிலைத்ததென்று
கலையாய்புலவர்க்குவேண்டும்பொருள்கள்கனிந்தளித்து
மலையாமல்வாழ்வித்தநிற்கழகோவின்றுவான்சென்றுகம்
பலையாரவைப்பதுபாற்கரசேதுபதிவள்ளலே.
8. வண்டமிழ்ச்சங்கம்வளர்பொருளியுநின்வள்ளன்மையைக்
கண்டவரேயன்றிக்கேட்டவர்கெஞ்சுங்கதிந்துருக
விண்டலமேவினையாகுளர்கெஞ்சுகெமலிவிப்பையோ
பண்டறியேமிதுபாற்கரசேதுபதியரசே.
9. மகாராசபாற்கரசேதுபதிதன்கைவண்மையவன்
மகாராசன்மார்க்கமன்றென்றுவிடுப்பர்மடநெஞ்சுசெப்
புகாராசரியவர்க்கீதறிந்தாரவன்போந்துயருட்
புகா* ராசனம்புலவோர்பாடலுக்கப்புவவலரே.
10. முகவையமர்ந்தும்பரம்பொருள்போலெங்குமுந்துவியா
பகவையமன்புசெய்பாற்கரசேதுபதியரசே
மகவையகன்றவர்போலேயிவண்விட்டுவானகரீ
புகவையகோவென்றலரூரெவரிப்புவிதனிலே.

* ஆசனம்-இருப்பிடம்.

சரமகவிகள்.

திருவாவடுதறை ஆதின வித்துவானும்
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துச் சைவநாற் பரிசோதகரும் ஆகிய
சேற்றூர்ச் சுப்பிரமணியக்கவிராயர்
பாடியவை.

1. சந்தமுறும் பாற்கரமன் னவனடரா சன்பதத்தைச் சார்ந்த னைக்கண்
டிந்திரனங் கற்பமுமங் கற்பமா மெனவுரைத்தா னெண்கண் னாறு
மந்தமரைப் பதமுமரைப் பதமாமென் றேயுரைத்தா னச்சுதன்றூ
னந்தமணிப் பணத்தையோர் காளுநே ராதென்ற னாவல் லீரே.
2. மண்ணுலகத் தன்னினும்வா னுலகுமே லானதென மதித்தவ் வான
நண்ணினையென் றுலென்று மிரவலர்கள் புரவலரா நயக்கத் தானம்
பண்ணியத னாற்புகழே கொள்ளும்பாற் கரசேது பதியே யங்க
ணெண்ணிலிர வலருண்டேர பொன்னுலகென் பதையுமறந் தேன்சென்
றாயே.

வேறு.

3. அலகில்புண் ணியத்தன் பாற்கர மன்ன னாயுளோங் கிடாமலிங் ககன்று
விலகுதற் கென்ன காரண மென்னில் விளங்குபே ரரசுஞ்சிற் றரசு
கிலவலிங் கிரண்டு புதல்வரைத் தந்தாய் றீயவ்வா னரசுகின் றுதைக்
கிலகுந் றரசா யிருவென விறைவ னேவச்சென்ற னென்பேம் யாமே.
4. இரவலர் குமுத மன்றியே தன்னாட் டிரவல ரிலயென யாரும்
பரவிய செல்வ ராச்செய்தா யவாநிற் பார்த்திடாக் கண்பழங் கண்ண
விரவவான் சென்ற யாங்குநின்கொடைக்கு மிரிரஞ்சு தருவஞ்சு தருவாந்
தாழுறு மெங்கள் பாற்கர மன்னி தணந்ததா லெவர்க்கென்ன சுகமே.

வேறு.

5. வானவர் போற்ற வுறைகின்ற பாற்கர மன்னவன்றான்
தேன் னுதுக் கொண்ட லெனவே பிரசங்கஞ் செய்திருவா
ந் தீயுண்ட தந்தோபொன் மேகம தானதுநேர்
ப் பொன்மழை பெய்திருக் கையுந் தழுவுண்டதே.

சரமகவிகள்.

தஞ்சாவூர் 'பிளாமரிஸ்கூல்' சூப்பர்வைசரும்'
மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க வந்துவான்களுளோநுவநுமாகிய

ஐ. சாமிநாத முதலியார் அவர்கள்

பாடியவை.

1. சீரார் முகவைவந்த பாற்கர சேதுபதி
நீரார் வியனுலகை நீத்தசுன்று விண்ணுலகுக்
காரா விருந்தா யமரவமர்ந தாயதற்கிங்
காரா ரிரங்காதார் ஐயாவே ஐயாவே.
2. பாரிரங்குங் கற்பகம்போற் பாங்கினதை யூட்டினையால்
நீரிரங்குந் தண்மையிற்றன் னேரா யிருந்தனையால்
காரிரங்கு மீகைவினை கற்றுக் கொடுத்தனையால்
ஆரிரங்கார் யாதிரங்கா தையாவே ஐயாவே.
3. கல்லிரங்கும் மற்புயங்கள் காட்டுவலி மாயத்ததற்கே
புல்லிரங்கும் தற்றேயாப் பூம்பதங்கள் சாய்ந்ததற்கே
எல்லிரங்கும் தன்மே லிரவுதவிர்ப் போயந்ததற்கே
அல்லிரங்கும் தன்னி னவிர்மதியை வீந்ததற்கே.
4. நூலிரங்குங் கோணலெல்லாம் நூறிடுவை தன்னினென்றே
பாலிரங்குந் தன்னினின்சொல் பாரவிச சத்ததென்றே
வேலிரங்கும் நீயினையாய் வேலுடைய சேயினென்றே
ஆலிரங்குந் தன்னின்மிகுத் தாதரிக்க வல்லெயென்றே.
5. செந்தமிழை யோரார் செருக்கடக்க வந்நாளில்
எந்தை மதுரேச னேன்றுநின்ற னிந்நாளில்
வந்தை முகவேசா வென்று மகிழ்ந்ததுல
கிந்தமகிழ் வின்னுமஃ தேன்சிலநா ளெய்ந்திலதே.
6. ஆருயிரின் ருயே யறத்தின் பிறந்தகமே
பேரருளின் கண்ணே பிறந்த குலப்பேறே
பாரிற் றமிழ்ப்பதுமப் போதலர்த்தும் பாற்கரனே
ஊருன் முகவையைவிட் டிற்றதுவென் வானகமே.

சரமதலிகள்

7. காவலருட் செல்லாது காக்குங் கடிவாயில்
பாவலர்க்குச் சூரியனைக் கண்ட பதுமச்செம்
பூவை நிகர்முகவைப் பொற்பதியிற் நெய்விசுப்பங்
காவை யுடையபதி சீரியதாய்க் கண்ணினையோ.
8. காவலரைப் பாவலரைக் காக்கவல்ல வாற்றலுள்ளாய்
காவலர்காப் புன்னரிய காதலிளந் தேய்க்கரித்துப்
பாவலரை மட்டும் பரிந்தளித்து வந்ததெனினான்
பாவலரைக் காப்புமிநான் பாரமாய் மேவியதோ.
9. மண்ணிற் புலவர்தமை வாய்ந்துகா வாதகன்று
விண்ணிற் புகுந்தருத் துய்த்தறியோ மேலவனே
விண்ணிற் புலவ ரிலையோ விணிற்புலவர்
மண்ணிற் புலவரினு மாற்றி லுயர்ந்தவரோ.
10. பூவுலகைக் காவல் புரியப் புகுந்தமைநதன்
காவலர்போற் பாவலரைக் காக்கவல்லா னென்றேயோ
தேவுலக வாட்சி சிறந்ததென்றோ யாதெனினும்
பூவைமைநத னீடாள் புரியவருள் ஐயாவே.

